

Học Viện Ác Mộng

Contents

Học Viện Ác Mộng	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6-7	9
7. Chương 8	10
8. Chương 9-10	11
9. Chương 11	15
10. Chương 12-13	16
11. Chương 14	18
12. Chương 15	21
13. Chương 16	23
14. Chương 17-18	25
15. Chương 19	29
16. Chương 20	31
17. Chương 21	34
18. Chương 22	36
19. Chương 23	38
20. Chương 24	41
21. Chương 25	43
22. Chương 26	45
23. Chương 27	47
24. Chương 28	49
25. Chương 29	52
26. Chương 30	54
27. Chương 31	56
28. Chương 32	59
29. Chương 33	61
30. Chương 34	63
31. Chương 35	65
32. Chương 36	68
33. Chương 37	70
34. Chương 38	73
35. Chương 39	76
36. Chương 40	79
37. Chương 41	81
38. Chương 42	84
39. Chương 43	87
40. Chương 44	90
41. Chương 45	93

42. Chương 46	96
43. Chương 47	99

Học Viện Ác Mộng

Giới thiệu

Bước vào cổng trường học hoa lệ phi phàm, Lâm Dật có chút hưng phấn nhìn sáu chữ to nổi bật trên nền

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-vien-ac-mong>

1. Chương 1

Bước vào cổng trường học hoa lệ phi phàm, Lâm Dật có chút hưng phấn nhìn sáu chữ to nổi bật trên nền rượu đỏ, hần khẩn trương chỉnh lại cà vạt cùng âu phục, nắm chặt cặp tài liệu trong tay.

Hắn, Lâm Dật, từ nay trở đi đã chính thức trở thành lão sư của Trường trung học tư thục Hoa Dục.

Những năm gần đây, sinh viên học ngành sư phạm tốt nghiệp xong không tìm được việc có khối người, Lâm Dật cũng phải trải qua vô số lần phỏng vấn mới ngoài ý muốn có được công việc khiến người hâm mộ này.

Trung học Hoa Dục là một trường học quý tộc, bởi vậy đãi ngộ đặc biệt tốt, không chỉ tiền lương cao hơn những trường học bình thường rất nhiều, từng giáo viên đều có phòng làm việc của mình, ngay cả những giáo viên ở xa cũng được cấp phòng kí túc xá ở trong trường.

“ Các vị,” tại tổng văn phòng, phó hiệu trưởng triệu tập mọi người, “Chúng ta hãy cùng hoan nghênh giáo viên mới đến – thầy Lâm Dật!” ,tại tiếng vỗ tay của mọi người, Lâm Dật có chút ngại ngùng cúi chào.

Lâm Dật tuy diện mạo không thập phần anh tuấn, nhưng dáng người cũng coi như chọn cao thon dài, tươi cười thập phần ôn hòa, làm cho người ta có cảm giác nhã nhặn, bởi vậy cũng nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt của mọi người.

Số lượng giáo viên của Trung học Hoa Dục thập phần hùng hậu, Lâm Dật hỏi ra mới biết mọi người ở đây không phải có học vị tiến sĩ cũng là người đi tu nghiệp ở nước ngoài về. So sánh trên dưới, bằng cấp của Lâm Dật ngược lại có vẻ thật bình thường.

Bất quá, nghe nói nơi này là trường tư nhân quý tộc có tiếng, sao lại chọn loại giáo viên chưa có kinh nghiệm gì như hắn vào dạy học chứ?

Nghi ngờ của hắn ngày càng sâu sắc, nhất là khi phó hiệu trưởng bảo hắn làm chủ nhiệm của “lớp G năm hai”, toàn bộ giáo viên rõ ràng xôn xao.

“.....Lớp G năm hai?...Cái lớp đó không phải....?” Các giáo viên xì xào bàn tán nói.

“Trời ạ...Lâm Dật lão sư phen này thảm rồi”

“Cái lớp đó đã thay đến mấy giáo viên rồi ah...”

Chỉ có thầy giáo đứng bên cạnh nhẹ đẩy Lâm Dật, nhỏ giọng nói: “Cái lớp đó chuyên gia gây khó khăn, ác chĩnh giáo viên mới tới, gần như tháng nào cũng thay 1 giáo viên, người làm gần nhất còn chưa được 1 tuần lễ... Chính người cẩn thận một chút đi!”

Lâm Dật ngậy ra nói không ra lời.

Bên kia, nghe nói còn có giáo viên mới dám tới, học sinh lớp G đều xoa tay đợi thi thử tài năng.

Ngồi ở cuối phòng học là lão đại của lớp G – Lương Thiên Dục, y hai chân mở lớn gác lên bàn, một bên tựa vào tay ghế vịn, một bên ưu nhàn đọc sách.

Lương Thiên Dục là con trai chủ tịch tập đoàn Hoa Dục, cũng chính là người sáng lập ra trường trung học Hoa Dục, đó cũng là nguyên nhân khiến các giáo viên không dám chọc tới lớp G...Nhưng Lâm Dật mới tới làm sao biết được loại sự tình này.

“Dục, lần này...như cũ?” Ngô Dịch Khải, kẻ luôn cầm đầu kế hoạch đuổi các giáo viên hững hờ bình bĩnh hỏi.

“Ân... Tùy tiện” Lương Thiên Dục không để ý nói.

“Yeah~ Được chơi rồi!” Những học sinh ở bên cạnh hoan hô.

2. Chương 2

Mang theo nỗi bất an không yên đi trên hành lang tới lớp G, Lâm Dật phát ra một trận ác hàn.

Nơi này mặc dù vẫn hoa lệ, sạch sẽ như lúc trước – bởi có người chuyên trách ngày ngày đến quét dọn – nhưng có thể nói là nơi hẻo lánh nhất trường. Cũng không có biện pháp, tất cả giáo viên đều không dám tới gần chỗ này.

Nhưng Lâm Dật vẫn là cứng rắn da đầu bước vào.

Lúc mở cửa, hần lùì bước chần chờ một chút, chính là bởi vì thế mới tránh khỏi bị cái xô nước từ trên trời rơi xuống kia xối vào người.

“Oa~ Đây là cái gì?!” Lâm Dật sợ tới mức nhảy dựng lên,

“Ai...Hảo đáng tiếc” Ngô Dịch Khải thất vọng nhỏ giọng nói.

Đương nhiên, kĩ xảo của bọn họ cũng không chỉ vậy mà thôi.

Lâm Dật tiếp theo rất nhanh chạm phải bảo bối sủng vật của Ngô Dịch Khải – một con rắn Châu Phi, rồi lúc lau bảng mới phát hiện khăn lau bị nhúng qua nước tiểu, lại đến thời gian đi qua đi lại điểm danh bị vấp phải một cái dây, cuối cùng còn vì bị vấp ngã mà cắm đầu vào thùng rác.

Mỗi một lần đều làm Lâm Dật phát ra tiếng kêu tuyệt mệnh thảm thiết.

Lương Thiên Dục khó có được liếc một con mắt xem vở kịch hay, dù sao một lão sư ngày thơ không hiểu một chút thủ đoạn thế này hần cũng là lần đầu thấy qua.

“Được rồi, các học sinh... Ta, chúng ta lật đến sách giáo khoa...trang, trang hai mươi tám” Lâm Dật một bộ quần áo không chỉnh tề đi lên bục giảng, cái mũi hồng hồng chực khóc giống như thỏ con, Lương Thiên Dục nhìn hần đã như vậy còn cầm sách muốn tiếp tục giáo khóa, lại cảm thấy thập phần thú vị, những giáo viên khác bình thường gặp phải tình huống này đã sớm phá cửa mà chạy.

“Đợi một chút lão sư, ta có vấn đề muốn hỏi!” Ngô Dịch Khải đột nhiên giơ tay lên nói.

“...Ân?”

“Xem lão sư gầy yếu như vậy, bình thường muốn làm đều là dùng mặt sau đi?” Lời này vừa hỏi ra, cả lớp lập tức cười ầm lên.

“Ách. . . ?” Lâm Dật trong lúc nhất thời không hiểu được, ngây người một lát, lại đột nhiên hiểu ra ý tứ cậu ta mà đỏ mặt.

“Ta, ta kia. . . Cái kia...” Hắc lập bập nói không ra lời.

“Ai, lão sư sao vậy nói không nên lời a? Không lẽ thực sự là dùng mặt sau?” Ngô Dịch Khải ác ý hỏi tiếp, làm cả lớp lăn ra cười muốn đau bụng.

“Ta, ta không phải là đồng tính luyến...” Hắc cuống quýt phủ định, đến cả tai cũng đỏ cả lên, nhanh chóng quay lên bảng đen viết chữ, lại cuống đến làm gãy cả phấn.

A...Ngoạn thật tốt... Lương Thiên Dục đã bỏ quyển sách xuống, hắc chống tay lên mặt, nhìn Lâm Dật bằng ánh mắt đầy hứng thú.

Nếu hắc có thể cho cuộc sống của mình thú vị một chút, lưu lại hắc, cũng không phải là không thể nào a!

Chính là ý nghĩ này, lại chỉ duy trì được đến lúc hắc về tới nhà.

Cung điện lạnh như băng, đây là cụm từ hắc dùng để đánh giá chính căn nhà của mình. Mẫu thân Lương Thiên Dục mất sớm, cha hắc, cũng chính là Chủ tịch tập đoàn Hoa Dục lại suốt ngày đi công tác, một năm không có mấy ngày ở nhà.

Tình cảm phụ tử không được khai thông nên mâu thuẫn càng ngày càng lớn.

Vừa vào cửa, phát hiện ra cha mình thế nhưng hôm nay lại ở nhà, Lương Thiên Dục tâm tình nháy mắt liền kém đi.

“Người hôm nay la cà ở đâu? Sao lại về muộn như vậy?” Vừa mới muốn chạy lên lầu, phía sau liền truyền đến thanh âm nghiêm túc không một chút cảm tình.

“Đối với nhi tử mấy tháng không gặp, câu nói đầu tiên không phải hỏi han mà là trách cứ, ta còn có thể nói cái gì?” Lương Thiên Dục lạnh lùng trả lời một câu.

“Người!” Lương Thắng Viễn tức giận đến nói không ra lời.

“Người hảo hảo đi học tử tế cho ta! Không cần suốt ngày chỉ biết ngoạn! Ta còn nghe nói người đem tất cả giáo viên đến lớp đuổi đi, người không cần quá phận!”

Phía sau truyền đến tiếng rống to của phụ thân, Lương Thiên Dục dùng sức khắc chế nét mặt, nhanh chân đi thẳng lên lầu.

Người càng hạn chế ta...Ta lại càng muốn làm!

Hắc cảm giận cầm lấy điện thoại gọi cho Ngô Dịch Khải : “ Nội trong 1 tuần lễ, đuổi hắc đi cho ta!”

3. Chương 3

Ngày thứ tư đi dạy học, Lâm Dật cảm giác được rõ ràng không khí trong lớp có điểm bất đồng.

Hai ngày đầu chỉ là mấy trò trên chộc nhỏ với nói giỡn giống như trò đùa dai, hai ngày sau, các học sinh tấn công dồn dập hơn rất nhiều, thậm chí còn mang chút địch ý, cái gọi là trò đùa dai bây giờ trở nên hết sức căng thẳng.

Dù sao mệnh lệnh của Lương Thiên Dục cũng không ai dám bỏ ngoài tai.

Tuy rằng Lương Thiên Dục bình thường tỏ ra bộ dạng không chút để ý nhưng chỉ cần có người chọc tới y nhất định sẽ chết rất thảm.

Năm trước có một đứa bé tự cho là mình đủ tư chất đi làm trái mệnh lệnh của Lương Thiên Dục, trộm mật báo giáo viên, kết quả người kia 1 tháng sau còn không thấy đi học. Nghe nói hần uống rượu rồi nghiện, còn trộm tiền đi pub, bị cảnh sát bắt được rồi bị buộc thôi học. Nhưng đứa bé đó từ nhỏ được nuôi dưỡng rất tốt, một ngày tan học trừ bỏ thư viện ra chỉ biết tới trường luyện thi, làm sao có thể đột nhiên làm ra loại sự tình này... Cho nên đáp án chỉ có một.

Đội nước bắn cùng chẳng dây làm vấp ngã giáo viên chỉ là mấy màn xiếc nhỏ, các học sinh bắt đầu ở trong lớp học quang minh chính đại đánh bài, có khi đi học còn cố ý khóa cửa không cho Lâm Dật vào trong, còn có khi là cả lớp đồng loạt rủ nhau biến mất. Đến một lần Lâm Dật nhịn không được nói mấy lời dạy bảo liền có vài nam sinh hùng hổ nhảy từ bàn học lên bực giảng đòi đánh người.

Nhiều lần Lâm Dật tự bảo mình phải nhẫn nhịn, dù gì công việc này cũng không dễ gì mới có được, nếu từ chức thì ở nhà, ba muội muội so với mình nhỏ tuổi hơn rất nhiều đều đang đi học, học phí của chúng tính sao đây?

Cầm trên tay bản tư liệu học sinh mà thầy giáo lớp bên cạnh trộm đưa cho, bên trên rõ ràng là ảnh chụp của Lương Thiên Dục.

Lương Thiên Dục, lão đại của lớp G, cũng chính là kẻ cầm đầu tất cả sự tình... Xem ra phải cùng y nói chuyện rồi.

“Cốc...cốc...” Lẽ phép gõ cửa hai cái, Lương Thiên Dục một giây sau liền cảm thấy đây là hành động thừa thãi. Y đẩy cửa bước vào văn phòng của Lâm Dật, vừa vào đã thấy hần ngồi buồn rầu bên bàn làm việc.

“Lão sư, người tìm ta?” Y hỏi, bất quá Lương Thiên Dục không phải đồ đàn, chỉ nghe thấy lão sư gọi mình đến văn phòng cũng đã biết là vì cái việc gì.

Bất quá cũng đúng lúc. . . Trong đầu y vừa vẩn có một cái kế hoạch hoàn mỹ.

“Ân. . .” Lâm Dật mấp máy môi, nghĩ đến nên nói sao với y, cuối cùng vẫn là quyết định đi thẳng vào vấn đề, “Học sinh Lương Thiên Dục, thầy có phải hay không chọc giận làm các người không vui. . . Cho nên tất cả mọi người không nghĩ đi học?” Hần dừng một chút, “Nếu là việc ta làm được... các người có thể nói với ta không?”

Nghe vậy, Lương Thiên Dục ngẩn ra, cảm thấy lão sư này có phải hay không ý nghĩ có vấn đề. . . Đối mặt một đám học sinh xấu, còn cảm thấy được là mình sai?

“Việc người làm được? đương nhiên có” Lương Thiên Dục đút hai tay vào túi quần, không thèm quan tâm nhún nhún vai, “Chỉ cần... người rời khỏi trường học này là được.”

“Không thể!” Lâm Dật không hề nghĩ ngợi liền theo bản năng cự tuyệt, lời ra khỏi miệng mới giật mình thâm kêu thảm.

Quả nhiên, sắc mặt Lương Thiên Dục nháy mắt đen hơn phân nửa.

“A. . . Người đối với ta nói không thể?” Lão sư này, không khỏi cũng quá lớn mật đi. Y rướn người lên, một tay chế trụ cằm của Lâm Dật, “Người không sợ ta đem người đá ra khỏi trường học này sao? Hoặc là...làm cho người không thể đảm đương nổi vị trí giáo viên này nữa?”

Lâm Dật bị uy hiếp, sợ tới mức cả người cương cứng nhưng vẫn cố gắng chống đỡ đứng dậy, thẳng tắp nhìn vào Lương Thiên Dục, “Tuy vậy, ta vẫn không thể rời khỏi đây.”

Lương Thiên Dục khoe miệng khê nhếch, lộ ra tươi cười tuyệt mỹ lại tràn đầy sát khí làm cho người ta phải nín thở.

“Tốt lắm, nếu người đã muốn thế, ngày mai tan học đến kho hàng phía sau trường...Chúng ta có phần đại lễ muốn tặng cho người.” Y khinh miệt cười một tiếng, buông cằm Lâm Dật ra.

Quay người đi đến gần cửa, y dừng lại, quay lưng về phía Lâm Dật để lại một câu: “Nếu người có thể chống đỡ đến cùng...bọn ta sẽ thừa nhận người”.

4. Chương 4

Kho hàng của trường học kì thật cách vườn trường khá xa, cùng với nó là mặt sau trường, chẳng bằng nói là sau núi. Mấy năm trước trường học có xây một kho hàng mới tại trong sân trường nên kho hàng cũ bây giờ chỉ còn là nhà kho chứa bàn ghế hỏng mà thôi. Đơn giản mà nói, bất kể người ở trong này làm gì cũng sẽ không bị ai phát hiện.

Lâm Dật đi vào kho hàng thì Lương Thiên Dục đã chờ sẵn bên trong, không, không chỉ Lương Thiên Dục, Ngô Dịch Khải cũng đang ở đó. Nhưng còn có khoảng mười người đeo mặt nạ, lưng hùm vai gấu tuyệt đối không phải là học sinh đứng bên cạnh.

Những nam nhân quý dị đó đang mỉm cười, Lâm Dật ngốc lảng tại chỗ, cảm giác không ổn tràn ngập.

“Sao vậy?”, Lương Thiên Dục đút hai tay vào túi quần, ung dung tựa nửa người vào bức tường phía sau, “Ta ở đây có vài vị bằng hữu ở pub...Muốn cùng người chơi đùa”.

“Người, người không phải vị thành niên. . . Sao có thể đi pub chứ?” Nguy hiểm gần kề mà Lâm Dật vẫn còn hỏi một vấn đề thật ngu ngốc.

Người thường đang vị thành niên đương nhiên không vào được nhưng tập đoàn Hoa Dục sản nghiệp trải khắp các lĩnh vực, pub bất quá là một trong số đó thôi, làm con trai chủ tịch, kia quản lí pub còn có gan không cho y đi vào.

Chính là nghe được câu này, Lương Thiên Dục nhin không được nâng trán, tại sao. . . Tại sao lão sư này lại khờ dại đến như vậy?

Ngây thơ đến...làm cho người ta có ý muốn hủy diệt!

“Mất công lo lắng cho ta, không bằng lo lắng cho mình... Lão sư, người không quên ước định của chúng ta đi? Người chống đỡ được, chúng ta liền thừa nhận người, người chống đỡ không được...ta sẽ buộc người rời khỏi trường học này...còn làm người mãi mãi không thể làm giáo viên” Nói xong, Lương Thiên Dục đứng tránh sang một bên, Lâm Dật cúi đầu, lo lắng trong lòng còn chưa đi qua, bọn người kia đã di chuyển tới đứng vây quanh hắn.

“Chúng ta ra ngoài chờ đi!” Đối mặt với sự việc sắp phát sinh, Lương Thiên Dục tươi cười càng thêm thâm trầm. Cửa kho hàng chậm rãi đóng lại, Ngô Dịch Khải xuất ra một máy tính xách tay, mở lên màn hình theo dõi.

Ngồi ở ghế dài bên ngoài kho hàng, Lương Thiên Dục tạo nhả tựa vào lưng ghế dựa hút thuốc.

Cửa vừa đóng lại trong chớp lát, hai mắt Lâm Dật lập tức bị vải đen bịt kín, hắc ám bao trùm càng làm hắn khẩn trương hơn.

“Này này...Đem y phục của hắn cởi ra đi...” Đè lại hắn, mấy nam nhân nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

“Đó là đương nhiên, không cởi làm sao có thể hành sự chứ...” Tiếp theo đó là một trận tiếng cười *** ô.

“Không cần. . . Các người định làm cái gì. . . Tránh ra. . . Tránh ra!” Lâm Dật sợ hãi kêu to, trong nháy mắt nghe thấy âm thanh quần áo của mình bị xé rách. Thân mình trắng nõn nhỏ gầy của hắn vừa bại lộ trong không khí, bên cạnh liền nghe thấy rõ tiếng hút khí của mấy nam nhân.

Lâm Dật không tự giác run rẩy, còn muốn nói ra tiếng, lại bị một nam nhân đem quần lót nhét vào miệng, làm cho hắn chỉ có thể phát ra thanh âm “Ngô..ngô...” nhỏ như tiếng nước nấp.

“A a, này làn da thật là co dãn a!” Vô số bàn tay ghê tởm tại trên người Lâm Dật qua lại vuốt ve, hưởng thụ xúc cảm tuyệt hảo. Từ mặt, cổ, lưng tới hai điểm anh đào phẫn nộ trước ngực... Cuối cùng một bàn tay tiến vào giữa hai chân hắn, hướng tới cái nơi bí mật hai mươi lăm năm qua chưa từng bị ai chạm qua.

“A!” Trong nháy mắt bị chạm vào, cảm giác tê dại chưa bao giờ trải qua tập kích làm Lâm Dật giống như bị điện giật, vô pháp khắc chế mà nhảy dựng lên.

“Oa. . . Thực mắc cảm...” Những người đó tán thưởng.

“Buông. . . Xin người. . . Buông. . .” Lâm Dật âm thanh mang theo tiếng khóc nức nở cầu xin tha thứ, nam nhân nhìn hắn liền dừng lại động tác, Lâm Dật cho là y muốn thả mình, nhưng hy vọng mỏng manh này một giây sau đã bị phá vỡ.

“Lời nói buông này...liền tương đương với việc người từ bỏ vị trí giáo viên kia...Chỉ cần Dục thiếu gia nói một câu, sẽ không có trường học nào dám nhận người!” Nam nhân vừa nói vừa quan sát hắn, “Người còn muốn tiếp tục sao? Muốn liền tự chính mình nói...”

Lâm Dật cắn chặt răng, mồ hôi từ trên trán chảy xuống. Không, không thể nhận thua như vậy! Lưu lại muội muội một mình tới Đài Bắc, hắn đã từng hứa hẹn qua, nhất định sẽ cố gắng công tác, không để cho các nàng phải lo lắng...

“Ta...ta...” Hắn cắn chặt răng, hồi lâu mới từ kẽ răng thốt lên một câu “Tiếp...tiếp tục...”

“Đi? Người nói cái gì? Xin người khác giúp đỡ sao có thể không thành ý như vậy?” Người đó giả bộ không nghe thấy hỏi lại.

“Thỉnh. . . Thỉnh...” Hắn gắt gao nhắm mắt lại, tràn đầy khuất nhục, nước mắt thấm ướt cả miếng vải đen, “Thỉnh. . . Tiếp tục...”

Tiếp theo phát sinh cái gì hắn đã muốn không nhớ được, hắn như con búp bê trống rỗng, tùy ý cho bọn đàn ông thô bạo đưa ngón tay thăm dò vào hậu đình, sáp nhập dị vật. Không có bôi trơn, hậu đình bị xé rách, máu thuận theo mỗi lần trừu sáp lại chảy ra.

Đùa bốn hồi lâu, bọn đàn ông bắt đầu lấy ra phân thân, muốn phát tiết dục vọng của mình.

“Không cần! Không cần! Không cần...” Lâm Dật thét chói tai, vặn vẹo thân thể, điên cuồng giãy dụa.

Tiếng kêu rên biến thành nức nở, kịch liệt đau đớn làm Lâm Dật không thở nổi, vài giây ngắn ngủi mà dài như cả đời người.

Tại sao. . . Hắn bắt quá là muốn làm lão sư thôi... Tại sao lại bị đối đãi như vậy?

Kia bị thương cùng yếu ớt ngăn trong nháy mắt, lại làm cho Lương Thiên Dục qua màn hình quan sát nhìn thấy nổi lên một tia không muốn. Hối hận, y vậy mà lại có điểm hối hận

“Dục, người xảy ra chuyện gì?” Ngô Dịch Khải kì quái nhìn Lương Thiên Dục đột nhiên đứng dậy.

Y một phen đập cửa, cửa sắt nặng nề đập vào tường phát ra tiếng vang thật lớn làm bọn đàn ông kia giật mình, sợ tới mức dừng lại động tác.

“Dục, dục thiếu gia, chúng ta. . .” Không xong, Dục thiếu gia hùng hổ tiến vào làm bọn chúng toàn bộ sắc dục trong đầu đều bay sạch.

Nhưng Lương Thiên Dục cái gì cũng không nói, hắn mặt lạnh đi vào, nhẹ nhàng đỡ xuống dây thừng cột trên người Lâm Dật cùng miếng vải đen bịt mắt. Lâm Dật hai mắt khóc đến sưng đỏ, vừa nhìn thấy là Lương Thiên Dục, nắm tay lập tức đưa lên đánh y.

“Người, người này phá hư, người xấu. . . Người xấu...” Lương Thiên Dục đau lòng bắt lấy nắm tay không còn khí lực kia, vỗ vỗ lưng Lâm Dật đang nghẹn ngào. Y cởi áo khoác phủ lên thân mình chồng chất vết thương của Lâm Dật rồi mới hai tay ôm lấy hắn đứng lên.

Xem mình đã làm gì...Nhìn xem chính mình đối với hắn đã làm cái gì... Bá đạo sống trên đời mười bảy năm, lần đầu tiên Lương Thiên Dục nhận thấy mình đã làm sai.

5. Chương 5

Giữa trưa, tiếng chuông hết tiết vừa điểm, Lâm Dật liền cầm sách đứng lên, chỉ sợ gặp phải Lương Thiên Dục đi ra ăn cơm trưa.

Hắn sờ sờ ví tiền còm cõi, không khỏi ai oán thở dài. Bình thường hắn để tiết kiệm tiền sẽ ở nhà ăn của trường tùy tiện mua vài thứ đồ ăn, nhưng bây giờ không có khả năng đó. Hắn rón ra rón rén tránh ở vách tường sau nhà vệ sinh nam, lặng lẽ thò đầu ra ngoài thăm dò.

Hô...Hôm nay ngoài hành lang tựa hồ có ít người đi lại hơn, hắn sẽ không ai phát hiện hắn đi nơi nào, có lẽ trước khi giờ nghỉ trưa kết thúc hắn có thể ra cửa hàng tiện lợi bên ngoài mua gói mì tôm ăn...

Vừa nghĩ đến mình có thể không cần giống mấy hôm vừa rồi để bụng rỗng đi giảng bài, tâm tình u buồn nháy mắt đã tốt hơn nhiều. Hắn sẵn khoái vươn chân bước đi, nhưng không nghĩ đến vừa bước ra được một bước, đằng sau liền vang lên thanh âm quỷ mị.

“Lão sư. . . Ngài này là muốn đi đâu đây?” Lương Thiên Dục âm trầm hỏi, phải biết rằng hai ngày nay vì để tìm Lâm Dật y đã xuất ra không ít sức lực, thậm chí còn lén vào tổng văn phòng trộm xem hệ thống camera theo dõi.

“Ách, ách. . .” Lâm Dật một chân còn đang ở giữa không trung, cứng còng nghiêng đầu sang chỗ khác, xả ra một nụ cười vắn vẹo, “Này...Đây không phải là học sinh Lương Thiên Dục sao?... Tìm lão sư có...có chuyện gì sao...? Cáp, ha ha...”

“Đương nhiên có chuyện, ” Lương Thiên Dục nhe răng cười, từng bước một đem Lâm Dật dồn đến góc tường, “ Ta có chút vấn đề muốn hỏi lão sư, tin tưởng là lão sư sẽ giúp ta trả lời đi?”

“Ách a. . . Ha ha... Đương nhiên. . .rồi!...” Mới là lạ!

Lắp bắp nói nhanh, Lâm Dật dùng khí lực cả người giải khai thế kìm kẹp của Lương Thiên Dục, cất bước bỏ chạy. Dám đụng con trai của chủ tịch tập đoàn Hoa Dục kiêm hiệu trưởng, hắn lá gan lớn đến ngay cả mình đều muốn hoan hô.

Lương Thiên Dục cười nhẹ, này lão sư quả nhiên thiên chân khả ái vô cùng, phải biết rằng Lương Thiên Dục từng đoạt giải quán quân bộ môn điền kinh cự li 100m khu vực phía bắc, phản xạ so với người bình thường nhanh hơn rất nhiều, hành động này sao có thể trốn khỏi y đây. Hơn nữa với ưu thế chân dài, y tùy tiện sải chân hai bước đã bắt được Lâm Dật.

“ Ai, lão sư, chạy trốn là không nên a!” Chấn trước người Lâm Dật vì chạy trốn mà hồng hộc thở dốc, Lương Thiên Dục tươi cười sáng lạn đến mức làm cho người ta muốn hoa mắt.

“Buông, buông! A a a! Buông ra buông ra!” Trên hành lang truyền đến tiếng kêu thảm thiết thê lương làm những học sinh đi qua không khỏi hiếu kì hướng tới nơi âm thanh phát ra được chứng kiến một kì cảnh.

Lâm Dật tay chân dùng sức loạn vung loạn đá, Lương Thiên Dục lại vẫn bất vi sở động lùi hần tiến về phía trước.

A a a! Hắn muốn tức chết rồi! Tại sao một tiểu tử mới mười bảy tuổi khí lực lại lớn như vậy?

“Lão sư, người đang làm người ta chú ý đấy!” Nắm lấy Lâm Dật kéo đi, Lương Thiên Dục bắt đắc dĩ lắc đầu, “Bất quá một lão nam nhân còn có tinh lực như vậy, thật tốt!”, y nheo mắt, cười đến so với hồ ly còn gian xảo hơn.

“Chính là, tái kêu... cũng sẽ không có người đến đâu!”. Qua một lối rẽ, Lương Thiên Dục đem Lâm Dật ném vào văn phòng của hắn (phòng giáo viên của Lâm Dật), rồi mới đóng cửa, khóa lại.

“Người, người làm cái gì...” Lương Thiên Dục chậm rãi tới gần, Lâm Dật xấu hổ, bước chân rối loạn, thiếu điều vấp phải chân chính mình. Không ổn! Hắn có dự cảm bất hảo.

“Ân? Ta chỉ là muốn cùng lão sư nói chuyện mà thôi a!” Tại một giây bất cẩn kia, Lương Thiên Dục bắt lấy vai Lâm Dật, đẩy mạnh một cái, lão sư nhỏ bé yếu ớt đã gục trên bàn làm việc.

Trong nháy mắt, thời gian như là đình chỉ, hai người trong mắt chỉ còn có đối phương, khoảng cách gần đến nỗi có thể nghe thấy tiếng thở của nhau.

“Người, người...” Lâm Dật không được tự nhiên trừng mắt, Lương Thiên Dục lại vẫn chăm chú nhìn hắn.

“Lão sư, vì tìm người hại ta như vậy vất vả, có phải hay không nên có chút trừng phạt đây?” Lương Thiên Dục hỏi, khóe miệng gợi lên đường cong hoàn mỹ, ngay tại một giây Lâm Dật thất thần, một bàn tay không yên phận phủ lên phân thân của hắn.

“Àn, a...” Một trận rên rỉ mềm yếu vô thức từ sâu trong yết hầu truyền ra, Lâm Dật hoảng hốt che miệng, không thể tin được thanh âm đáng xấu hổ đó là của mình.

“Lão sư, thực thoải mái đi. . .” Lương Thiên Dục nói, một tay tiếp tục xoa bóp, một tay bắt đầu cởi cúc áo sơ mi của Lâm Dật.

“Không cần... Không nên như vậy... Ta, ta là lão sư...” Lâm Dật lý trí dần dần đi xa, nơi đó truyền đến dục vọng lại càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng mãnh liệt.

“Ta biết.” Lương Thiên Dục hạ thấp thanh âm, chậm rãi cởi bỏ đến thắt lưng, quần âu của người dưới thân.

“Hơn nữa ta. . . Ta không là đồng tính luyến, không phải... A...” Nhắm chặt mắt, một nét đỏ ửng ngượng ngùng nhiễm lên hai gò má.

“Ta biết.” Lương Thiên Dục tựa đầu chôn ở cổ Lâm Dật, ướm át ngậm vào vành tai mẫn cảm, hai điểm nhỏ trước ngực bị khiêu khích càng mẫn cảm đỏ ửng lên.

“Ngô. . . Ngô ân...” Lâm Dật nhịn không được rên rỉ.

“Lão sư, nơi đó của ngươi đã cứng lên rồi ah!” Lương Thiên Dục cố ý nói, còn đưa tay đùa bỡn phân thân lửa nóng kia.

“Ta, ta nào có...” Lâm Dật mặc dù mạnh miệng phủ định, mặt lại cấp tốc đỏ lên.

“Ha ha, tốt lắm, kế tiếp nên làm hoạt động mạnh hơn đi”, tách ra hai chân của Lâm Dật, Lương Thiên Dục chậm rãi đưa ngón tay vào thăm dò hậu đình mềm mại.

6. Chương 6-7

Khoảng khắc Lương Thiên Dục cầm ngón tay vào, Lâm Dật toàn thân máu giống như bị rút sạch, toàn thân cứng lại.

Đau... Thân thể như bị xé rách rất đau.

Cùng một chỗ, cùng một loại đau đớn. Cái loại cảm giác khuất nhục trở lại làm kí ức mà Lâm Dật liều mình quên đi lại như cơn ác mộng tập kích tới.

Cái gì dục vọng đều bay sạch, chỉ còn toàn bộ là cảm giác sợ hãi.

Hắn bây giờ đang làm cái gì? Thế nhưng lại ở dưới thân một học sinh kém mình gần mười tuổi vụn vụn rên rỉ. Này không chừng chính là âm mưu của người trước mắt, muốn xem bộ dạng mất mặt không chịu nổi của hắn.

“Lão sư? Xảy ra chuyện gì?” Nhận thấy được Lâm Dật khác thường, Lương Thiên Dục nhẹ giọng hỏi.

“Không. . . Không cần, không cần!” Lâm Dật hoảng sợ, giống như một con nai con, kích động co chân lên, cuộn tròn tại một góc run rẩy.

“Không nên đụng ta, không nên đụng ta!”

Lương Thiên Dục biết hẳn lại nghĩ tới chuyện ngày đó. Bên dưới dục vọng đang trướng đến phát đau, nhưng nhìn vẻ mặt sợ hãi của Lâm Dật lại càng làm y đau lòng hơn. Khẽ nhú mày, Lương Thiên Dục cuối cùng buông tay ra, phủ thêm áo khoác cho Lâm Dật.

Đây mới thật là... Mình làm mình chịu a!

“Không cần tới gần ta, không cần! Không cần lại đây!” Lâm Dật khóc to, nước mắt nóng bỏng thuận theo khuôn mặt tuần tú mà chảy xuống.

Lương Thiên Dục đưa tay lau đi nước mắt cho hắn, tâm lần đầu tiên thấy đau khi nhìn người khác rơi lệ.

“Không nên đụng ta!” Lâm Dật gạt tay y ra.

Thế nhưng Lương Thiên Dục không muốn nhìn thấy hắn khóc nữa. Y cầm lấy đôi tay đang có sức giãy dụa của Lâm Dật, ôm chặt lấy hắn.

“Thực xin lỗi, lão sư, thực xin lỗi...” Hắn vụng về đỡ dành, bàn tay vỗ nhẹ nhẹ lên lưng Lâm Dật, một chút, một chút... thẳng đến khi người trong lòng dần dần yên tĩnh lại.

Không khí trầm mặc lan tràn, ai cũng không muốn phá vỡ sự yên tĩnh này.

“Lão sư... Nơi đó... còn đau không?” Lương Thiên Dục chần chừ hỏi.

“Àn. . . Hoàn hảo... Tốt hơn nhiều...” Tựa vào hõm vai Lương Thiên Dục, Lâm Dật nhỏ giọng đáp.

“Thực xin lỗi.” Lương Thiên Dục nói, nhưng Lâm Dật không trả lời.

Lương Thiên Dục hơi hơi đẩy ra Lâm Dật, Lâm Dật nghĩ thế là xong, nhưng hành động kế tiếp của y lại làm cho hắn kinh ngạc trừng lớn mắt.

Lương Thiên Dục nhẹ nhàng tách ra hai chân Lâm Dật, cúi đầu, vùi vào giữa hai chân hắn, tại hậu đình bị tổn thương hạ xuống một nụ hôn ôn nhu.

“Thật xin lỗi, làm cho người bị thương”. Nhìn cúc hoa phấn nộn, Lương Thiên Dục giống như đang cùng bảo vật trân quý nhất nói chuyện. Nhiệt khí phủ lên động khẩu làm tâm Lâm Dật nặng nề nhảy dựng.. “Như vậy, người có thể tha thứ ta không?”

“. . . Ta... Ta tha thứ. . . Người...” Lâm Dật cảm giác thanh âm của mình như từ nơi xa xôi nào truyền đến, mặt đỏ đến nỗi tưởng như sắp xuất huyết, trái tim như muốn nhảy ra khỏi ***g ngực, giống như không còn là chính mình...

7. Chương 8

Quan hệ của Lâm Dật và Lương Thiên Dục cuối cùng cũng phát triển theo hướng tốt đẹp hơn.

Tuy rằng vẫn bị Lương Thiên Dục hấp ta hấp tấp làm cho sợ hãi kêu liên tục, nhưng hắn không hề có ý tránh y, ngược lại còn mặc kệ cho y giống như con sên bám dính bên cạnh mình.

Nói tốt thì tốt nhưng điều này so với suy nghĩ của Lương Thiên Dục đúng là một trời một vực.

Hai người không phải là cùng ăn cơm nói chuyện phiếm thì là ngẫu nhiên gặp trên đường tới lớp, y sẽ giúp hắn mang tài liệu, không hề giống như bằng hữu mà giống như phu quân vác, quan hệ hoàn toàn thanh thuần.

Nhưng mỗi lần nhìn thấy Lâm Dật, kia sơ mi trắng cả vạt ôm lấy đường nét cơ thể như ẩn như hiện làm Lương Thiên Dục nhớ tới ngày đó hắn nằm dưới thân mình, bộ dáng thẹn thùng rên rỉ, kêu gọi làm cho người ta nhin không được muốn làm điều xằng bậy.

Một mặt dục vọng bùng bùng của tuổi trẻ giục y đập thành đồ lũy xông tới, mặt khác lí trí lại bắt y phải nhẫn nhịn để tránh xúc phạm tới Lâm Dật. Trong ngoài dầy vò khổ sở không thể tả, thậm chí vài ngày không thể ngủ yên.

“Dục, mấy ngày nay xảy ra chuyện gì? Lần đầu tiên thấy ngươi mắt có quầng thâm nha!” Tiết học buổi sáng, Ngô Dịch Khải xoay người, nháy mắt mấy cái, lấy tay che nửa miệng nhỏ giọng nói. “Sẽ không phải là túng dục quá độ đi?”

Túng dục quá độ? Ai, y tình nguyện bị túng dục quá độ ép khô chứ không muốn bị cấm dục quá độ thống khổ mà chết a!

“Muốn làm cái gì? Đã mấy tuần rồi mà còn chưa thu phục được tiểu thổ lão sư đó? Không giống ngươi chút nào!”

“Không có biện pháp a, ” Lương Thiên Dục lắc đầu, “Tuy rằng con thổ rằng cửa căn không đau, nhưng luôn dùng nước mắt tấn công, ta cuối cùng vẫn là lực bất tòng tâm...”

“Ha ha, ” Ngô Dịch Khải thực không khách khí lớn tiếng giễu cợt, “Đại thiếu gia phong lưu như ngươi cũng có ngày đá trúng thiết bản, không, là đụng phải một cái túi nước mắt, thật là cười chết ta! Ha ha!”

“Lại đây, để ta giúp đỡ ngươi”, nói rồi, hắn từ trong ba lô lấy ra một cái đĩa không có bì giao vào tay Lương Thiên Dục, về mặt thần bí kề vào tai y nói nhỏ, không biết nói cái gì cuối cùng Lương Thiên Dục gật đầu mỉm cười hài lòng.

“Oa... Ngô Dịch Khải, sao ngươi lại thông minh như vậy? Đa tạ, tiểu tử”

“Ai, đây cũng không phải là cho không ngươi đâu! Ta còn có điều kiện!”

“Gì? Xin lắng tai nghe!” Lương Thiên Dục nhú mày.

“Dem con cừu nhỏ quần gia nhà ngươi cho ta” Ngô Dịch Khải cười híp mắt, lộ ra răng nanh đáng yêu.

Đang cầm chai nước khoáng uống, nghe đến một câu kia, Lương Thiên Dục khiếp sợ đến mức phun hết nước trong miệng ra, không thể tin nhìn Ngô Dịch Khải.

Cái gì? Bằng sơn quần gia ba mươi tuổi nhà y từ bao giờ có dính dáng với Ngô Dịch Khải vậy?

Mỗi lần Ngô Dịch Khải đến nhà y đều cùng quần gia cãi nhau, quần gia mặt đã lạnh đến nỗi Lương Thiên Dục không dám để Ngô Dịch Khải xằng bậy đến nhà hắn nữa, còn tưởng là hai người đó nhìn thấy nhau là ghét, lại không nghĩ đến họ là như thế nào thân nhau.

Sờ sờ cằm, Lương Thiên Dục lắc đầu, “Không thể cho ngươi, nhưng có thể cho ngươi mượn một tháng.”

“Hi. . . Cũng tốt.” Ngô Dịch Khải lập tức gật đầu đáp ứng.

Thấy Ngô Dịch Khải vui vẻ ngâm ca, ngay cả kẻ luôn mặc kệ mọi việc như Lương Thiên Dục cũng không khỏi vì quần gia mà lo lắng. Ai, nguyện Chúa phù hộ hắn, Amen!

Còn Ngô Dịch Khải cùng quần gia đại thúc rốt cuộc là cái quan hệ gì lại là chuyện cũ người xưa.

8. Chương 9-10

Hôm sau, khi tan học, Lâm Dật về tới phòng làm việc của mình, hắn cảm giác như thiếu cái gì, vừa quay đầu lại liền phát hiện Lương Thiên Dục bình thường vẫn quay xung quanh mình hôm nay tựa hồ chưa hề nhìn thấy bóng dáng.

Hắn nhẹ nhàng thở ra, ngồi trên ghế, đầu thoải mái thả lỏng tựa vào lưng ghế dựa, nhưng không biết tại sao, ngực lại trống trơn, phẳng phất có chút mất mát.

“Không đúng, ” hần dậm chân, “Mất mát cái gì chứ? Không có y mình hần là phải cao hứng mới đúng! Như vậy là có thể mang đồ về kí túc xá, sau đó còn có thể hảo hảo đi dạo một vòng!”. Được rồi, hạ quyết tâm, Lâm Dật thu thập giấy bút, bỏ vào cặp công văn. Đúng lúc này, hần khoe mắt thoáng nhìn, phát hiện trên bàn chẳng biết lúc nào nhiều hơn một bao thư cùng một cái túi giấy màu cà phê.

Di? Lúc này có ai sẽ gửi thư tới trường học đây?

Hần cầm phong thư lên, không có tên cùng địa chỉ người gửi. Nghi hoặc mở ra, là một cái đĩa.

“Đĩa sao? Sao mặt trên cái gì cũng không viết?” Hần mở máy tính, đem cái đĩa bỏ vào, sau vài giây, hình ảnh dần hiện lên trên màn hình.

Vài bóng người mơ hồ đang đi lại, một ít thanh âm nhỏ vụn truyền đến.

“Quái, đó là làm sao? Sao lại tối như vậy...?” Lâm Dật đang tự hỏi, màn ảnh chậm rãi tiến gần hơn vào đám người, lộ ra một thân ảnh trắng nõn nhỏ gầy, hình ảnh dần dần phóng đại, cho tới khi nhìn thấy rõ đó là ai, hần trong đầu liền trống rỗng, hoàn toàn ngây dại.

“ A a, này làn da thật là co dãn a!”

“ A! Không cần. . . Không cần... A...”

“ Oa. . . Thực miễn cảm...”

“Buông. . . Xin người. . . Buông. . . A a... A...” Lâm Dật mặt nháy mắt đỏ lên.

“Lương. . . Thiên. . . Dục. . . !” Lâm Dật cắn chặt răng, gân xanh nổi lên.

Lương Thiên Dục... Đây tuyệt đối là hần làm!

Lửa giận ngút trời, hần không biết lấy khí lực ở đâu ra, ba một tiếng bẻ gãy cái đĩa kia. Hần run rẩy túm lấy phong thư, quả nhiên bên trong còn một tờ giấy.

“Ai, lão sư, nếu không muốn nội dung trong cái đĩa kia bị truyền ra ngoài thì hãy mặc bộ quần áo để trong túi giấy rồi đi tới địa chỉ bên dưới.

P/S: Toàn bộ đều phải mặc, nếu không mặc, người chết chắc với ta.

Dục. J ”

Lương Thiên Dục kí tên, bên cạnh còn vẽ một cái mặt cười. Lâm Dật túm lấy cái túi kia, lấy ra thứ ở bên trong, đó là một bộ quần áo làm cho người ta chỉ nhìn thôi đã thấy thẹn thùng. Là một bộ nữ giáp (*) cùng quần lót màu đen thêu chỉ vàng, dưới ánh đèn phản xạ quang mang chói mắt. Phía sau quần lót, tại vị trí động khẩu còn khoét một cái lỗ lớn.

Lâm Dật hai mắt thiếu chút nữa phun ra lửa. Hần tức giận đến nắm chặt tay, đỉnh đầu bốc khói, cơn tức lên đến đỉnh điểm rồi bạo phát...

“Lương Thiên Dục. . . Lương Thiên Dục...” Hần xé nát tờ giấy, nắm chặt lấy túi văn kiện chứa bộ quần áo đáng giận kia, “Lương Thiên Dục người là tên hỗn trướng!!!”, Lâm Dật lần đầu tiên bạo rống, vang vọng chân trời, rung chuyển cả tòa nhà.

“Phụt!” Ngồi trên ghế salon trong phòng khách xa hoa, Lương Thiên Dục nhin không được chột cười.

“Dục, có cái gì buồn cười sao?” Ở ghế salon phía bên kia, Ngô Dịch Khải đang rung chân ngồi ăn kem.

“Không có gì, vừa nghĩ đến hần nhận được đồng đồ vật kia sẽ lộ ra bộ dáng tức giận như thế nào liền không nhin được cười”. Ân... Còn rất đáng yêu, hần nhin cười, vỗ vỗ hai má, cố gắng khôi phục biểu tình bình thường.

“Cái gì nha, người có thể cười đến xuân phong đắc ý như vậy, còn không mau cảm ơn ta”, Ngô Dịch Khải đô đô miệng, tràn đầy ý tranh công.

“Được rồi, thu hồi cái diện mạo kia của ngươi lại, chiêu đó đối với ta không dùng được.” Lương Thiên Dục đảo cặp mắt trắng dã, “Huống chi, không phải ta đã cho quần gia đi thu hành lý rồi sao? Đợi lát nữa là ngươi có thể dẫn người đi rồi.”

“Yeah~ Dục ngươi là tốt nhất!” Ngô Dịch Khải giống như bắt được món đồ chơi mới cao hứng hoan hô.

Mặt lạnh quần gia không bao lâu liền đã đi ra, một thân đồng phục màu đen được là phẳng phiu, như không rõ tiền đồ của mình có bao nhiêu hắc ám.

Sắc mặt không thay đổi, ai biết trong lòng quần gia hẳn có bao nhiêu thứ đang nảy sinh. Bình tĩnh thủ lễ cúi gập người chín mươi độ, hẳn xoay người, nhanh chóng theo Ngô Dịch Khải biến mất ở cửa sau.

Đối mặt với tòa nhà to lớn mang kiến trúc châu Âu mà Lâm Dật không sao để ý tới được, bởi vì theo thời gian chuông cửa Lương gia vang lên, hẳn nửa người trên đang lạnh buốt tới đỉnh đầu. Trừ bỏ quần tây, hẳn toàn thân phủ một cái áo gió màu đen rộng thùng thình nhưng vẫn không che hết được nhũ giáp hơi hơi nổi lên, chỉ sợ bị người ngoài nhìn thấy một chút manh mối.

Nhũ giáp kẹp chặt gài lên hai điểm mẫn cảm trước ngực, hẳn phải tốn khí lực thật lớn làm cho mình phân tâm mới không bị thứ khoái cảm lệnh người mềm nhũn kia làm cho rên rỉ ra tiếng.

Lương Thiên Dục. . . Lương Thiên Dục... Ngươi này hỗn trưởng, hỗn trưởng... A...

Cửa mở, đầu sỏ gây chuyện Lương Thiên Dục có chút hăng hái nhìn khuôn mặt đỏ rực, bị dục vọng ép đến không thể lộ nổi một tia sát khí, chỉ có thể trừng mắt nhìn y của Lâm Dật.

“Lão sư ngươi cuối cùng tới rồi. . . Nói vậy ngươi là chuẩn bị tốt rồi đi?” Không kiên nhẫn ôm lấy thắt lưng người trước mặt, Lương Thiên Dục ôm ngang người Lâm Dật lên, thẳng tắp tiêu sái đi lên lầu, quần áo của Lâm Dật từng kiện từng kiện bị y gọn gàng cởi ra, vất tán loạn trên cầu thang.

Phủ lấy cảnh Lâm Dật giống như tiểu cẩu bị giam cầm, khẩn cầu chủ nhân rũ lòng thương. Tay hắn chắn trước ngực, ánh mắt ngập nước đáng thương nhìn Lương Thiên Dục, trần ngập then thùng lại chen lẫn chút thần sắc dục vọng.

“Đã nói...Đã nói cái đĩa kia... sẽ đem trả cho ta...”

“Đó là đương nhiên”, không cho Lâm Dật nói nữa, Lương Thiên Dục hôn lên môi hắn, đầu lưỡi dây dưa, Lâm Dật ngây ngô co rúm lại càng làm cho y gắt gao liếm mút sâu hơn.

“Ngô...Cáp...” Tại nơi hai đôi môi tách ra kéo theo một sợi chỉ bạc trong suốt trần ngập sắc thái ***, Lâm Dật đã bị Lương Thiên Dục hôn cho cả người vô lực, chỉ có thể nằm hỗn hển thở gấp.

Lương Thiên Dục thừa dịp đem Lâm Dật lên giường, áp hắn dưới thân. Hai người không còn nhàn tình nói chuyện, Lương Thiên Dục đã nắm lấy phân thân Lâm Dật.

“A...A...” Nhẹ nhàng khuấy động, Lương Thiên Dục cảm giác nam căn trong tay rất nhanh đã đứng thẳng.

“Ha ha, cứng rắn thực mau, quả nhiên thực thoải mái đi?”

“. . . Mới không có. . .” Lâm Dật quay đầu ra, chết không thừa nhận.

“A, cái bướng.” Lương Thiên Dục buông tay rời khỏi phân thân đã muốn phun trào, ngược lại đưa tay lên xoa đầu nhũ vẫn đang bị nhũ giáp kẹp lấy.

“Cái này có thoải mái không?” Thấy Lâm Dật lại muốn lắc đầu, Lương Thiên Dục nổi ý xấu búng đầu nhũ hai cái, nhẹ kéo nhũ tiêm đã bị khiêu khích đến cứng lên, Lâm Dật cuối cùng không nhịn được phát ra tiếng kêu liêu nhân.

“Ngô...Dục... không cần...Ngô...Cáp...”

“Kêu lớn tiếng như vậy còn bảo là không cần?” Nhìn người dưới thân trần ngập dục vọng rên rỉ, Lương Thiên Dục cũng không tái vuốt ve đỉnh phân thân đã tiết ra chất lỏng trong suốt kia, y lật người Lâm Dật lại, công hai tay hắn sau lưng, lại đeo cho hắn một cái vòng cổ, kéo sợi dây thật dài từ cái vòng buộc vào công tay (*).

“Người...Người muốn làm cái gì?” Lâm Dật sợ hãi, lại loáng thoáng mang theo kì vọng hỏi, lưng hấn dưới những cái vuốt ve của Lương Thiên Dục vồng hạ xuống thành tư thế mê người.

“Ta chỉ muốn cho ngươi thoải mái. . . Lão sư...” Ân. . . Cũng làm cho mình thoải mái.

Lương Thiên Dục đưa ngón tay chậm rãi vuốt ve thân thể Lâm Dật, xuôi theo đường cong trên lưng tiến xuống giữa đùi, rồi mới mơn trớn cái miệng nhỏ bé đang không ngừng khép mở.

“A...A!...” Bị động tác của y kích thích, phân thân Lâm Dật thể nhưng lại không có tiền đồ bắn ra.

“Thật không ngoan, thể nhưng lại bắn trước”, Lương Thiên Dục như muốn trừng phạt, đánh xuống mông Lâm Dật, hấn lại trái lại rên rỉ một tiếng.

Di di? Lương Thiên Dục giống như phát hiện món đồ chơi mới trừng mắt nhìn. Chẳng lẽ mông lão sư... lại là vùng mẫn cảm?

Y thử nhéo mông Lâm Dật một cái, hấn chẳng những không kêu đau, ngược lại vặn vẹo nửa người dưới, cố kìm lại tiếng rên rỉ.

A, a, thật đáng yêu!

Y thỏa mãn cười nhẹ, một tay tiếp tục vuốt ve mông lão sư, tay kia lấy một ít chất bôi trơn, đẩy mạnh một ngón tay vào dũng đạo nóng bỏng đã có chút ẩm ướt của Lâm Dật.

“A!” Lâm Dật cong lưng, đau đến kêu lên, “Đau...Đau quá...”

“Không vấn đề gì, rất nhanh liền thoải mái...” Nói vậy nhưng Lương Thiên Dục vẫn thả chậm tốc độ ngón tay, nhẹ nhàng khuấy đảo khuếch trương nội bích đã được bôi trơn.

“Ngô... A... Cáp a... Ân...”

“A... Ta. . . Ta... Nóng quá. . . Nóng quá. . . A...” Lâm Dật thanh âm run rẩy, thân thể nóng lên, dục vọng lại bị đốt lên.

“Ta cũng rất nóng, nhưng nếu không hảo hảo khuếch trương ngươi sẽ bị thương a!” Lương Thiên Dục một tay đè lấy đỉnh phân thân Lâm Dật để tránh hấn lại bắn ra, tay kia vẫn tiếp tục đào lộng, từ từ tăng lên hai, rồi ba ngón tay.

“Ân a... Ân... A... Cáp. . . Cáp a...”

“Dục. . . Muốn... Ta nghĩ muốn... A...” Lâm Dật hai mắt bị *** che phủ, giọng nói tràn đầy khẩn cầu.

“Ân...Có vẻ ổn rồi!” Lương Thiên Dục rút ngón tay ra, chất lỏng trong suốt thuận theo động khẩu chảy ra, hậu đình nháy mắt hư không làm Lâm Dật ngứa ngáy khó nhịn xoay xoay thắt lưng.

Cởi bỏ quần, dục vọng thô to thoát khỏi trói buộc bật ra, Lương Thiên Dục rút cuộc kiềm nén không được dục hỏa bị gây sức ép này giờ, tách ra bờ mông mềm mại co dãn của Lâm Dật, thẳng tắp đỉnh nhập vào hậu đình nóng bỏng kia.

“A, a a... Ân a... Cáp. . . Cáp a...”

“Ngô. . . Lão sư... Ngươi bên trong thật chặt... Thật thoải mái...” Lương Thiên Dục cũng nhịn không được nữa thấp suyễn ra tiếng.

“Cáp, ân cáp... Ta. . . Ta cũng vậy... A... Cáp...”

Tiếng nước *** mị cùng tiếng da thịt va chạm theo mỗi lần luật động từ nơi mập hợp của hai người truyền ra, cơ thể giao triển, mồ hôi trộn lẫn vào nhau, rồi lại bị nhiệt khí từ thân thể làm cho bốc hơi.

Trừu sáp càng ngày càng nhanh, Lương Thiên Dục kéo xuống nhũ giáp vẫn đang kẹp lấy hai điểm anh đào phần nộn trên ngực Lâm Dật, trong đầu trống rỗng, hai người song song cùng đạt tới đỉnh mà cùng nhau phóng xuất lần đầu tiên.

9. Chương 11

Tình cảm mãnh liệt trôi qua, Lương Thiên Dục thỏa mãn nằm trên giường, nhìn Lâm Dật, tay vẫn không chịu buông khỏi người hắn.

“Lão sư... Liên như thế thả người về thật đúng là luyến tiếc a!” Lương Thiên Dục ngẩng đầu lên, khiêu khích gầy khẽ phân thân mẫn cảm của Lâm Dật. Vẫn còn trong dư âm của triều cường, Lâm Dật hai mắt phủ một lớp sương mù, khẽ nhú mi, thân thể mềm nhuyễn, không cả có khí lực để nói.

“Ai...Mới có một lần đã không chịu nổi...Sau này làm sao lo liệu đây...” Lương Thiên Dục tỏ vẻ thất vọng lắc ngón tay, “Xem ra còn phải làm nhiều vài lần tăng cường thể lực... Người nói có đúng không?”. Y ôm lấy thân thể hư nhuyễn của Lâm Dật, để hắn nằm trên người mình.

“Mới...Không phải...” Ghé vào trên người Lương Thiên Dục, cảm thấy có chút lạnh, Lâm Dật theo bản năng hướng cái đệm thịt người ấm áp bên dưới cạp sát, muốn tìm tư thế nằm thoải mái, như vậy vụn vẹo lại làm người dưới thân hừ một tiếng.

“Lão sư. . . Còn nói không phải... Thân thể rõ ràng như vậy thông minh...” Cảm giác được Lương Thiên Dục nửa thân dưới dục vọng đang bành trướng, Lâm Dật nháy mắt tỉnh táo, toàn thân cương cứng ngay cả động cũng không dám động.

Nếu lại bị làm một lần, hắn có thể đến sáng mai cũng không xuống giường được, càng không nói là còn phải đến trường.

Chứng kiến phản ứng của Lâm Dật, Lương Thiên Dục không nhịn được bật cười, nhẹ ôm lấy hắn, trong ngực tràn đầy cảm giác hạnh phúc.

Nếu như có thể luôn luôn như thế này, thật là có bao nhiêu hảo a? Lương Thiên Dục thầm cầu nguyện.

Đáng tiếc, ở điều kiện bình thường, một tình huống như thế này sẽ không cách nào phát triển theo chiều hướng mà y nghĩ.

Lúc này, Lâm Dật nhồm người dậy, mi mắt chớp liên tục, nhìn về phía Lương Thiên Dục.

“Lương...Lương Thiên Dục..” Hắn gọi nhỏ.

“Lão sư. . . Xảy ra chuyện gì? Đột nhiên muốn?” Lương Thiên Dục xoa nhẹ tóc của hắn, trêu ghẹo nói.

“Không phải. . .” Ánh mắt của hắn lóe lên, tránh đi khuôn mặt tươi cười của Lương Thiên Dục.

“Cái kia. . . Cái đĩa quang... Cái đĩa quang... Có thể đưa ta chưa... ?”

Cảm giác được người dưới thân run lên, không khí trong phòng phút chốc giống như đóng băng, cả người hắn cứng còng xấu hổ.

Lương Thiên Dục sắc mặt nháy mắt ảm đạm. Nguyên lai... nguyên lai Lâm Dật chưa từng quên mục đích của chuyến đi này, sẽ cùng y làm, sẽ như vậy nghe lời y, tất cả chỉ là để có thể lấy lại cái đĩa kia... cái đĩa mà y dùng để uy hiếp hắn.

Tự cho là đúng mà cố gắng, bắt quả là tự mình đa tình... Tim của y chưa sót lên...

Không lên tiếng, y cởi bỏ dây buộc trên cổ cùng còng tay cho Lâm Dật, rồi mới xoay người xuống giường, yên lặng lấy ra từ trong ngăn kéo cái đĩa kia, đưa cho hắn.

“Người đi đi!” Y lạnh lùng nói.

Nhặt lên quần áo, Lâm Dật áy náy cúi đầu, khóe mắt lặng lẽ liếc về phía Lương Thiên Dục. Cho đến khi Lâm Dật mặc lại quần áo tử tế, hai người cũng không tái nói chuyện với nhau.

Tiếp nhận cái đĩa quang, Lâm Dật cảm giác tay mình đang run rẩy, còn trên mặt, dù cực lực che dấu lại vẫn lộ ra thần sắc bất an... Hắn không hiểu sao tâm lại cảm thấy đau đớn, giống như mình đã phản bội lại tín nhiệm của đối phương.

“Thực xin lỗi...” Hắn nói.

Lương Thiên Dục lạnh lùng quay đầu sang một bên, không có liếc mắt nhìn Lâm Dật lấy một cái. “Không cần nói xin lỗi, người cho tới bây giờ đều không có làm gì sai, không phải sao?”

Tình cảm mãnh liệt trôi qua, chỉ còn lại quạnh quẽ, càng làm cho người ta thấy mất mát.

Bính một tiếng, cánh cửa đại môn nặng nề khép lại, giống như cùng với nó khóa lại cánh cửa trái tim của một người.

10. Chương 12-13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Đối mặt với phòng học không một bóng người, Lâm Dật có chút dễ khóc dễ cười. Bàn học sắp xếp chỉnh tề, mặt sau lại là mấy cái ghế dựa đổ ngã đổ nghiêng, cùng ngày hôm qua, hôm trước, hôm trước nữa giống nhau như đúc.

Hắn thở dài, chỉ có thể mở ra sổ điểm danh, nho nhỏ viết lên “Toàn bộ vắng học”.

Từ khi rời khỏi nhà Lương Thiên Dục thẳng tới nay, các học sinh liên tục nghỉ một tuần lễ, Lâm Dật cũng như mùa thu quét lá rụng thê lương ngồi trong lớp đợi một tuần lễ.

“Lâm Dật lão sư, mời giải thích cho ta một chút! Tại sao học sinh lớp G liên tục một tuần lễ không có đi học?!” Trong tổng văn phòng, phó hiệu trưởng tức giận đùng đùng, cầm lấy sổ điểm danh vỗ mạnh lên bàn, tức giận phải đến dựng râu tròng mắt. Lâm Dật rụt cổ tùy ý phó hiệu trưởng mắng to, suy nghĩ lại bay đến một nơi rất xa, rất xa.

Không còn cùng Lương Thiên Dục thân cận, cuộc sống của Lâm Dật cũng không có quá nhiều thay đổi, chẳng qua là phải đối mặt với lớp học không một bóng người, cơn tức giận của phó hiệu trưởng, cùng với các lão sư khác nhạo báng, cười hần vô năng, ngay cả một lớp học mấy chục người cũng không quản nổi.

Thời gian ăn cơm trưa, hắn không còn xuống tầng dưới mà chuyển lên ăn trong phòng làm việc. Chẳng qua bên cạnh thiếu một người luôn bám theo kêu hắn sao lại ăn ít như vậy, khó trách thân thể lại gầy yếu.

Lâm Dật cảm thấy chính mình thích nghi rất khá, ngồi trong lớp học một mình một người cũng không có gì không tốt. Ân, cứ như vậy, mình sớm muộn cũng phải cuốn gói khỏi đây đi?

Lâm Dật giật mình... Bây giờ đối với hắn, có hay không ở lại ngôi trường này đã muốn không có gì khác biệt... Là vì thiếu người kia ở bên cạnh sao?

Không, không phải... Không nên là như vậy...

Hắn hoảng hốt không cẩn thận đánh đổ cốc cà phê, chất lỏng màu đen thuận theo mép bàn nhỏ xuống áo sơ mi màu trắng, loang thành một mảng vết bẩn.

Hắn nhìn chòng chọc vết bẩn kia gần người một trận rồi mới hồi phục lại tinh thần, đem cốc giấy bỏ đi nhưng cũng không chà lau mặt bàn, mặc kệ cho cà phê vẫn còn lan tràn trên bàn, đứng dậy, tựa hồ đã ra một cái quyết định.

“Ai nha! Mới sáng sớm mấy giờ đã có ai ấn chuông a?”. Sáng sớm cũng đã đến chín giờ, chuông cửa nhà Ngô Dịch Khải mãnh liệt vang lên, hắn bực mình lau bầu, tóc tai tán loạn mặc áo ngủ bò xuống giường ra mở cửa.

“Di Di? Lão sư?” Ngô Dịch Khải sợ tới mức kêu to. Tuy rằng không biết vì sao Lương Thiên Dục bảo mọi người không được đi học nhưng hắn tội cũng chưa lớn tới mức làm lão sư phải tìm đến tận cửa a, có tìm thì phải tìm đầu sổ gây họa kia chứ...

“Ách, Ngô đồng học sớm!” Lâm Dật xấu hổ chào hỏi, biết mình đột nhiên xuất hiện có điểm kì quái.

Ngô Dịch Khải nhanh chóng quay lưng dùng tay chải vuốt lại đầu tóc, chỉnh chỉnh lại quần áo, ít nhất nhìn cũng không đến nỗi quá luộm thuộm .(*)

“Khải...Là ai vậy?”, trong phong truyền tới thanh âm nửa mê nửa tỉnh của một người, Lâm Dật định ngó vào xem là ai thì Ngô Dịch Khải vội vàng đóng cửa phòng lại.

“Lão, lão sư, tới sớm như thế có chuyện gì sao? Sẽ không phải là tới gọi...gọi ta đi học chứ?” Ngô Dịch Khải hỏi.

“Không... Kỳ thật...Là thế này... Ta tới nhà của học sinh Lương nhưng không gặp ai, người có biết y ở nơi nào không?” Không có biện pháp, tìm không được Lương Thiên Dục, Lâm Dật chỉ biết bình thường ở lớp y thân với Ngô Dịch Khải nhất, đành cứ ngựa chết thành ngựa sống, đi hỏi thử.

Trước là một người truy một người trốn, bây giờ là một người trốn một người truy, kẻ trung gian như Ngô Dịch Khải cũng thật khó xử. Biết hai người có khúc mắc, Ngô Dịch Khải buồn rầu gãi gãi đầu, “Cái kia... Ta cũng không rõ lắm... Bất quá mỗi khi buồn bực, Dục thường tới một gian pub lác lác...”

Đón nhận ánh mắt vội vàng của Lâm Dật, Ngô Dịch Khải đành phải nhanh chóng viết vào trên mu bàn tay hằn tên và địa chỉ của gian pub kia.

Nhưng ở trước khi đi Ngô Dịch Khải gọi lại Lâm Dật, khẽ thở dài. “Ai, lão sư. . . Dục hẳn thực thích người... Người biết không?”

Những lời này làm Lâm Dật đành chỉ cước bộ, ót như bị đánh mạnh một cái .

Thích...? Lương Thiên Dục...thích hẳn?

(*) Nguyên gốc là “dơ dáy bẩn thỉu” nhưng ta thấy nó hơi vô lý + ... quá nên đổi lại một chút

Chạy vội tới ngã tư, người đi đường cùng cảnh vật cứ như gió lướt nhanh qua, mồ hôi trên lưng ướt đẫm, Lâm Dật nắm chặt tay, trong óc lung tung hiện lên vô số hình ảnh, mỗi cái đều có hình ảnh của y.

Hắn vốn cho rằng, Lương Thiên Dục chỉ luôn đùa bỡn mình. Tìm người cường bạo hẳn, dùng đĩa ghi hình uy hiếp hẳn, là bởi vì không cho phép có người làm trái ý y. Cứ coi như ngăn ngừa lộ ra đồng tình hoặc ôn nhu cũng chỉ là nhất thời cảm thấy hứng thú mà thôi.

Chính là. . . Thích?

Lương Thiên Dục. . . Sẽ thích hẳn... ?

Tim của hắn đập thật nhanh. Bình thường thiếu vận động lại đột ngột chạy nhanh một quãng đường dài làm đùi Lâm Dật có chút đau nhưng cước bộ không hề chậm lại.

Tới! Tới! Phẳng phất như có thanh âm trong đầu hô to giục hắn nhanh lên.

Kia thân ảnh một tuần lễ không thấy làm hắn mong nhớ ngày đêm dần dần hiện ra rõ ràng.

Tại một gian pub thuộc sản nghiệp của Lương gia, Lương Thiên Dục một tay chống đầu tựa vào quầy bar, trầm tư, một tay cầm ly rượu trong suốt. Một tuần lễ không thấy, y tựa hồ có điểm gầy đi, đây đúng hay không đại biểu... y vẫn còn nhớ tới mình?

Suy nghĩ dị thường trong sáng, một phân chân chừ trong nháy mắt đều bị vắt ra sau đầu. Bởi vì hắn trong thâm tâm tự nói với mình, muốn gặp y.

“Lương Thiên Dục!” Nghe tiếng hắn gọi, dung nhan quen thuộc quay đầu lại, vừa nhìn thấy là ai gọi mình, Lương Thiên Dục trừng lớn mắt.

“Lão sư. . . !” Lương Thiên Dục không nghĩ tới Lâm Dật thế nhưng sẽ tìm đến mình, chính là hắn làm sao biết được nơi này? Y trong đầu nghĩ tới chắc chắn là Ngô Dịch Khải.

Tiểu tử đó...Lương Thiên Dục có xúc động muốn ngay lập tức chạy tới nhà Ngô Dịch Khải đánh người.

Nhưng sự tình gì xem ra đều kém trọng yếu hơn người trước mắt. Lương Thiên Dục nhảy xuống ghế dựa, hai chân theo bản năng kích động đứng lên.

Tại sao? Hắn tại sao lại đến tìm y?... Y nghĩ đến, một tuần trước, hắn đã cự tuyệt mình.

“Người sao lại tới nơi này?” Mặc kệ những cảm xúc đang bốc lên trong lòng, y vẫn tỏ vẻ giận tái mặt lạnh giọng hỏi.

Nói cho y biết, đáp án kia...Đúng. . . Không cần chờ mong nhiều lắm. . . Liên như lần trước giống nhau, kết quả là ngược lại bị thương chính mình.

Lâm Dật ngốc lảng tại chỗ, nhìn Lương Thiên Dục, trong khoảng thời gian ngắn, lại không biết nên nói cái gì mới tốt.

Hắn thật sự , hắn thật sự ...

Không lên tiếng, nước mắt liền chậm chậm từ hai gò má chảy xuống.

“Đã lâu không gặp...” Rất muốn nhìn thấy người. . .

Nhưng muốn nói nhất, quả nhiên vẫn là câu kia...

“Lương Thiên Dục. . . Nguyên lai. . . Ta... Ta vậy...” Lâm Dật cà lăm, thở sâu, cố lấy dũng khí, “Ta vậy... Vô cùng. . . Thích...”

Lương Thiên Dục khấn trương, nín thở chờ đợi câu nói của hắn.

“Ta cũng rất thích... Ta cũng rất thích gian pub này!”

“Cáp? !” Lương Thiên Dục thiếu chút nữa té xỉu.

Không được! Hắn nói không nên lời!

Lâm Dật cứng đờ người, cuối cùng tại ánh mắt chết lặng của Lương Thiên Dục mà đỏ mặt lí nhí bởi thêm một câu.

“Pub... Lão bản... nhi tử...Ngô!”

Nửa câu nói còn lại bị cường ngạnh nuốt vào, Lương Thiên Dục không thể ức chế cảm giác dâng trào trong lòng, đè lại Lâm Dật, mút lấy đôi môi phần nộn nhu nhuận, đầu lưỡi luồn vào trong khoang miệng hắn tùy ý đảo lộn, quần lầy.

Khoảng trống trong tâm, cuối cùng cũng lại được lấp đầy....

11. Chương 14

Hai người quên mình đắm chìm trong nụ hôn, mỗi một lần hợp duyên, trong tâm mỗi người lại càng xác định thêm một ít, thật lâu sau, cánh môi phân phân hợp hợp, phảng phất giống như vĩnh viễn cũng không đủ. Quần áo trong lúc ôm hôn cũng bị kéo mở, một bên áo của Lâm Dật trượt xuống, lộ ra vai trái trắng nõn gợi cảm mê người, còn giống như đang mời gọi y tới hưởng dụng.

“Lão sư...” Lương Thiên Dục trong nụ hôn khàn khàn nói, giọng lộ vẻ buồn rầu.

“Dục... Xảy ra chuyện gì?” Lâm Dật thở khẽ hỏi.

Lương Thiên Dục không trả lời, kéo lấy một tay Lâm Dật đặt xuống nửa người dưới của mình, ánh mắt đáng thương nhìn hắn.

Tại giữa hai chân Lương Thiên Dục, Lâm Dật đụng tới một vật cứng nóng rực, cao cao đứng vững, nổi lên dưới đũng quần. Hiểu ý, hai gò má hắn nháy mắt đỏ bừng.

Ngăn cách một lớp quần áo, Lương Thiên Dục đè lại tay Lâm Dật, qua lại ma sát dục vọng của mình, chính mình cũng nhanh tay nhanh chân cởi xuống dây lưng cùng quần của Lâm Dật.

“A...Không cần...Không phải ở đây...” Lâm Dật xấu hổ chặn tay trước ngực Lương Thiên Dục. Bọn hắn đang ở trong một con hẻm nhỏ tối tăm nhưng cũng không thể đảm bảo không có người đi qua a!

“Lão sư... Chính là ta nhìn không được...” Lương Thiên Dục lo lắng nói.

“Kia, kia ít nhất... Đi trong phòng rửa tay...”

“Toilet? Người xác định?” Lương Thiên Dục lặp lại một lần, chỉ thấy Lâm Dật sống chết gật đầu.

“Cũng đúng”, y cười, kéo lại quần, thuận tiện giúp Lâm Dật sửa sang lại quần áo. “Bất quá... Đợi lát nữa người cũng đừng hối hận...”. Dán tại bên tai Lâm Dật, hắn mê hoặc nhẹ thổi khí.

“Cái gì?” Còn chưa hiểu hết ngụ ý của Lương Thiên Dục, Lâm Dật đã bị y kéo vào trong pub. Xuyên qua quầy bar cùng sàn nhảy tiếng động âm ỹ, khi phục hồi lại tinh thần, lưng hắn đã bị đặt dựa sát vào tường WC, môi lại bị chiếm lấy.

“Ngô. . . Ngô... Ân, ân a...” Lương Thiên Dục một tay linh hoạt cởi bỏ cúc áo sơ mi của Lâm Dật, hôn hắn đến thiên hôn địa ám, một tay vẫn không quên âu yếm hai điểm hồng anh đã cứng lên trước ngực Lâm Dật.

“...Ta còn chưa sờ cũng đã cứng lên...Xem ra lão sư cũng rất muốn làm đi...” Xem Lâm Dật hai chân đã mềm yếu đến nỗi chỉ có thể dựa vào vách tường chống đỡ thân thể, Lương Thiên Dục cười xấu xa vươn đầu lưỡi liếm láp vành tai khéo léo, càng thêm ra sức vỗ về chơi đùa những vị trí mẫn cảm của đối phương.

“Ân. . . Ân a... Dục... A...” Cởi ra quần lót của Lâm Dật, phân thân cương cứng bóng loáng bật ra, Lương Thiên Dục tách mở hai chân Lâm Dật, lấy nước bọt làm bôi trơn, hai ngón tay thẳng tắp cắm vào hậu đình.

“A! Ân a... A...” Rất nhỏ đau đớn trộn lẫn với khoái cảm nói không nên lời làm Lâm Dật không kìm được rên rỉ ra tiếng.

“Dục... A... Không được... Ta muốn... Ta muốn... . . .” Lâm Dật vặn vẹo eo, cầu khẩn y tiến vào.

“Lão sư. . . Ta cũng nhìn không được nữa . . . !” Nắm lấy dục vọng của mình, Lương Thiên Dục nhắm ngay cửa huyết utor át kia, không chần chừ trực tiếp utor lưng một cái cắm thẳng vào.

“A a!” Hậu đình nháy mắt bị lấp đầy, cực hạn khoái cảm đánh thẳng lên lưng, rên rỉ không kìm được tràn ra khỏi miệng.

Cắm vào nộn huyết mê người, phân thân liền giống như được nước biển ấm áp ôm trọn, ấm áp ả ướt, thoải mái đến làm cho người ta dục tiên dục tử, một tuần lễ không có phát tiết, dục vọng lúc này trường đến lớn nhất, không ngừng khuếch trương nội bích tràn ngập co dãn của Lâm Dật.

“Lão sư...!” Lương Thiên Dục khẽ gọi, muốn bắt đầu luật động.

Không nghĩ tới, đúng lúc này, ngoài bồn rửa tay WC truyền lại động tĩnh. Bên ngoài, cửa bị rắc một tiếng xoay mở, tiếng bước chân gõ xuống nền nhà cẩm thạch, tiếng vài người nói chuyện, rồi tiếp đến là thanh âm nước chảy.

Lâm Dật cùng Lương Thiên Dục hai người vẫn giữ nguyên tư thế sáp nhập, rõ ràng đã bị dục vọng dồn ép đến cả người nóng lên, lại vì những người ở bên kia mà động cũng không thể động.

Lâm Dật đang muốn trước tiên lui ra rồi nói sau, không nghĩ tới Lương Thiên Dục lại một phen ấn thân thể hắn xuống, dục vọng thô to cắm trong hậu đình thế nhưng... thế nhưng chậm rãi luật động!

“A...!” Lâm Dật không khống chế được tràn ra tiếng rên rỉ, hắn kinh hoảng mãnh liệt đè lại miệng mình, quay đầu dùng ánh mắt khẩn trương ý bảo Lương Thiên Dục, nhưng người đằng sau lại coi như không nhìn thấy, hoàn toàn không có ý định dừng lại.

“. . . Ngô... .. Ân ngô... ..”

Khe cửa loáng thoáng truyền ra thanh âm nhỏ vụn, bên ngoài có một người nghi hoặc hỏi bạn: “Ai, vừa rồi người có nghe thấy tiếng gì không?”

“Thanh âm? Không có a, người có thể nghe lầm đi!” Người bạn trả lời, tiếp tục đề tài mới vừa rồi, “Cho nên ta cảm thấy người kia căn bản chính là...”

“Quái? Chẳng lẽ tai ta lại có vấn đề?”

Bên kia, trong WC, đối với người đằng sau bộ dáng giống như mưu kế được thực hiện, thần tình vui vẻ sảng khoái luật động trong cơ thể mình, Lâm Dật chỉ có thể gắt gao trừng mắt, sắp đem vách tường trước mặt đốt thủng ra một cái lỗ.

“Ta rõ ràng đã nói qua, bảo người đừng hối hận” Lương Thiên Dục dương dương tự đắc nói nhỏ.

“Người, người lại không có nói rõ ràng với ta!” Lâm Dật hung hăng quay ra sau trừng liếc mắt một cái, Lương Thiên Dục trả lời lại là một cái đỉnh nhập thật sâu.

“A... . . !” Khoái cảm truyền khắp toàn thân, thiếu chút nữa làm Lâm Dật mềm nhũn ngã xuống mặt đất, hấn siết nắm tay, cắn chặt răng nhưng vẫn không ngăn được tiếng rên rỉ nhỏ vụn theo kẽ răng bật ra.

“Uy, người thật sự không nghe thấy sao?” Người kia đẩy bạn mình một cái, nhỏ giọng nói, “Ta cảm thấy... giống như nghe được thanh âm của người đang làm “cái kia”...”

“Sao có thể?”, Người bạn kia giễu cợt, “Người từ khe cửa bên dưới nhìn thử xem có mấy cái chân, chẳng phải sẽ biết ngay sao?”

“Ngô... Nói cũng đúng”

Nói xong, nam nhân đi từng gian WC đẩy cửa ra, này tất cả các gian đều không có người, trừ bỏ một gian trong cùng bên tay phải.

Nam nhân trầm ngâm, xoa xoa cằm, đột nhiên quỳ xuống, cúi đầu nhìn vào.

Chỉ thấy hai chân mang giày của một người đang ngồi, quần xuôi theo chân dửng ở đầu gối, giống như bộ dáng của một người bình thường ngồi trên bồn cầu.

“Cái gì a... Xem ra thật là ta nghe nhầm”, nam nhân vỗ vỗ quần đứng dậy, cùng bạn ra khỏi toilet.

Lâm Dật cùng Lương Thiên Dục không phải là cái gì pháp sư ma thuật nên đương nhiên hai người sẽ không thể đột nhiên biến mất chỉ còn lại một.

Trong nhà vệ sinh, tại thời điểm nguy cấp, Lương Thiên Dục liền nhắc hai chân Lâm Dật, đem cả người hấn giơ lên, còn mình thì ngồi trên bồn cầu. Đáng thương Lâm Dật, hai chân bay lên không, điểm tựa duy nhất trúng chỗ nào không trúng, lại trúng ngay hậu đình đang chặt chẽ kết hợp với Lương Thiên Dục, cái này xem ra hấn không còn cách nào không chế dục vọng của y rồi.

“Lão sư... Người cũng thật có thể chịu... Ân hử?” Liếm cắn cắn cổ mảnh khảnh trắng tinh của Lâm Dật, Lương Thiên Dục nửa người dưới bất động, bắt lấy hai chân trần của Lâm Dật, nhẹ nhàng giơ lên rồi trực tiếp buông tay để cả người hấn hạ xuống, ảnh hưởng của lực trọng trường cùng sức nặng toàn thân của Lâm Dật, hùng căn cùng nội bích rất nhanh ma sát đưa tới từng trận co rút, sâu đến không thể tưởng tượng.

“A Dục... Ân a... Cáp, cáp a không được... Cáp, cáp a...”

“Lão sư người kẹp đến ta thiếu chút nữa bắn ra ... Rõ ràng là cố ý nha! Xem ra ta phải nỗ lực làm lão sư bắn ra thật nhiều mới được!” Vừa mới nói xong, Lương Thiên Dục đứng lên, duy trì nguyên bản tư thế đem Lâm Dật dán tại trên vách tường, cái này trừ bỏ sức hút của trái đất còn tăng thêm Lương Thiên Dục điên cuồng rất nhanh công kích.

“A ân a a a cáp, cáp... A a cần, muốn bắn ” Đầu óc trống rỗng, khoái cảm tê dại tốc hành lan khắp tứ chi bách hài, dịch thể nhũ bạch bắn ra, dừng trên cơ bụng khỏe mạnh của Lương Thiên Dục.

“Chỉ có thể này xem ra còn chưa đủ a!” Lương Thiên Dục gác hai chân Lâm Dật lên cánh tay, hai tay ôm lấy eo hấn. Lâm Dật vừa trải qua triều cường bị Lương Thiên Dục liên tục trều sấp, phân thân vừa hơi mềm xuống lại đứng lên.

“Ân... Ân a... Ngô... A a... Dục... . . .” Lâm Dật cắn cắn đôi môi nhu nhuận, bộ dáng cố áp chế khoái cảm, rên rỉ lại không nghe lời truyền ra.

“A a... Dục... Mạnh hơn chút nữa... Sâu một chút... A a...”

“Lão sư... Không nghĩ tới người lại *** dâng như thế này a!” Vừa nói, Lương Thiên Dục vừa đẩy nhanh tốc độ luật động.

“A ân a a cấp, cấp a ta, ta lại nhanh...”

“Lão sư... Ta cũng sắp đến rồi... Nhanh đến... Cùng nhau bắn đi!” Dục vọt lan ra khắp mọi ngõ ngách trong thân thể, Lương Thiên Dục dùng sức hướng chỗ sâu trong nội bích, khoái cảm cực hạn phun trào trong nội bích Lâm Dật, dịch thể nóng bỏng kích thích làm Lâm Dật cũng đạt tới triều cường lần thứ hai.

“Lão sư... Ta thật sự, thật sự rất thích người..” Tận hưởng dư âm khoái cảm, Lương Thiên Dục gất gao ôm lấy Lâm Dật.

12. Chương 15

Người đến người đi nườm nượp trên đường, hai dãy cửa hàng kéo dài thẳng tắp đến ngã tư đường trang hoàng hoa lệ như hoàng cung. Ngăn cách sau lớp cửa kính trưng bày đủ loại túi xách, quần áo, giày da... của những nhà thiết kế nổi tiếng, hiện lên dưới ánh đèn sáng rực, thể hiện giá trị có bao nhiêu đắt đỏ.

Tại đây những người đi đường toàn là những người giàu có, nữ nhân thì ăn mặc diễm lệ, trang sức tinh xảo, nam nhân thì âu phục giày da cùng đồng hồ, nhẫn khảm đá quý đủ loại, mỗi người đều có ít nhất một hai bảo tiêu, người hầu đi theo.

Lâm Dật thực buồn bực, tại sao hắn chỉ là một giáo viên làm công ăn lương bình thường, hiện tại lại ở một khu phố nổi tiếng, đi dạo cùng toàn những người thuộc tầng lớp thượng lưu trong xã hội.

Hắn thề, tới nơi này tuyệt đối không phải chủ ý của hắn...

Hắn bắt đầu nhìn cái người bên cạnh đang mặc cái gọi là thoải mái đơn giản, lại toàn người là Armani cùng với một đại đội trang sức sang quý nghe cũng chưa từng nghe qua, Lương Thiên Dục. Y khí khái anh hùng bức người, tuy bắt quá mới chỉ là một học sinh trung học nhưng vô luận là về khí chất hay cách ăn mặc lại đều thể hiện ra là người có thân thể địa vị.

Trái lại, Lâm Dật trên người là một bộ sơ mi trắng, quần bò cũng giày vải, quy rằng nhìn rất trẻ trung nhưng nhìn sao cũng thấy như là đang đi nhầm chỗ. So sánh như là đang đi trên con đường gần cách chợ đêm và đô thị xa hoa.

“Cho ta âu phục màu đen kia, còn áo sơ mi màu lam bên phải...Cả áo len đan màu vàng nhạt kia nữa...”. Tại cửa hàng Gucci xa hoa lớn nhất Bắc Kinh, Lương Thiên Dục đi qua đi lại, tự nhiên giống như đang chọn đồ trong tủ nhà mình lấy ra quần áo, vài vị tiểu thư mặc đồng phục váy màu đen kính cẩn đi theo y phục vụ mang đồ.

Một bên Lâm Dật chỉ có thể vâng vâng dạ dạ đi đằng sau, rất giống như một tiểu người hầu. Hắn có chút không được tự nhiên lui lại thân thể, khóe mắt đưa lên đánh giá đèn thủy tinh trên đầu...

“Thế nào, mặc thử” Quay đầu lại, đem y phục trong tay đưa cho hắn, Lương Thiên Dục nghĩ khí không thể nghi ngờ là đang ra lệnh.

A a... Lại tới nữa.

Lâm Dật cứng ngắc cười khổ, nhận lấy, chịu phận bất hạnh cùng nhân viên bán hàng đi vào gian thử đồ đằng sau, mặc mặc cởi cởi, cởi cởi mặc mặc...

“Ân, cũng không tệ lắm, mua.” Mới liếc mắt một cái, Lương Thiên Dục gật gật đầu, xoay người liền muốn đi thanh toán.

“Uy, uy...Ta không có muốn mua!” Lâm Dật muốn kéo lại bả vai Lương Thiên Dục, đáng tiếc y lại coi như không nghe thấy.

“Rồi, đi mua giày!” Hạ xuống một câu, Lương Thiên Dục lại lôi Lâm Dật đến mấy cửa hàng bên cạnh.

Suốt cả một ngày, Lâm Dật chỉ nghe được vô số câu “Mặc thử!” cùng với “Mua”. Còn thì hai người gần như chả còn gì để nói với nhau.

Giống như hiện tại, Lương Thiên Dục rất xa đi ở phía trước, tao nhã xách mấy túi giấy cho Lâm Dật... Được rồi, thể lực hảo là tốt, chính là cũng phải chú ý một chút tới người đồng hành a!

Thiên a! Hẳn sắp chịu không nổi nữa rồi! Đây thì tính gì là hẹn hò chứ?!

“Lương • Thiên • Dục •!” Luôn bị không để ý tới, Lâm lão sư thật sự nổi bão.

“Ân? Lão sư người còn cần cái gì sao?” Lương Thiên Dục từ xa quay đầu, “Không cần lo lắng, ta giúp người mua!” Nói rồi y lôi ví tiền của mình ra quơ quơ.

Lâm Dật cả mặt hóa đen, hỏa đại trực tiếp quay đầu bỏ đi.

“Uy, uy! Lão sư người xảy ra chuyện gì? !” Lương Thiên Dục đuổi theo, Lâm Dật chết không ngẩng đầu lên, vừa nhìn, hần hốc mắt hơi hơi phiếm trữ lệ quang, thể nhưng khóc.

Vừa thấy nước mắt của Lâm Dật, Lương Thiên Dục hoàn toàn luống cuống. Đồ đạc gì trên tay đều vất xuống đất, vội vàng từ trong túi rút ra khăn tay.

“Ô, đều là người. . . !” Lâm Dật ghen ngào oa oa kêu, “Rõ ràng, rõ ràng nói. . . Đây là, đi hẹn hò... Người lại, lại tự mình một người đi... Mặc kệ ta!”

Một đại nam nhân tại giữa đường khóc thành như vậy, đám người đi qua ai cũng hiếu kì ghé mắt nhìn, Lương Thiên Dục trên mặt có chút nóng, cảm thấy được hảo mắt mắt.

Chính là, lão sư. . . Y thích nhất là lão sư, bởi vì hần khóc đến rất ủy khuất, y tâm căng thẳng, không để ý đến ánh mắt người khác mà ôm lấy Lâm Dật.

“Thực xin lỗi. . .” Cảm giác được Lâm Dật tựa vào gần sát ***g ngực của y yếu ớt run rẩy, “Ta nghĩ đến. . . Ta nghĩ đến người sẽ thích ta mua đồ cho người... Ta nghĩ đến như vậy. . . Có thể làm cho người cao hứng...”

“Chính là. . . Ta không hiểu nhãn hiệu nổi tiếng... Cũng không cần đồ vật sang quý gì đó...” Lâm Dật rầu rĩ xoay người trong lòng Lương Thiên Dục, “Còn hơn điều đó, ta càng hi vọng... . .”

Đỏ mặt, hần lí nhí, giọng nhẹ như gió thoảng, , “Ta càng hi vọng. . . Có thể. . . Cùng người tiếp cận một chút... . .”

Nhưng Lương Thiên Dục nghe được.

“Chúng ta đây...đi đến những nơi quen thuộc với người đi...Ân?”

Lâm Dật gật gật đầu, cảm thấy vòng tay ôm lấy mình lại chặt hơn chút nữa.

Đi dạo cả ngày, sắc trời đã nhanh tối, Lâm Dật quyết định đưa Lương Thiên Dục đến chợ đêm. Ngày nghỉ, chợ đêm còn có phần ồn ào hơn chợ ban ngày, những quán ăn bình dân cái nào cũng hết chỗ. Đời này còn chưa từng tới qua nơi có nhiều người như vậy, Lương Thiên Dục cảm thấy thần kì trợn mắt nhìn.

“Như vậy. . . Sẽ không thực chen chúc sao?” Hần khó hiểu hỏi.

“Ân... Chính là. . . Cũng là có ưu đãi a...” Lâm Dật liếc mắt nhìn y, một cổ ửng đỏ chậm rãi lan lên tận lỗ tai, Lương Thiên Dục đột nhiên cảm giác trong tay nóng lên, bỗng nhiên kinh ngạc nhìn lại Lâm Dật.

Dấu ở trong đám người, một đôi tay gắt gao nắm cùng một chỗ, mười ngón giao triền, không sợ bất luận kẻ nào nhìn thấy.

Tóm lại, chợ đêm đối Lương Thiên Dục hoàn toàn là một địa phương mới lạ.

Y bình thường ra ngoài, phạm vi hoạt động cũng chỉ có những cửa hàng lớn sang trọng có bảo vệ trị an trông nom ngoài cửa, đi ăn cũng ít nhất phải là nhà hàng Pháp ba sao, một nơi mà người chen chúc người, dưới đất còn tán loạn mấy thứ đồ giấy bỏ đi bị người ta giẫm đạp... y thật chưa từng thấy qua.

Lâm Dật một bên giới thiệu cho y mấy món ăn bình dân nổi tiếng, một bên dạy y cách mặc cả như thế nào để mua được quần áo với giá tiện nghi nhất. . Lương Thiên Dục xùy một tiếng, oán hận nói thực vật không sạch sẽ, Lâm Dật tưởng rằng cuối cùng chỉ có mình mình ăn, lại bị Lương Thiên Dục một ngụm ngốn sạch.

Trừ bỏ món ăn bình dân, Lâm Dật còn kéo y nơi nơi ngoạn trò chơi.

Lao kim ngư, bộ quyền quyền... (!?! Ta cũng 0 biết nó là cái gì nữa) Lâm Dật còn tưởng rằng Lương Thiên Dục tuyệt đối đánh không trúng, không nghĩ tới ngày thường có thói quen đánh lam cầu (cầu mây???), Lương Thiên Dục đánh bách phát bách trúng, còn thắng được một bé thỏ bông thật to...

“Ta cảm thấy nó rất giống người”, Lương Thiên Dục nói, “Thời gian ở trường người đối ta kêu to chính là cái dạng này...”. Kia bé thỏ dựng thẳng mi, khoe miệng lộ ra hai cái răng cửa, Lương Thiên Dục còn cố ý đùa nghịch, cầm tiểu đao trong tay bé thỏ, nơi nơi loạn vùng.

“Người...!” Lâm Dật tức đến lông mi dựng đứng, đúng là rất giống bé thỏ. Chính là dù có tức giận cùng chưa từng buông ra bàn tay đang nắm lấy tay người kia.

“A! Người xem, bên kia có bán đồng hồ da!” Lương Thiên Dục phát hiện ra một sạp hàng, thuận tiện dời đi lực chú ý của Lâm Dật.

“Di. . . Thật sự... A! Còn có bán...” Lâm Dật nói được một nửa đột nhiên ngừng lại.

Lương Thiên Dục thuận theo tầm mắt của hắn nhìn sang, chỉ thấy một tấm bảng viết “Giảm giá đặc biệt cho các đôi tình nhân”.

“. . . Người muốn?” Lương Thiên Dục tựa tiểu phi tiểu (cười mà như không cười).

“... Ân.” Lâm Dật nhẹ gật đầu, rồi lại như cái gì cũng không để ý nghiêng mặt sang một bên, cử chỉ ngượng ngùng rơi vào mắt Lương Thiên Dục chỉ cảm thấy thật đáng yêu.

Hai người cùng nhau chọn đôi đồng hồ có hoa văn hình con thỏ, Lương Thiên Dục khi nhìn còn cười đến gần chết, chẳng qua Lâm Dật dây đồng hồ là màu lam, Lương Thiên Dục là màu đen. Khi Lương Thiên Dục thận trọng đeo đồng hồ cho Lâm Dật , trên mặt hắn nổi lên một tầng đỏ ửng.

“Lão sư. . . Người thực dễ dàng thẹn thùng...” Lương Thiên Dục không khỏi cười nhẹ, “Bất quá. . . Ta thích...”

Nhìn gương mặt so với mình trẻ tuổi hơn rất nhiều kia, tâm Lâm Dật dạt dào cảm giác hạnh phúc.

13. Chương 16

Hôm sau tại lớp, cả lớp đến đúng giờ, không thiếu một ai, làm cho nhiều người lại được phen ngạc nhiên đến rất kính mắt.

Lâm Dật bắt đầu đi lắc lắc đầu, xem ra hắn và Lương Thiên Dục phải bảo trì quan hệ... Nếu không chịu khổ chính là bọn hài tử này a...(đệ tử: Không đi học chúng ta còn vui hơn...)

Đáy lòng ngọt ngào, ngẩng đầu, phát hiện Lương Thiên Dục cũng đang ngó nhìn mình, giơ cổ tay lên quơ quơ đồng hồ tình nhân mua tối hôm qua, Lâm Dật giả vờ lật sách, hơi vén lên ống tay áo bên trái, mơ hồ lộ ra một đoạn dây đồng hồ màu lam.

Lương Thiên Dục hài lòng gật đầu.

“Hoan nghênh trở về, các em học sinh, chúng ta lật đến trang 130, bài giảng hôm nay là Thời kì nhật tri mang đến văn hóa cùng ảnh hưởng...” Lâm Dật cầm lấy sách giáo khoa, tại hành lang giữa hai dãy bàn đi tới đi lui, giả vờ nhìn xem học sinh có chuyên tâm hay không, nhưng khi đi qua chỗ Lương Thiên Dục thì lại ngừng, quả nhiên, y đem một tờ giấy trộm nhét vào túi quần Lâm Dật.

“Thời gian cơm trưa ngoạn ngoạn cởi sạch quần áo nằm trong văn phòng người chờ ta. Dục”

“Khụ, khụ khụ!” Giảng bài đến một nửa Lâm Dật đột nhiên sắc, chỉ thấy Lương Thiên Dục vẻ mặt híp mắt cười xấu xa.

“Có lắm hay không. . . Đi học ngang nhiên tán tỉnh ai...” Luôn luôn chú ý bọn họ Ngô Dịch Khải đảo cặp mắt trắng dã, ở một bên nhỏ giọng than thở.

Lương Thiên Dục tại dưới gầm bàn đạp hấn một cước.

Trong văn phòng hai người tình cảm mãnh liệt ôm nhau, Lương Thiên Dục đi vào liền khấn cấp đề lại Lâm Dật, cởi ra quần áo của cả hai.

“Không phải gọi người cởi sạch quần áo chờ ta sao? Ân?” Lương Thiên Dục hôn xuống Lâm Dật, từ cần cổ trắng nõn nhỏ nhắn, tới xương quai xanh rồi đến lưng, bàn tay vuốt ve làn da bóng loáng.

“Đó là cái loại yêu cầu gì...” Lâm Dật bị hôn đến mất đi lý trí, đôi mắt phủ đầy sương mù, tùy ý Lương Thiên Dục cao thấp vuốt ve.

“Là yêu cầu phi thường đúng lúc, cái gì lực bất được thì bớt... Có như thế mới dành được tối đa thời gian làm người thỏa mãn!” Lương Thiên Dục đương nhiên nói.

“Sách...Cái gì tỉnh lược, chính là giúp người bớt tổn sức hơn mà thôi..” Lâm Dật không nhịn được tranh luận.

“ Ách, nói thật đúng, đích xác là bớt tổn sức hơn” Lương Thiên Dục chớp mắt tươi cười, một lời hai ý, Lâm Dật hờn dỗi gõ đầu y một cái.

“Cố gắng lao động chính là ta, lão sư người sao có thể đánh ta chứ?” Y giả vờ sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn trách cứ, tay lại nhẹ nhàng mà tách ra hai chân Lâm Dật, hai đầu ngón tay vói vào khuếch trương.

“Ân a... A...” Lâm Dật không tự chủ được cong lưng, hai chân hơi hơi cong lên.

“Lão sư. . . Thanh âm của người càng ngày càng hảo... Không cần áp lực. . . Để cho ta nghe một chút người thoải mái hay không...” Hấn bổ thêm một ngón tay, tham tiến ở chỗ sâu trong đào móc.

“A a... Cáp, cáp a... A... Ân a...”

“Xem ra thực thoải mái nha... Nếu thời gian còn đủ thật muốn cho người thét lên khàn khàn...” Nói xong, Lương Thiên Dục lấy ra phân thân thô to bởi vì dục vọng mà đã trưởng hồng đến hơi hơi phát tím, thẳng tắp dính nhập vào cúc hoa phần nộn, bắt đầu quy luật trều sáp.

“A a ” Khoái cảm quen thuộc cùng nhiệt độ quen thuộc nháy mắt trải rộng toàn thân, Lâm Dật thuận theo Lương Thiên Dục dẫn dắt, lại rong chơi tại nơi khôn cùng sa đọa.

Mỗi một lần tình ái, lão sư cùng đệ tử luân lý chi phân cũng chậm rãi nhạt đi, thậm chí bị quên mất. Như vậy, đến tận cùng là tốt hay không tốt đây?

Một luồng điện lưu trong nháy mắt lan tràn toàn thân, đầu óc trống rỗng, cực lạc khoái cảm theo đó mà bắn ra.

Kích tình qua đi, hai người thỏa mãn ôm nhau nằm trên bàn, mặc dù cả hai đều lỏa thể nhưng phía dưới lưng lót một lớp áo đồng phục nên cũng không bị lạnh. Lương Thiên Dục nhìn người trước mắt lớn hơn mình rất nhiều lại có một đôi mắt to trong trong suốt, ánh mắt ôn hòa phẳng phất giống như có thể an ủi lòng người, càng xem càng thích, lại nhịn không được hôn lên môi Lâm Dật.

Lâm Dật ngượng ngùng quay mặt cười, giữ chặt tay Lương Thiên Dục.

“Chủ nhiệm lớp G năm hai, phiền thầy tới tổng văn phòng một chuyến. Xin nhắc lại lần nữa, chủ nhiệm lớp G năm hai, Lâm Dật, phiền thầy tới tổng văn phòng một chuyến, phó hiệu trưởng tìm gặp”. Loa phóng thanh trên đỉnh đầu đột nhiên truyền tới tiếng radio, hai người không cam lòng xoay trên bàn một trận mới chậm rãi đứng lên.

“Thiệt là, lúc này lại gọi người làm cái gì? Không biết đang là giờ cơm trưa sao?”

Lương Thiên Dục không khỏi oán giận nói, không biết lão sư của hấn cũng sẽ đói sao.

“Khụ...Không có biện pháp, phó hiệu trưởng là lớn nhất!” Lâm Dật đỏ mặt nói.

“Ai, từ từ, trước không nên cử động.” Lâm Dật mặc y phục đến một nửa, Lương Thiên Dục gọi hắn lại, “Ta có “lễ vật” cho người”.

“Lễ vật?” Kỳ quái, ngày hôm qua bọn hắn không phải mới cùng đi mua đồng hồ tình nhân sao.

“Được rồi, người trước tiên xoay qua chỗ khác.” Xác định Lâm Dật chưa có quay đầu lại nhìn lên, Lương Thiên Dục đằng sau hắn sột soạt lục soát, không biết đang lén lút tìm cái gì, một lúc sau mới từ trong cặp lấy ra một thứ.

“Lão sư, vịn tay vào bàn, cúi người xuống.” Lâm Dật nhú mày nghi hoặc nhưng vẫn làm theo, rốt cuộc là lễ vật gì a?

Đang lúc hắn thắc mắc tự hỏi thì Lương Thiên Dục lộ ra nụ cười gian xảo, lấy ra thứ gì đó... Không nghĩ tới lại là một cây gậy mát xa!

Y nhẹ nhàng đè lại lưng Lâm Dật, trước khi hắn phát giác, một tay đem gậy mát xa cắm vào hậu đình Lâm Dật làm Lâm Dật lập tức tuôn ra tiếng kêu thảm thiết.

“Lương Thiên Dục, người làm cái gì?” , Lâm Dật kinh hách muốn quay đầu lại bị Lương Thiên Dục giữ tay ngăn chặn.

“Lễ vật a!”, Lương Thiên Dục vừa trả lời vừa đẩy đẩy ma bồng kia.

Lâm Dật bám víu lấy mép bàn, thân mình mềm nhũn muốn ngã, đáy lòng đã hiểu được thứ đang cắm trong hậu đình mình là cái gì. Tuy rằng mới vừa làm một lần, hậu đình đã được khuếch trương qua cũng không quá đau, nhưng là gậy mát xa bề mặt có nhiều điểm gồ lên, mỗi một lần trườ sấp lại cạo gãi phía trong nội bích, như có như không xẹt qua điểm mẫn cảm sâu bên trong, điều này làm cho dục vọng thật vất vả ổn định của hắn lại bị điểm đốt.

“Đừng... Bỏ nó ra... Ta còn phải đi tổng văn phòng...” Lương Thiên Dục nhẹ chau lại mi, ánh mắt mông lung cầu xin, đôi môi hơi cong lên, mơ hồ lộ ra một tia mỉa mai. Lương Thiên Dục tim đập vừa loạn, cảm thấy được phân thân bên dưới lớp quần lại phình lên.

“Không được đây chính là lễ vật ta dành cho người? Người dám nói không cần?” Lương Thiên Dục tức giận vỗ xuống mông Lâm Dật, phân thân Lâm Dật lại bị kích thích đến ngẩng đầu đứng lên vui vẻ chào hỏi.

“Lão sư, còn không nhanh đi tìm phó hiệu trưởng, người liền bị mắng đó!” Lương Thiên Dục ý xấu nhắc nhở, vẫn còn rất tự động giúp Lâm Dật mặc quần lót cùng quần dài, rồi mới đem hắn tống xuất môn.

“Ai, cần kẹp chặt nha! Rơi ra lại để cho người khác thấy là có chuyện lớn đó!” Lương Thiên Dục ngồi ở trên bàn làm việc của Lâm Dật, tự nhiên đối Lâm Dật đang quay đầu trừng y phát phát tay, a... Y còn phải lên đi theo xem sẽ phát sinh chuyện tốt gì!

Lương Thiên Dục một bên nắm lên cái điều khiển của gậy mát xa, lén lút đi theo Lâm Dật .

Ai, tự gây nghiệt không thể sống a!

14. Chương 17-18

“Lâm Dật lão sư, là thế này, thầy cũng biết chủ nhiệm lớp B trường ta có việc tạm rời cương vị công tác cho nên hai ngày nữa sẽ có một giáo sư mới tốt nghiệp trường Berkeley nước Mỹ tới, hi vọng thầy có thể đảm nhiệm vị trí trợ giảng lớp B, hướng dẫn thầy ấy làm quen với hoàn cảnh tại trường, còn có các quy định...Như là... cùng với...” Trong tổng văn phòng, phó hiệu trưởng đang thao thao bất tuyệt nói chuyện, Lâm Dật cố gắng cứng đờ thân mình, cúi đầu như là đang chuyên tâm lắng nghe, trên thực chất hắn sớm mồ hôi ướt lưng, hai chân phát run, hận không thể nhanh chóng chạy đến WC hoặc phòng làm việc của mình, đem cái đồ vật chết tiệt dưới người kia nhổ ra.

Lương Thiên Dục. . . Lương Thiên Dục! Đây tên tiểu tử trời đánh. . . ! A... !

Trong lòng thầm mắng, Lâm Dật căng thẳng cổ kẹp chặt mông, rất sợ trong lúc mình không để ý, gây mất xa cầm trong hậu đình sẽ rơi ra. Hắn hiện tại thật khổ không thể tả, còn có phân thân đang trước sớm bị Lương Thiên Dục khiêu khích đến ngắc đầu... May mà có sổ điểm danh che đi gần hết, chỉ cần không chú ý kĩ sẽ không nhìn ra, nhưng phiền toái ở chỗ cây cự vật cắm ngay chỗ mẫn cảm, dùng lực ép sẽ làm khoái cảm càng thêm rõ ràng, không dùng lực ép thì lại sợ sẽ rơi ra, này cũng thật là tiến thoái lưỡng nan nha!

Càng hồngбет chính là, vô luận hắn làm cách nào, kia dục vọng như thủy triều đánh úp lại như thế nào cũng không chịu lui!

Đáng giận. . . Lương Thiên Dục... ! Người này hỗn trưởng. . . Ô... Hỗn trưởng... !

Lâm Dật một tay đỡ lấy mép bàn chống đỡ chính mình, cho mình không gian để thở.

Tại sao... Phó hiệu trưởng lại nói nhiều thứ như vậy?

Có cái gì nhất định phải hiện tại nói hết sao? !

Còn có tại sao... Ngay tại lúc này... Hắn trong đầu hiện lên đúng là nụ cười gợi cảm của Lương Thiên Dục, cùng cảm giác đầu ngón tay y vuốt ve trên ngực mình... A...

Hắn không dám tái nghĩ tiếp, rất sợ chính mình sẽ nhịn không được kêu lên.

Nhanh lên... Nhanh một chút a...

Bên ngoài phòng làm việc, một thân ảnh lén lút ngồi xổm ngoài hành lang nhìn lén qua cửa sổ, đem biểu tình lúng túng của Lâm Dật thu vào đáy mắt.

Không nghĩ tới lão sư ngay cả bộ dạng nhú mào nhẵn nài cũng mê người như vậy!

Làm cho y muốn đem lão sư cắm tới khi hắn cầu xin tha thứ, để cho hắn bắn tới hư thoát – Ác ha ha ha ha... Lương Thiên Dục nhịn không được nổi lên ý nghĩ *** tà.

“Dục, người ngồi xổm chỗ này ngậy ngô cười cái gì vậy?” Ngô Dịch Khải đột nhiên xuất hiện, không biết từ lúc nào đã ngồi xuống bên cạnh Lương Thiên Dục.

“Giật cả mình! Người sao lại ở chỗ này? !” Lương Thiên Dục thiếu chút nữa bị dọa phát bệnh tim.

“Ta mới là người phải hỏi người đang làm cái gì! Không thấy được tất cả mọi người đang nhìn người sao? Quái ghê tởm.” Ngô Dịch Khải sát lại gần y, “Ai, sẽ không phải có chuyện gì vui đùa đi?”

“Khụ, có là có...” Y quơ quơ trong tay cái điều khiển từ xa.

“Di, đó là cái gì?” Ngô Dịch Khải tò mò trừng mắt nhìn, thuận tay tiếp nhận xem xét, xoay xoay mấy cái, thế nhưng đem công tác chuyển đến lớn nhất!

“A ” Trong tổng văn phòng, người nào đó phát ra tiếng kêu thảm thiết.

“Uy, uy! Ngô Dịch Khải người điên rồi!” Lương Thiên Dục sợ tới mức đem điều khiển từ xa giật lại, chuyển tới mức lớn nhất cũng không phải là chuyện đùa đâu!

Ngô Dịch Khải sửng sốt, ánh mắt lập tức tối đi, cái này cũng đủ để biết điều khiển từ xa này là dùng làm cái gì. Ngoan ngoãn điều chỉnh lại tư thế ngồi, cằm dán tại cửa sổ, hành lang lại ngồi nhiều hơn một tên bệnh thần kinh không ngừng cười hắc hắc.

Sau tiếng kêu thảm thiết của Lâm Dật, cả văn phòng, lão sư cùng các học sinh tất cả đều đồng loạt xoay đầu lại.

“Ách. . . Lâm Dật lão sư, xin hỏi ngài có vấn đề gì sao?” Ngay cả phó hiệu trưởng cũng vẻ mặt cổ quái hỏi.

“A. . . A ha ha... . . Ý của ta là nói... A! Đây thật sự là quá tốt!” Lâm Dật xấu hổ vỗ tay, xem mọi người không nói gì, hắn trên trán xuất ra vài giọt mồ hôi lạnh.

Đáng giận. . . Lương Thiên Dục người này rốt cuộc đối với hắn làm cái gì... Kia cái đồ vật này nọ tại sao tự dừng lại chuyển động...

“Nếu như vậy, kia chuyện này liền phiền toái Lâm. . .”

Lương Thiên Dục đột nhiên điều chỉnh công tắc, kia ma bồng vừa im lìm lại tả hữu bừa bãi xoay chọc trong hậu đình.

“A a ” Lâm Dật phát ra tiếng kêu thảm thiết thứ hai, rước lấy một trận xem thường.

“Ta, ta cái kia. . . Không có gì. . . Thỉnh nói tiếp...” Hắn vẻ mặt đau khổ, ngượng ngùng xoay người giải thích.

Bên ngoài hai người nhin cười, tiếp tục đùa nghịch công tắc điều khiển gây mát xa, chọt mạnh chọt yếu, chọt yếu chọt mạnh.

“A. . .” Rên rỉ không bị khống chế từ yết hầu trào ra, Lâm Dật hoảng hốt cắn chặt môi, nắm chặt tay, không cho thanh âm tiếp tục tràn ra.

Bên trong nóng quá... Hơn nữa thật ngứa...

Bị gây mát xa làm cho nhớ...quá cần... Nhớ...quá cần... Nhớ...quá cần. . . Dục... . . .

A! Mình rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? !

Lâm Dật đỏ mặt, cả người phát ra nhiệt khí, cũng bất tri bất giác đánh động đến những người đang ngồi xung quanh, ngay cả mấy nữ giáo viên ngồi trong góc cũng không nhin được thẹn thùng quay mặt đi.

“ . . . Lâm Dật lão sư ?”

Không được... Lý trí dần dần vỡ đê... Hắn thật sự... Nhin không được...

Nhớ quá... cảm giác như bị hòa tan dưới hai tay Dục... Nhớ...quá... muốn cơn thịnh lửa nóng của y... Cắm vào hậu đình...Nhớ...quá cần...

“ . . . Phó hiệu trưởng... Đúng , đúng, không dậy nổi. . . Đột nhiên nghĩ đến ta có việc gấp! Ngượng ngùng!” Hắn đột nhiên hoàn hồn, cuống quýt nói, rồi mới lập tức đè lại sở dĩ danh, bộ dáng kì quái quay ra cửa chạy trốn chết.

Tại ngoài cửa sổ, hai kẻ nhìn lén cuối cùng nhin không được cười to.

Vội vàng chạy về đến văn phòng thì Lâm Dật mặt đã đỏ rực, vừa mở cửa ra liền đón nhận bộ mặt tươi cười chết người không đèn mạng của Lương Thiên Dục.

“Người, người làm cái gì ở trong này? !” Hắn rối loạn cước bộ, quay đầu nghĩ chạy, không nghĩ tới Lương Thiên Dục động tác so với hắn nhanh hơn, một phen kéo tay hắn, thuận tiện đóng cửa.

“Ha ha, lão sư. . . Đối với lễ vật của ta có hài lòng không? Ta chính là rất hài lòng nha!” Ý cười đầy mặt phát phát đích điều khiển từ xa trong tay, Lâm Dật mặt đỏ lên.

“Quả nhiên là người! Hại, hại ta. . .”

“Hại người xảy ra chuyện gì? Đột nhiên muốn làm sao?”

Bị nói trúng tim đen, Lâm Dật không cam lòng cúi đầu, cái lỗ tai lại chậm rãi đỏ đậm.

Nhớ...quá làm. . . Hiện tại... Bị người trước mắt chăm chú nhìn. . . Dục vọng dần dần mất đi khống chế... Càng muốn làm...

Hắn mềm yếu vươn tay lo lắng ôm lấy cổ Lương Thiên Dục, hít thở rối loạn, vội vàng hôn y , “Dục... Nhờ... Ta nghĩ muốn... Ta nhớ...quá cần...”

“Ai, lão sư khó được như vậy chủ động a!” Tuy rằng đáy lòng thực thích, nhưng Lương Thiên Dục lại buông tay lão sư, ngồi trở lại ghế dựa, hai chân bắt chéo, chấp tay trước ngực, “Àn. . . Chính là ta bây giờ không phải là rất muốn làm . . . Làm sao bây giờ ?”

“Dục...” Lâm Dật càng thêm lo lắng cầu xin nói.

Mát xa bóng vẫn sấp tại trong hậu đình, phân thân trưởng lớn cũng còn không được giải phóng, tiếp tục như vậy. . . Hấn...

“Không có hỗ trợ của ta lão sư hẳn là vẫn có thể làm đi?” Lương Thiên Dục tà ác đề nghị, cười meo meo kẻ sát lại Lâm Dật, “Ta là nói... Tự • an ủi • ”

“A! Ta, ta...” Lâm Dật đầy mắt hiện lên một tia kinh hoảng.

“Không phải sắp đến giờ vào học rồi sao ? Còn không làm liền không kịp ha!” Hấn bĩu bĩu môi, chìa chìa đồng hồ trên tường.

“Ta. . . Ta không được... Ta... Dục...”

“Lão sư. . . Người biết không? Thời gian không thể dừng vào người, vô số ban đêm, ta đều tự mình giải quyết...” Hấn đưa bàn tay ấm áp xoa xoa mặt Lâm Dật, mềm nhẹ xẹt qua cằm, hơi thở ấm áp lên hai má Lâm Dật, “Nghĩ đến xúc cảm thân thể người ... Người then thùng rên rỉ... Cùng bộ dáng người lúc cao trào...” Rồi mới lướt ngón tay xuống xương quai xanh cùng điểm hồng anh gồ lên trước ngực cho đến nửa thân dưới.

“Lão sư. . . Người nên hay không có thể nhận thức cảm nhận của ta...” Trong nháy mắt, Lương Thiên Dục ngừng khí tựa hồ có chút điểm sầu khổ. Hấn giải khai quần Lâm Dật, lấy ra phân thân, nhẹ nhàng đem tay Lâm Dật chụp lên, cao thấp vuốt ve.

“A...” Lâm Dật phát ra một tiếng thở gấp, phân thân dưới sự dẫn dắt của Lương Thiên Dục càng thêm kích động đứng lên.

“Ấn a... Cáp, cáp a...” Trong đầu hiện lên chính là bàn tay to lớn của Lương Thiên Dục kia mỗi một lần đều làm cho hấn sảng khoái đến muốn tan chảy. . . Từng tiếng ái ngữ trầm thấp bên tai. . . Tham tiến vào trong hậu đình hấn đào móc... Từng màn, chỉ cần nghĩ đến Lương Thiên Dục, kia dục vọng liền càng thêm lớn mạnh.

“Cáp, cáp a... Dục... Dục... . . . A... A a...” Không đủ, thế nào cũng không đủ. . . Thân thể bị kích thích mạnh mẽ đã thành thói quen, đối với xúc cảm chỉ an ủi bên ngoài này thế nào cũng thấy không đủ.

“A a... Ấn a... A, đã tới rồi... A... A a...” Một trận rung mình, dịch thể trắng ngà bắn ra dừng ở vùng dưới bụng bằng phẳng, chính là không đủ. . . Vừa mới bắn qua một lần, dục vọng chưa hoàn toàn thỏa mãn làm cho phân thân vẫn ngắc đầu.

“Lão sư. . . Người hiểu không? Mỗi một lần giải phóng sẽ chỉ làm thân thể càng khát vọng... Càng thêm mơ tưởng có được người... !” Thanh âm trầm thấp của Lương Thiên Dục quay về trong đầu, Lâm Dật cũng vô pháp nhẫn nại cảm giác cả thể xác và tinh thần ngứa ngáy giống như bị ngàn vạn con kiến bò qua, vô thức cởi ra quần áo của chính mình... cùng Lương Thiên Dục.

“Dục... Ta nhớ... quá ... muốn người tiến vào... Ta cần người... Chỉ có chính mình không được... Ta muốn, ta muốn...” Hấn vội vàng lấy ra phân thân cũng đang trưởng đến tím hồng của Lương Thiên Dục, a. . . Nguyên lai. . . Y cũng giống như mình nhịn không được a...

“Tiến vào. . . Trực tiếp tiến vào...” Lâm Dật cầu khẩn. Lương Thiên Dục rút ra mát xa bóng, cảm giác hậu đình hư không trong nháy mắt làm Lâm Dật rên rỉ một tiếng, nhưng rất nhanh tiếp theo là cảm giác thỏa mãn khi bị nhồi đầy.

“A. . . Lão sư... Người bên trong thật thoải mái...”

“Dục... Động... Mạnh lên...” Lâm Dật hai tay mềm mại đặt lên vai Lương Thiên Dục, giục hấn mau chuyển động.

“Lão sư... Lão sư...”

“A a... Dục... Dục... Ta vậy. . . Thật thoải mái...” Mồ hôi tinh mịn phủ kín toàn thân, tại trên thân người lưu lại một mặt hồng nhạt, ôm, hôn môi, một lần lại một lần kịch liệt, một lần lại một lần càng khao khát tồn tại của đối phương .

“A a... A a ” Đỉnh phân thân thô to không ngừng va chạm vào điểm mẫn cảm sâu bên trong cơ thể, khoái cảm mãnh liệt lan tràn toàn thân, dừng đạo một trận co rút, dục vọng ào ào trào ra rất nhanh kéo hai người lên tới đỉnh mà phóng xuất.

Vẫn còn dư âm triêu cường, Lâm Dật nằm trên bàn thờ hỗn hển, lơ đãng liếc mắt sang bên trái nhìn lên cái đồng hồ treo trên tường.... Hiện tại kim phút chỉ hơi chệch một chút....khoảng mười phút...

“Cái gì? Đã vào học? !” Lâm Dật sợ tới mức ngồi bật dậy, cuống quýt mặc quần áo đeo caravat, lúc xốc lưng quần nhảy lên nhảy xuống còn thiếu chút nữa bị vấp, đánh đổ gục một cái ghế.

“Lão sư. . . Người cẩn thận một chút.” Lương Thiên Dục ngữ khí có vẻ lo lắng nói, chính mình lại không chút hoang mang, cử chỉ tao nhã mặc lại quần áo.

“Thiên A! Rốt cuộc là chuông báo từ lúc nào vậy ? Ta hoàn toàn không có nghe đến!” Lâm Dật thảm thiết kêu lên, cầm lấy sách giáo khoa cầm đầu bỏ chạy, nhưng qua vài giây lại đông đông đông chạy về , tay kia xách đi sổ điểm danh.

Ngô, đến tốt cùng thì chuông báo có từ lúc nào đây?

Đương nhiên hay là lúc các người đang quay cuồng quần lấy nhau rồi...

15. Chương 19

Cabin phát ra tiếng vang âm âm, tại khoang hạng nhất, một nam tử mặc âu phục tao nhã bắt chéo chân, một tay chống đầu, mái tóc màu vàng rực dưới ánh nắng mặt trời lóe lên tuyệt diệu quang mang, giấu sau đôi kính râm là đôi đồng tử màu lam sâu không thấy đáy đang phóng tầm mắt nhìn ra Vân Hải phía xa ngoài cửa sổ.

“Tiên sinh, xin hỏi ngài có muốn một ly rượu vang đỏ không?” Một nữ tiếp viên hàng không tay cầm chai rượu hỏi.

“Không cần, cảm ơn” Ngoài miệng cự tuyệt, gã vẫn nhẹ nhàng gật đầu cảm ơn, nhã nhặn thủ lễ làm cho nhóm nữ tiếp viên được một phen nhiệt liệt thảo luận.

“Phi cơ GA838 chuẩn bị hạ cánh, xin quý khách thắt chặt dây an toàn, lưng dựa vào ghế, thu lại bàn cùng các vật dụng cá nhân... . Ladies and Gentlemen...”

Nam tử tóc vàng mắt xanh tao nhã điều chỉnh lại tư thế, thu hồi lại tầm mắt, từ túi áo trước ngực lấy ra một tấm ảnh. Trong ảnh là một người mặc đồng phục màu rượu đỏ, trên ngực áo phải thêu huy hiệu trường trung học Hoa Dục, nhìn lên một chút...tóc đen mắt đen... rõ ràng một gương mặt hết sức quen thuộc...

“...Ta đã trở về!...”

Khóe miệng hần nhếch lên, lại nghe không ra trong đó là cảm xúc gì, đầu ngón tay mềm nhẹ vuốt qua gương mặt người trong ảnh, vô hạn ôn nhu, thậm chí là quý trọng. . . Nhưng tại một giây sau xiết chặt bàn tay, đem tấm hình làm cho hoàn toàn nhấn nhúm, ánh mắt biến thành âm trầm.

“. . . Lần này... Sẽ không cho phép người thoát khỏi ta...”

“Lương • Thiên • Dục”

Sáng sớm, trong văn phòng truyền ra một trận tiếng hô, Lâm Dật thần tình đỏ bừng gạt ra móng vuốt của Lương Thiên Dục đang để tại bộ vị trọng yếu trên người, vừa cố chú ý chấm bài thi cho học sinh vừa chịu đựng y như cái đuôi quần quanh mình.

“Lão sư...thật thơm a...” Lương Thiên Dục cả người bám lên lưng Lâm Dật, một bộ dục vọng chưa thỏa mãn liếm liếm cổ người trước mặt, tay tham tiến vào trong áo sơ mi của Lâm Dật, trộm chờ cơ hội kéo quần hần

xuống, nếu không phải Lương Thiên Dục so với Lâm Dật cao hơn một chút, nhìn từ xa thực giống như một nhĩ tử ham chơi đang đeo bám lấy ba.

“Ngô...” Nửa thân dưới bị nhẹ nhàng chạm qua, Lâm Dật rung mình kêu lên một tiếng đau đớn, nhưng vẫn cố chấp gạt hai tay Lương Thiên Dục ra, nghĩ mọi biện pháp chuyển tâm vào công việc trước mắt.

“Lão sư lão sư...” Lương Thiên Dục không cam lòng tranh cãi ầm ĩ, “Người đã muốn hai ngày không cùng ta làm...”

“Nhưng ta thật sự vô cùng vội...” Lâm Dật thật có lỗi nói, chính là Lương Thiên Dục đang trong dự hỏa thiêu đốt thể nào nghe lọt, trầm ngâm một lát, rõ ràng trực tiếp hai tay ôm lấy Lâm Dật, đem hắn đặt ở trên bàn.

“Dục. . . Dục. . . Ta...” Lâm Dật hơi hơi giãy dụa, nhưng Lương Thiên Dục đã bắt đầu cởi bỏ nút áo hắn, đầu lưỡi bò lên cổ Lâm Dật, tay cũng không cam chịu yếu thế xoa nắn đầu nhũ trước ngực Lâm Dật.

“Ngô. . . Ngô...”

Đáng tiếc ngay tại lúc hai người hôn đến quên mình là lúc loa phóng thanh trên đỉnh đầu lại vang lên.

“Lớp G năm hai Lâm Dật lão sư, phiền toái mời đến tổng văn phòng một chuyến. Lớp G năm hai Lâm Dật lão sư, phiền toái mời đến tổng văn phòng một chuyến.”

“A. . . Nhất định chuyện liên quan đến giáo viên mới. . .” Lâm Dật xấu hổ ngồi dậy, đem quần áo đã cởi một nửa cấp tốc mặc lại.

Lương Thiên Dục ẩn nhẫn chịu đựng, trên trán bạo phát gân xanh, đáy lòng căm giận nghĩ đến thể nào nhất định có ngày phải dỡ xuống cái loa phóng thanh kia.

Lâm Dật mở cửa tiến vào tổng văn phòng thì bên trong đã đứng đầy các lão sư khác cùng chủ nhiệm, phó hiệu trưởng đứng ở phía trước nhất, còn bên cạnh thì đang đứng một nam nhân chưa bao giờ thấy qua .

“Các vị, vị này chính là giáo viên mới tốt nghiệp từ học viện Berkeley nổi tiếng ở California nước Mỹ trở về, Lương lão sư , từ hôm nay trở đi đảm nhiệm vị trí chủ nhiệm lớp B năm hai.” Phó hiệu trưởng nói, tiếp theo là một trận tiếng vỗ tay của mọi người.

Tóc vàng mắt xanh, ngũ quan thâm thúy, hết sức trẻ tuổi, tựa hồ có huyết thống ngoại quốc, một thân tây trang ôm sát người, ngay cả cravat lẫn kim cài đều là hàng thượng đẳng, thoát nhìn có tiền cũng chưa chắc mua được.

“Oa...thật đẹp trai nha...” Mấy giáo viên nữ mắt đã muốn tràn ngập cảm tình mà lóe sáng.

Lâm Dật vẫn không nói gì, học sinh có tiền, trường học có tiền, sao ngay cả giáo viên cũng phải có tiền vậy?!

Lúc này, phó hiệu trưởng liếc mắt sang thấy Lâm Dật đang đi tới.

“Đến, Lâm lão sư, mau qua bên này”. Phó hiệu trưởng ngoắc tay, Lâm Dật đành phải chen người xuyên qua bức tường người đi vào. Lâm Dật vừa qua, phó hiệu trưởng liền thân thiện giới thiệu với đối phương.

“Lương lão sư, vị này chính là Lâm Dật lão sư, chủ nhiệm lớp G năm hai, sẽ kiêm nhiệm vị trí giáo viên phụ đạo lớp B, có vấn đề gì cũng có thể thỉnh giáo hắn.”

“Lương lão sư, mong được chỉ giáo.” Lâm Dật hòa thiện (hòa ái + thân thiện) vươn tay ra, Lương lão sư quay về vẻ thân sĩ nhã nhặn mỉm cười, đồng dạng đưa ra tay của mình, nắm lấy.

“Xin chào, mong được thầy chỉ giáo.”

Lâm Dật nhẹ nhàng thở ra, thật tốt quá, là một lão sư dễ dàng thân cận!

“A, nếu như vậy sẽ đem văn phòng riêng của Lương lão sư chuyển đến bên cạnh văn phòng của lão sư Lâm Dật đi! Như vậy hai người dễ giúp đỡ nhau hơn.” Phó hiệu trưởng đề nghị nói.

“Hảo, vậy cảm ơn phó hiệu trưởng.” Lương lão sư lễ phép mỉm cười nói tạ ơn.

Sau hội nghị, hai người cùng nhau tán gẫu đi ra khỏi tổng văn phòng, Lâm Dật một mặt giải thích nội quy trường học, mặt khác đưa gã tới xem qua phòng học của lớp B.

Lúc này, Lương Thiên Dục từ một hành lang khác đi ra, đối với Lâm Dật hưng phấn vẫy tay chậm chậm chạy tới.

“Lão sư, lão sư! Chờ một chút chúng ta...!”

Nhưng ngay tại trong nháy mắt đó, y dừng lại, ý cười trên mặt tắt lịm.

Tên kia...sao lại ở chỗ này?

Bên cạnh lão sư đang đứng một người, một kẻ y phi thường chán ghét, mặc dù gã đã tới Mĩ năm năm...nhưng y tuyệt đối không quên mất gương mặt kia!

Lương lão sư nhìn thấy người vừa tới cũng có hơi kinh ngạc một chút nhưng ngay lập tức dấu đi, đổi về mặt nạ hòa thiện (hòa ái + thân thiện) .

“Lâm lão sư, xem ra học sinh của người tìm người có chuyện, ta không quấy rầy nữa, còn những nơi còn lại để ta tự mình đi xem cũng được” Lương lão sư giả vờ không biết người vừa tới.

“A... Vậy cũng được... Thật ngại quá...” Lâm Dật ngữ khí mang theo xin lỗi nói, rồi mới cùng Lương Thiên Dục rời đi, không chú ý tới dị thường của y.

Lương Thiên Dục đi ngang qua người nọ thì bên tai truyền đến thanh âm châm biếm như có như không...

“A, đã lâu không gặp...đệ đệ... hay ta nên gọi người là...tạp chủng?”

Lương Thiên Dục cả người bỗng nhiên run lên.

16. Chương 20

Giờ nghỉ trưa, Lương Thiên Dục theo cửa ban công nhảy vào phòng Lâm Dật, phát hiện bên trong không có một bóng người, trong lòng kích thích khó chịu, y cắn môi, càng nghĩ càng giận, một quyền nặng nề dừng lại trên vách tường.

“Đáng giận....Lại là cùng tên kia đi ra ngoài sao?!”

Bốn ngày, Lâm Dật liên tục phóng bồ câu y bốn lần (là bỏ rơi + phớt lờ + lơ hện, ta cũng không biết tìm từ gì có đủ những nghĩa này mà thay thế nữa nên để nguyên)

Nếu như chỉ là giờ nghỉ trưa thì thôi coi như xong, đằng này ngay cả lúc tan học, Lâm Dật cũng chỉ nói một câu rồi vội vàng vàng thu dọn đồ đạc, leo lên xe của tên hỗn trướng kia.

Hỏi Lâm Dật làm gì, hắn chỉ nói bọn hắn bắt quá là ra ngoài ăn một bữa cơm, thuận tiện trao đổi công việc của trường, bởi vì Lương lão sư mới về, có nhiều việc trong trường còn chưa hiểu rõ.

Nhiều lời! Tên nham hiểm kia, rốt cuộc là muốn lão sư làm cái gì?!

Leng keng.. leng keng...

Chuông đánh, không nghĩ tới y lại ngồi ngơ ngác đợi hết một giờ nghỉ trưa, y buồn bực đứng lên, ai ngờ vừa mở cửa lại cùng với hai người đang chậm chạp trở về kia đối mặt.

Bề ngoài tương tự, vị trí giống nhau, cùng cơ hồ tuổi tác cũng gần như nhau.

Chướng mắt!

“A, Lâm lão sư, cổ áo người hình như dính cái gì”, Nam nhân tiến sát lại, ôn như giúp hắn chà lau, “Ha, là cà vạt bị lệch, Lâm lão sư, người thật là không chú ý gì hết”, nói rồi còn giúp Lâm Dật chỉnh sửa lại.

“Cáp... Ngượng ngùng, để cho anh chê cười rồi”, Lâm Dật hơi hơi đỏ mặt.

“Không có gì, chúng ta đều là giáo viên mà”, Nam nhân đưa tay, lơ đãng vỗ vỗ ba vai Lâm Dật.

Chướng mắt!

Lương Thiên Dục trừng mắt nhìn hai người, ánh mắt ầm ầm tức giận, Lâm Dật vừa vặn nghiêng người lại, lúc này mới phát hiện ra sự tồn tại của y.

“A, sao ngươi lại ở đây?” Lâm Dật kinh ngạc hỏi, trong tay còn cầm cốc đồ uống đã hết một nửa.

A, nguyên lai lão sư không hề nghĩ đến chuyện gặp y.

“Học sinh Lương, đã đến giờ học rồi, mau trở về lớp đi!” Nam nhân kia giả vờ cười nói, nhưng quả nhiên, khi hai người đi sát qua nhau, bên tai lại vang lên câu nói, “Nam nhân này là tình nhân của ngươi đi? A?”

Lương Thiên Dục rõ ràng cả kinh, sắc mặt âm tình bất định.

Gã làm thế nào phát hiện ra chuyện này?! Rốt cuộc thì gã muốn làm cái gì?!

Từ nhỏ gã đã không từ thủ đoạn cướp đoạt đi mọi đồ đạc của y, bất kể là sử dụng phương pháp gì, lần này... Gã không phải là sẽ muốn cướp mất lão sư chứ?

Tâm y thoáng chốc lạnh như đi vào hầm băng.

Lương Thiên Dục vừa hết giờ học liền đi thẳng xuống lớp B, từ ngoài cửa nhìn thấy Lâm Dật ngồi bên phải lớp, nam nhân kia thì đang một tay cầm sách giáo khoa đứng đối mặt với bảng đen.

“Được rồi, các em học sinh, chúng ta dừng ở đây” Lương lão sư buông ra phấn viết trong tay, quay xuống nhìn học sinh bên dưới, lộ ra nụ cười sáng lạn ôn hòa, “Hi vọng các em đọc sách ôn tập cho tốt, kì thi ngày mai nếu tất cả mọi người đều đạt trên 80 điểm thầy sẽ mua đồ uống mời các em!”

Các học sinh cao hứng vỗ tay hoan hô.

“Oa, Lương lão sư thật tốt, hơn nữa còn rất đẹp trai!”

“Đúng a, đúng a!” Tốp năm tốp ba nữ sinh đi ra khỏi phòng học, thần tình tâm ái nói.

Bất quá là một kẻ dối trá, đang giả bộ cái gì?

Lương Thiên Dục tựa vào cửa khinh thường giễu cợt, rồi không quản việc mình không phải là học sinh lớp B, lập tức bước vào trong kéo lấy Lâm Dật.

“Lão sư, ta có chuyện muốn nói với ngươi”

Y nhú mày, vẻ mặt ngưng trọng, Lâm Dật lẳng lẳng nhìn biểu cảm nghiêm túc chưa bao giờ thấy qua kia, có chút bận tâm.

Lương Thiên Dục nguyên bản thật sự tính toán cùng Lâm Dật hảo hảo nói chuyện, không nghĩ tới nam nhân kia đúng lúc này lại đi tới hướng Lâm Dật nói, “Lâm lão sư, cùng nhau ăn cơm đi, tôi còn có chút vấn đề liên quan đến trường học muốn hỏi ý kiến thầy”, còn thân mật vỗ vỗ bả vai, xoa nhẹ đầu Lâm Dật.

“A, đương nhiên không thành vấn đề.” Càng hồngбет chính là Lâm Dật không chút suy nghĩ liền lập tức đáp ứng, xem tại trong mắt Lương Thiên Dục giống như là Lâm Dật khẩn cấp muốn cùng nam nhân kia rời đi. . . Ước • sẽ •!

“Ngươi lại muốn cùng hắn đi ra ngoài? !” Một cỗ tức giận xông tới, Lương Thiên Dục sôi gan đẩy mạnh Lâm Dật vào tường, phát ra tiếng va chạm đấm tai, hù dọa đến cả những người đang đi ngoài hành lang.

“A! Đau quá!” Lâm Dật muốn xoay người tránh ra lại bị Lương Thiên Dục đè chặt lại, hắn trừng mắt nhìn y, “Lương Thiên Dục! Ngươi làm sao vậy?”

“Ta mới là người phải hỏi ngươi xảy ra chuyện gì? Người kia là gì của ngươi a? Còn cần ngươi mỗi ngày bởi hắn đi ra ngoài?” Cơn tức giận chồng chất vài ngày ào ạt tuôn ra, thanh âm Lương Thiên Dục càng lúc càng lớn.

“Chúng ta chỉ là hai giáo viên cùng ngồi bàn bạc chút việc công thôi, chẳng lẽ cũng không được sao?”

“Ai cũng có thể! Chỉ có hấn là không được! Ta không cho phép người tiếp cận hấn!”

“Người quản ta tiếp cận ai? Ta không phải là nô lệ của người!” Lâm Dật dùng sức mạnh toàn thân đẩy Lương Thiên Dục ra, châm thêm một mối lửa đốt cơn giận của y lên tới đỉnh.

Hai người trừng mắt nhìn nhau, hỗn hển thở gấp.

“Không nháo với người nữa, ta phải đi, Lương lão sư còn đang đợi ta” Lâm Dật lắc lắc đầu, quay người muốn đi.

“Lương lão sư” ba chữ như là ngòi nổ, kích cơn giận của Lương Thiên Dục phóng thẳng tới đỉnh đầu, y rút cuộc bất chấp nơi này là trường học, dùng sức bắt lấy tay Lâm Dật, đem cả người tha lên xe, Lâm Dật xương cốt phát ra thanh âm khanh khách, cổ tay cơ hồ sắp gãy xương.

Lương Thiên Dục nhấn chân ga, lập tức phóng về nhà, dùng sức kéo Lâm Dật xuống xe, lên lầu, thô lỗ đẩy hấn té ngã xuống giường.

“Lương Thiên Dục! Người rút cuộc muốn làm gì?”

Lương Thiên Dục không nói chuyện, chính là rất nhanh cởi bỏ quần áo trên người, chế ngự hai tay Lâm Dật, đem hấn áp ở trên giường.

“Không cần. . . Người không cần lại đây... !” Lâm Dật hoảng sợ vặn vẹo, nhưng Lương Thiên Dục đã dùng dây lưng trói chặt hai tay hấn, cài lên đầu giường.

“Nhờ! Không cần. . . Không cần. . . Dục! Không cần! !” Ba một tiếng, áo sơ mi của Lâm Dật đã bị thô bạo xé rách, trong chốc lát da thịt lộ ra ngoài, Lâm Dật rung mình, lại không biết là bởi vì lạnh hay vì sợ hãi.

Lương Thiên Dục hai mắt che kín tơ máu phần nộ, tâm trí giống như đã bị bản năng giết chóc của dã thú đoạt mất, y lấy ra phân thân cương cứng, không có bôi trơn liền trực tiếp đâm vào hậu đình mềm mại của Lâm Dật, Lâm Dật thê lương kêu thảm một tiếng, cửa huyết bị xé rách chảy máu.

“Đau, đau quá! Dục! Buông! Buông!” Lương Thiên Dục đang đánh mất lý trí làm thế nào nghe thấy lời của hấn, y tàn nhẫn động nhanh thất lưng, hoàn toàn không để ý đến Lâm Dật ở dưới thân hấn đang kêu gào.

“Người là của ta. . . Người là có thể là của ta...” Lương Thiên Dục không ngừng lặp lại nỉ non, nhắm chặt mắt, ở trong cơ thể Lâm Dật phóng ra dịch thể nóng cháy. Y cúi xuống cắn xé điểm gồ lên trước ngực Lâm Dật, móng tay để lại trên làn da trắng những dấu đỏ đậm, hậu đình rách da chảy máu, Lương Thiên Dục lại như không nhìn thấy, phân thân tiếp tục trều sáp.

Lâm Dật không hề kêu khóc, tùy ý đau đớn vui lấp chính mình, hấn chết không chịu thua cắn chặt môi, mặc kệ tơ máu từ khoe miệng chảy ra cũng không tái phát ra một tiếng kêu nào.

Tan nát cõi lòng.

Không có cảm tình tình ái, Lương Thiên Dục gào thét lại tiết ra, mưa rền gió dữ lúc này mới lặng xuống.

Lâm Dật trên người tràn đầy vết thương xanh tím, nước mắt để lại trên mặt dấu vết khô cạn, nửa thân dưới lại càng vô cùng thê thảm, vết máu sặc sỡ.

Lương Thiên Dục phục hồi tinh thần lại mới phát hiện mình làm cái gì, y kinh ngạc đến ngây người nhìn tình cảnh thê thảm của Lâm Dật dưới thân, tâm như rơi xuống vực sâu.

“Lão sư...” Hai tay run rẩy nhưng không cách nào tới gần.

“Ta... Hận người...” Lâm Dật ánh mắt tràn ngập bi ai cùng lên án làm y không đành lòng nhìn.

Lâm Dật nhặt lên quần áo bị xé rách, lảo đảo bước ra cửa, hỗn hợp máu cùng dịch thể khuất nhục theo động khẩu chảy ra nhưng hấn cũng không có tâm tư đi chà lau.

Sàng đan cùng gối đầu hỗn độn biểu hiện tình cảnh hỗn loạn trước đó không lâu, trong phòng cuối cùng chỉ còn lại một mình Lương Thiên Dục.

“Ta rất cuộc. . . Là xảy ra chuyện gì... ?” Y thống khổ nắm lấy tóc, buồn bực không chịu nổi tựa đầu chôn vào giữa hai chân, cả người run rẩy.

Làm sao bây giờ?. . . Chấm dứt. . . rồi sao?...

Hắn và lão sư... Thật sự. . . Chấm dứt... Sao?...

17. Chương 21

Lương Thiên Dục đi qua phòng học lớp B thì thấy Lâm Dật đang quay ra hướng hành lang ngăn người, một lọn tóc trượt xuống gương mặt lơ đãng dịu dàng, hàng mi cong dài mơ hồ đổ bóng xuống hốc mắt tươi sáng, đường nét tuấn tú lộ ra trên làn da trắng nõn, cho dù chỉ là đứng nhìn từ xa cũng làm cho Lương Thiên Dục thất thần.

Nam nhân như vậy, từng thuộc về y.

Lâm Dật lấy lại tinh thần, hai người bất ngờ đối mặt nhau. Lương Thiên Dục mấp máy môi, như là muốn nói cái gì, nhưng Lâm Dật ánh mắt cứng đờ, mặt không chút thay đổi đem tầm mắt quay lại bảng đen.

Lương Thiên Dục thở dài, bất đắc dĩ, nhưng hơn nữa là. . . Hối hận.

Y thật muốn xông tới, ôm chặt lấy hắn nói lời xin lỗi, nhưng đối với thương thế y đã tạo ra cho hắn, không phải vài câu giải thích là có thể được tha thứ.

Lúc này lớp B cũng ra về, Lương lão sư đứng trên bục giảng, khéo mắt thoáng nhìn thấy Lương Thiên Dục đang nhìn chằm chằm về hướng Lâm Dật, gã cười thâm, bước về phía Lâm Dật.

Hai người có chút vui vẻ nói chuyện với nhau, Lương Thiên Dục giận dữ trừng mắt nhìn nhưng lại không thể làm gì.

Mới vừa đi tới bãi đỗ xe, thấy một thân ảnh điềm tĩnh đứng trước bãi cỏ, Lương Thiên Dục ngốc lảng, không biết vị quản gia đáng lẽ đang ở nhà Ngô Dịch Khải tại sao lại xuất hiện ở đây.

“Dục thiếu gia, lão gia bảo ta đưa cho ngài cái này” Quản gia khom nửa người xuống, đưa cho Lương Thiên Dục một phong bì màu vàng bên trên có dòng chữ màu đỏ.

“Hẹn lúc 5 giờ chiều, tại bốn gia”

Bốn gia chính là nhà ông nội y, Lương Thiên Dục túm lấy phong thư, không kiên nhẫn xé mở, bên trong lá thư đề mấy câu văn nhả, muốn hắn đi dự đại thọ tám mươi của ông nội... Đơn giản mà nói chính là – Gia đình tụ họp.

Lương Thiên Dục sắc mặt tối sầm, dù sao đối với y mà nói, “gia đình tụ họp”... là một cụm từ nhỏ nhưng lại mang đến ác mộng lớn.

“Ta không đi.” Y lập tức cự tuyệt

“Thật xin lỗi, lão gia dặn ngài nhất định phải tham gia, bốn giờ chiều sẽ có xe đến đón ngài.” Ý tứ chính là y có muốn chạy trốn cũng không được. Nghe vậy, Lương Thiên Dục xiết chặt nắm đấm, thư mời trong tay bị xé nát nhần nhúm, y cứng còng trừng mắt nhìn về phía trước, hai hàng lông mày nhíu lại thật sâu nhưng quản gia vẫn giữ một khuôn mặt nhất quán, cúi chào sau đó biến mất ở một hướng khác của bãi đỗ xe.

Lương gia bốn gia là một tòa nhà theo phong cách Nhật Bản thập phần rộng lớn, núi giả, suối giả, đình trúc bên bờ, nhà... tất cả đều là kiến trúc Nhật truyền thống. Ông nội của Lương Thiên Dục ngay từ nhỏ đã chịu sự giáo dục nghiêm khắc ở Nhật Bản, lúc còn trẻ cũng là một giáo viên khá nổi danh, về sau mới chuyển qua làm kinh doanh, trung học Hoa Dục có một nửa là do ông tài trợ, nhưng đối đãi với con cháu mình cũng nổi tiếng khắt khe.

Phụ thân Lương Thiên Dục là trưởng nam của Lương gia, trên còn có một tỷ tỷ, dưới có 2 người em một trai một gái, ai cũng có sự nghiệp thành công, không phải bác sĩ thì là luật sư. Bất quá có lẽ do dạy dỗ của ông nội, Lương gia cao thấp toàn là những người nghiêm túc, truyền thống, chỉ là một yến hội mừng sinh nhật mà cũng làm như muốn lâm trận giết địch. Hai phụ tử Lương Thắng Viễn cùng Lương Thiên Dục đã thật lâu không gặp cũng chỉ lạnh lùng chào nhau một tiếng rồi nhập tọa.

“Ai da – Còn nói bất quá chỉ là một cái yến hội mừng sinh nhật, vậy mà cả gia đình kéo nhau đến, nguyên lai là muốn làm cho phụ thân có ấn tượng tốt để được chia nhiều tài sản hơn” Đại cô đang thưởng thức bộ móng tay mới làm cắt gọt chanh chua, đầy người đeo trang sức đính đường rung động.

“Đại tỷ, người nói những lời này là có ý gì?” Tiểu cô mới khoảng ba mươi tuổi tức giận lớn tiếng chất vấn.

“Ác? Ta là nói người bỏ tiền ra dùng xe tải chở bức tượng đồng lớn như vậy tới đây không phải là để lấy lòng phụ thân sao?” Tiểu cô bị nói mặt thoát xanh thoát đỏ.

“Tiệc mừng của phụ thân, không được làm loạn” Lương Thắng Viễn lên tiếng ngăn cấm, đại cô tiểu cô trừng mắt nhìn đối phương, ngoan ngoãn im lặng.

Tại bốn gia, bàn ăn của trưởng bối với con cháu được tách riêng, Lương Thiên Dục một mình một người hờ hững ngồi ở một góc, một kẻ bộ dạng trang nghiêm lại tao nhã nhưng thật ra là phá gia chi tử nhìn y khinh thường hừ xuy một tiếng : “ Một cái tạp chủng giả dạng đoan chính còn có cái tích sự gì”.

“Chính là... một kẻ như thế không xứng được xuất hiện ở nơi này... Sạch...” Mấy anh chị em họ trộm cười rộ lên, không hề cố kỵ ở trước mặt Lương Thiên Dục bàn tán về thân thể của y.

“ Yến hội mừng đại thọ tám mươi của Lương Bình Phú Lương chủ tịch xin được phép bắt đầu...” Trên đài người điều khiển chương trình cao giọng tuyên bố, bọn hắn mới an tĩnh lại, lúc này, một thân ảnh trang nghiêm thản nhiên ngồi xuống bên cạnh y, sự xuất hiện của gã khiến những tỷ muội ngồi cùng bàn một trận hưng phấn thét chói tai.

“Thực ngại quá, ta tới trễ.” Nghe thấy thanh âm, cái chén đang được nâng lên trên tay Lương Thiên Dục dừng lại giữa không trung – Tóc vàng mắt xanh, một bộ tươi cười giả nhân giả nghĩa – là “ca ca”... của y.

Trên đài truyền đến tiếng nhạc, một thân kimono nam màu đen, Lương đại lão gia dù đang chống gậy cũng không mất đi uy nghiêm từ từ đi bộ tới, toàn bộ thân thích đứng lên hành lễ. Đúng lúc này, bên tai vang lên một câu nghe như tán gẫu : “ Lâm lão sư lúc thẹn thùng thật rất đáng yêu... làm cho người ta nhìn không được a...” Lương Thiên Dục đang cúi đầu bị lời nói này làm cho chấn động nhưng cố giấu đi.

Sau khi hành lễ là thời gian dâng lễ vật, mọi người thân thích phân vai về cao thấp lần lượt tiến lên, phần lớn con cháu thì vẫn ngồi tại chỗ.

“Lâm lão sư thanh âm cũng rất dễ nghe... không biết lúc kêu lên sẽ có bộ dạng như thế nào...”

“Người không nên quá phận...!” Lương Thiên Dục xiết chặt nắm tay, mặc kệ những đốt ngón tay đã trở nên trắng bệch, cơ thể vẫn không kim nén nổi giận dữ mà run rẩy.

Biết rõ đối phương cố ý chọc giận mình, trong đầu óc lại không cách nào kiềm chế bản thân không đi ngờ vực vô căn cứ Lâm Dật cùng gã có quan hệ mờ ám.

Sau khi tách khỏi mình, lão sư có hay không muốn làm phản, cùng tên hỗn trướng này ở cùng một chỗ?

Y không nên cùng lão sư cãi nhau... còn làm như vậy với hắn... như vậy không phải là dâng cơ hội cho gã hay sao?!

Y oán hận trừng mắt nhìn chén nước, thiếu chút nữa đem nó bóp nát.

“A... Tên tạp chủng cùng kẻ *** đàng... Tuyệt phối...” Ba một tiếng, Lương Thiên Dục nghe thấy tiếng sột đây lí trí trong đầu mình đứt phụt.

Không hiểu cũng đừng nói lung tung!

Coi như mình cùng lão sư cãi nhau ra đi. . . Y cũng không cho phép bất luận kẻ nào vũ nhục lão sư!

Bàn gỗ bính một tiếng bị ngã lật, đầy bàn chén thủy tinh cũng rào rào rơi vỡ trên đất, Lương Thiên Dục nháy mắt chế trụ cổ áo người trước mắt, phần hận trừng mắt nhìn gã, nhưng đối phương cũng không cam chịu yếu thế, nắm lấy áo Lương Thiên Dục, tình thế hết sức căng thẳng. Đột nhiên có tiếng va chạm lớn cắt đứt không khí yên hội đang vui vẻ, mọi người bị chấn động kinh ngạc quay đầu, Lương Thăng Viễn thì cảm thấy nhục nhã, giận đỏ mặt.

Một đám ngoạn độc vùng hướng thẳng đến gương mặt chán ghét trước mắt, Lương lão sư bị đánh bay ngã trên mặt đất, còn va đổ hai bàn kê bình hoa. Gã sờ lên mặt, một bên bị sưng lên, phi một tiếng, còn phun ra một ngụm máu, không biết ai vội vàng muốn cản Lương Thiên Dục xông về phía y, lại bị y phản cho một kích, cả phòng nháy mắt trở nên hỗn loạn.

“Giải thích! Người nói xin lỗi ta! !” Lương Thiên Dục không khống chế được hô to, mắt hằn lên tia máu đỏ đậm.

“Hỗn trưởng! Người bằng cái gì nói như vậy? ! Cho ta nói. . .”

Ba! Một cái tát vang dội cắt qua không khí, Lương Thiên Dục bưng lấy một bên mặt, ánh mắt khó tin nhìn người vừa đánh y.

“Mất mặt!” Người vừa ra tay là cha y... Trước giờ dù có xảy ra chuyện gì cha cũng chưa từng đánh y...

“A... Quả nhiên... có là vợ trước sinh...vẫn là con của kẻ ngoại tình tốt hơn...”

Lương Thiên Dục cười lạnh, lưu lại cả phòng một đồng hỗn độn, cũng không thèm quay lại xoay đầu bỏ đi.

18. Chương 22

Đầu tuần đến trường, Lương lão sư trên đầu quấn hai vòng băng vải, bên môi còn lưu lại dấu rách da cùng vết máu khô làm cho cả học sinh lẫn các giáo viên bị hù sợ (nhất là nữ sinh), Lâm Dật nhú mày nhìn vết thương kia, dự cảm bất hảo bỗng nhiên nổi lên.

“Làm sao mà lại để bị thương như thế này?” Lâm Dật bắt lấy bờ vai gã hỏi.

“Không có gì... Là không cẩn thận bị ngã thôi” Lương lão sư lòng dạ giả dối tránh đi ánh mắt của Lâm Dật, rõ ràng là muốn hấn phát hiện ra mình đã nói dối.

“Gạt người!” Lâm Dật dựng thẳng mi, lạnh lùng nói: “Người nói cho ta biết, có phải hay không Lương Thiên Dục làm?”

A, gã chính là đang chờ câu này.

“Lâm lão sư đừng trách hấn. . . Người trẻ tuổi khó tránh có điểm xúc động...” Lương lão sư bất đắc dĩ lắc đầu, dẫn ra một nét thoáng hiện cười khổ, còn làm bộ như không cẩn thận động đến miệng vết thương, bị đau đến nhăn nhó mặt mày.

Lâm Dật bị biểu cảm của gã dọa cho giật mình, nếu Lương Thiên Dục ở đây lúc này, chắc chắn sẽ chỉ thẳng vào mũi kẻ hỗn trưởng trước mặt mà mắng to : “Người lập tức đem cái mặt nạ giả dối đó lột xuống cho ta!”

“Lương Thiên Dục... Ta đối với người triệt để thất vọng...” Lâm Dật trong ngực chua xót, cảm thấy mình trước kia dâng tình cảm cho Lương Thiên Dục cũng thật là quá không đáng.

“Người làm như vậy với ta cũng coi như xong đi... Vậy mà ngay cả Lương lão sư vô tội cũng không buông tha...” Trái tim hấn như bị đóng băng, lạnh mặt tức giận cất bước hướng lớp G đi đến chuẩn bị tìm Lương Thiên Dục tính toán sổ sách. Lương lão sư ở sau lưng một bộ mưu kế được thực hiện, gã cười xảo trá, vỗ vỗ lên lớp băng gạc trên mặt. Chỗ bị hấn một đám của Lương Thiên Dục kì thật đến hôm sau đã khỏi rồi, bên dưới lớp vải không hề có lấy một vết thương, băng gạc gì đó toàn bộ là do gã tự quấn lên! Gã diễn vở kịch này chính là muốn làm Lương Thiên Dục cùng Lâm Dật hoàn toàn tách ra!

“Lương Thiên Dục, người đi ra đây cho ta!”

Lâm Dật vừa vào tới lớp G đã lớn giọng ồn ào, đông tìm tây tìm, học sinh lớp G đưa mắt nhìn nhau, không biết là xảy ra chuyện gì, Ngô Dịch Khải vô tội đành gom hết dũng cảm bước ra, đối Lâm Dật nói: “Lão sư... Dục hẳn hôm nay không có đi học...”

“Vậy hẳn ở đâu?” Lâm Dật trợn mắt chất vấn.

“Lão sư. . . Ta lần này thật sự không biết...” Ngô Dịch Khải lắc đầu.

“Gọi điện thoại cho hắn!”

Ngô Dịch Khải chịu đựng bất hạnh lấy điện thoại ra, nhưng đầu dây bên kia vừa vang lên một tiếng đã bị cắt đứt, Lâm Dật tức giận đến cả mặt đều đen.

“Lão sư... Liệu có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?” Ngô Dịch Khải nhỏ giọng hỏi, thần sắc tràn đầy lo lắng, “Dục đã hai ngày nay hoàn toàn không có tin tức gì, ta tới nhà hắn cũng không thấy hắn ở nhà... Chuyện này trước giờ chưa từng phát sinh qua...”

Lâm Dật mí mắt bất an nhảy dặng.

Xảy ra sự cố? Rất không có khả năng.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, hắn và Lương Thiên Dục cãi nhau đến trở mặt. . . Đã là chuyện của bốn ngày trước, mất đi liên lạc cũng nên là khi đó mới đúng!

Cuối tuần này đã xảy ra cái gì sao? Cùng Lương lão sư đánh nhau?

Chính là Lương Thiên Dục không phải loại người dễ dàng ra tay đánh ai a?

Sau đó y sẽ thế nào?

Lâm Dật đầu óc một mảnh hỗn loạn, chuyện Lương Thiên Dục từng thương tổn hắn bị vất ra sau đầu, vô số điểm không rõ phức tạp hỗn loạn ở trong đầu, giống như bị thiếu mất một điểm quan trọng nào đó.

Lâm Dật lúc này mới giật mình nhận ra, không ngờ hiểu biết của hắn về Lương Thiên Dục lại nông cạn đến thế, ngay cả chuyện y trừ nhà ra còn có thể đến nơi nào mà cũng không biết. Dù sao hai người bình thường vừa thấy mặt chính là không quản ngày đêm mây mưa thất thường, cơ hồ chưa bao giờ có thời gian ngồi nói chuyện tình cảm với nhau.

Làm sao bây giờ? Hắn hiện tại có thể vì Lương Thiên Dục làm cái gì?

Hắn đang mải miết khổ sở, đột nhiên trong đầu boong một tiếng, hắn vỗ hai tay hoan hô. Đúng rồi! Lương lão sư! Có lẽ có thể hỏi hắn tại sao cùng Lương Thiên Dục phát sinh tranh chấp, nói như vậy không chừng có thể biết được Lương Thiên Dục đã đi đâu.

Hạ quyết tâm, Lâm Dật chạy đi tìm Lương lão sư, tính toán cùng gã nói chuyện, nhưng nói cũng kì quái, Lương lão sư trốn tránh không chịu trả lời, tựa hồ cố ý thoái lui.

“Lâm lão sư, hay là buổi tối cùng nhau đến pub uống vài ly đi, khi đó có chuyện gì người có thể hỏi ta.” Lương lão sư mời hắn.

Lâm Dật nhìn bàn làm việc bên cạnh còn có mấy tập bài thi, xem ra Lương lão sư thật sự công việc bề bộn – bất quá đó đương nhiên là giả, chỉ là bày ra để viện cho mình cái cớ bận rộn giả dối mà thôi. Lâm Dật nghĩ nghĩ, tựa hồ đây là biện pháp duy nhất, đành phải cố mà gật đầu đáp ứng.

Lương lão sư âm thầm cười, một cái kế hoạch hoàn mĩ hình thành trong đầu.

Tám giờ tối, Lương lão sư lái chiếc ô tô thể thao chở Lâm Dật tới một gian pub cách trung học Hoa Dục chỉ ít cũng nửa giờ chạy xe, một đường đi qua vô số nhà hàng khách sạn, Lâm Dật không mang áo khoác cảm thấy hai tay lạnh buốt, Lương lão sư nói lão bản của gian pub này là người quen của gã, chất lượng rượu cũng không tồi, Lâm Dật bất đắc dĩ gật đầu, không biết làm gì ngoài việc đồng ý.

Sàn nhảy âm thanh lớn ầm ĩ, tiếng nhạc đinh tai nhức óc, tiếng cãi nhau chói tai cùng tiếng đồ thủy tinh vỡ liên tục truyền đến. Trong góc mấy nữ sinh quần áo không biết đi nơi nào, chỉ tùy tiện mặc đồ lót ngả

người vào bạn trai ngồi bên cạnh thiếp đi. Chỗ nào cũng tụ tập từng tốp người trẻ tuổi, không phải nhảy nhót điên cuồng thì là uống rượu, cãi nhau, nhìn thế nào cũng thấy không phải là nơi tốt đẹp gì.

Lâm Dật bất an không yên ngồi cùng Lương lão sư ở quầy bar, Lương lão sư thì dương dương tự đắc gọi rượu, tựa hồ là rất hay đến đây.

“Lương lão sư... Cho nên người cùng Lương Thiên Dục...” Mới nói được nửa câu đã bị chén rượu đối phương đưa đến cắt ngang, gã nóng lòng thúc giục Lâm Dật uống vài ngụm, Lâm Dật nhăn mặt nhấp thử một chút, lại bị hơi cồn cay nồng sộc lên làm cho sặc.

“Lâm lão sư, người giống như uống rượu không bị say à? Đến đến, thử loại rượu này xem sao?” Lương lão sư nói xong, lại đưa sang cho hắn một chén rượu màu xanh.

“Không có... Lương lão sư... Ta tới đây là muốn hỏi...”

“Ai, Lâm lão sư, đi đến pub không phải để uống rượu thì để làm gì? Hôm nay là ta mời khách, người không đem chén rượu này uống hết chính là không nể mặt mũi ta à!” Dưới con mắt nửa nài nỉ nửa ép buộc của đối phương, Lâm Dật đành phải nhăn mặt, nhắm mắt một hơi đem chén rượu nuốt xuống yết hầu, Lương lão sư kín đáo cùng người rót rượu ở một bên thầm thì điều gì đó, không đầy một lát lại bưng lên một khay rượu mới.

Rượu quá ba tuần, Lâm Dật đã nửa tỉnh nửa say, chuyện muốn hỏi lại không hỏi được làm hắn buồn rầu giật giật cổ áo, lấy lý do đi nhà vệ sinh liền rời khỏi chỗ ngồi, lão đảo cước bộ hướng tới WC để vốc chút nước lạnh cho tỉnh táo.

Không nghĩ tới lúc này Lương lão sư lén lút hướng người hầu rượu đưa mắt ra hiệu, người kia từ trong túi lấy ra một bọc giấy nhỏ màu vàng nhạt, đổ bột trắng bên trong vào chén rượu Lâm Dật chưa uống xong, lắc nhẹ cái chén vài cái.

Một lúc sau, Lâm Dật mở cửa WC đi ra, Lương lão sư cùng người hầu rượu kia lại như không có việc gì mà trở về vị trí bình thường.

“Lương lão sư... Thời gian có vẻ muộn rồi... Mai còn có tiết học.. Chúng ta đi thôi...” Lâm Dật cảm thấy không khỏe đỡ lấy trán, nếu Lương lão sư vẫn không muốn nói... chỉ bằng trước tiên cứ rời khỏi cái nơi làm cho người ta không thoải mái này đi đã.

“A... Lâm lão sư, người còn có nửa chén rượu chưa uống xong đâu! Thật lãng phí à!” Lương lão sư ra vẻ đáng tiếc nói.

Lâm Dật nhìn chòng chọc chén rượu kia một lát, không nghĩ nhiều liền đem nó uống cạn.

Không quá vài giây, Lâm Dật đã cảm thấy chóng mặt, thân thể nặng nề, tầm mắt cũng bắt đầu mơ hồ, một cái lão đảo liền ngã vào lòng Lương lão sư, trước mắt tối sầm, bất tỉnh nhân sự.

Lương lão sư dễ dàng đem Lâm Dật ôm ngang lên, đi tới một khách sạn ở phụ cận.

Nhìn vào khuôn mặt yên bình đang thiếp đi, khóe miệng gã thoáng nhếch lên một độ cung thật nhẹ, trong giọng nói là hỗn loạn âm trầm cùng mừng như điên.

“Người... bây giờ là của ta...”

Ngưng thần nhìn người trong lòng, những lời đó thế nhưng lại là nói với một người khác.

19. Chương 23

Âm nhạc tiết tấu âm ỉ chấn động, đám đông trong câu lạc bộ đang nhiệt liệt hưởng ứng cuộc sống về đêm, điên cuồng nhảy nhót, vặn eo lắc hông, thập phần náo nhiệt. Trong một gian phòng VIP tại lầu hai, Lương Thiên Dục ngâm điệu thuốc, một bàn tay hạ xuống bờ vai xích lòa của nam nhân bên cạnh, nam nhân đó

vừa nhìn qua đã biết là nam kĩ, một đôi mị nhãn câu nhân xinh đẹp, thân thể không ngừng hướng lên người y cọ cọ.

Này ghế salon như vừa bị bạo phong tập kích, trên mặt đất là mấy chai rượu rỗng không lẫn lóc, cách đó không xa còn mấy món quần áo bị cởi ra vất lung tung. Trong không khí hỗn loạn mùi rượu Cổ Long cùng hương vị tính giao, Lương Thiên Dục quẳng điều thuốc sang một bên, đẩy ngã nam nhân bên cạnh, cũng không cần tiền hí liền trực tiếp tách hông hắn đem phân thân của mình đâm vào, qua lại trườ sấp, nam nhân kia cũng không kêu đau, còn thuận theo tốc độ của Lương Thiên Dục *** đả rên rĩ.

“Uy, kẹp chặt một chút, nói lỏng như vậy làm sao ta muốn làm!” Lương Thiên Dục không kiên nhẫn đánh vào hông người dưới thân, khiến nam nhân thuận theo kẹp chặt lại hậu đình nóng ảm.

Đúng vậy, Lương Thiên Dục thiếu gia chính là đang hưởng thụ cuộc sống *** mĩ sa đọa này, vừa uống rượu vừa vui đùa.

Dù sao quay về cái nhà kia sẽ chỉ làm y thêm phiền, dù sao y cũng có tiền tiêu xài, dù sao lão sư... căn bản... không thêm quan tâm tới y.

Lương Thiên Dục tâm cứng lại, ngực buồn bực, tình yêu tràn đầy trong lòng không có chỗ phát tác đành đem chuyển thành dục vọng nguyên thủy nhất, điên cuồng chạy nước rút.

“Lão sư...Lão sư...” Y nhắm mắt kêu to, đem ảo tưởng ngắn ngủi được cùng ái nhân kết hợp, trong vô hạn thống khổ cùng vui sướng đạt tới triều cường.

Đỉnh linh linh đỉnh linh linh

Triều cường vừa qua, điện thoại của Lương Thiên Dục bỗng đổ chuông, cùng với chấn động, ở trên mặt bàn thủy tinh lóe lên ánh đèn.

“Ai dám vào lúc này gọi điện quấy rầy lão tử...” Y cầm lấy điện thoại nhìn vào, đúng là số của Lâm Dật.

Lão sư? Lão sư...sao lại gọi cho y?

Liệu có phải...đã chịu tha thứ cho y rồi không?

Đẩy nam nhân bên cạnh sang một bên, y tâm trạng bất an, bối rối nhấn nút nhận cuộc gọi.

“... Lão sư?” Lương Thiên Dục hỏi, trong giọng nói là hỗn loạn ngập ngừng cùng chờ mong, người ở bên kia đầu dây lại cười một tiếng, giọng nam trung trầm thấp mang chút khinh miệt... Âm thanh này là....?!

“Người đã làm gì lão sư? Tại sao điện thoại của hắn lại nằm trong tay người?”

“Àn... Lão sư yêu dấu của người đang nằm bên cạnh ta...Thế nào?... Bộ dạng khi ngủ của hắn thật đáng yêu... Người nếu không tới đây, ta thật muốn động thủ a?” Lương lão sư lướt nhẹ đầu ngón tay tỉ mỉ mơn trớn khuôn mặt tinh tế của Lâm Dật, âm trầm lại ôn nhu nói, “Khách sạn Nguyệt Dạ, phòng 302, ta chỉ chờ người 10 phút thôi... ẹ ẹ...” Rắc một tiếng, điện thoại đập máy.

Lương Thiên Dục cầm lấy điện thoại, tay không ngừng run rẩy, trong lòng y chưa bao giờ sợ hãi cùng kinh hoàng đến thế, trong một khắc vừa nhận được tin, y sợ đến ngơ ngẩn ngồi tại chỗ.

Sao lại như vậy?... Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? Tại sao lão sư lại cùng tên hỗn trướng kia ở chung một chỗ?

Y rõ ràng đã cùng thầy nói qua người kia không có hảo tâm, rõ ràng đã dặn lão sư không được quá thân cận với gã!

Lão sư sao lại có thể không cẩn thận như thế... sao lại có thể?

Một đồng cảm xúc hỗn tạp trong đầu ép y tới gần hết hơi, nhưng trong một khắc ngắn ngủi này, suy nghĩ của y lại biến thành dị thường trong sáng. Nhiều hơn nữa trách cứ xem ra cũng kém hơn phân lo lắng đang tràn đầy, nhiều hơn nữa hiểu lầm cùng thương tổn so ra cũng kém hơn chân ái y dành cho Lâm Dật.

Kì thật tâm tình lo lắng của Lâm Dật hay Lương Thiên Dục dành chỉ đối phương là như nhau, bọn họ đều là đơn thuần suy nghĩ cho người kia, chỉ là không biết cách hảo hảo thể hiện ra bên ngoài mà thôi.

Y lập tức đứng lên, từ trong ví rút ra một sấp tiền, đối với nam nhân bên cạnh nói, “Sau khi kết toán sổ sách, phần còn lại cho người”, nói xong liền quay đầu chạy. Chân ga đạp hết cỡ, cảnh vật bên đường lao đi vun vút, phẳng phất như biến thành một đường thẳng, trong tâm Lương Thiên Dục hiện giờ chỉ một mực hướng về người y yêu nhất.

Y cùng lão sư có thể trở về quan hệ tốt đẹp như xưa hay không không quan trọng, quan trọng nhất là y muốn bảo hộ lão sư, không cho y có một tia thương tổn.

“Lão sư !” Rầm một tiếng, cửa phòng 302 bị người thô bạo đạp ra, đánh vào vách tường phát ra kịch liệt tiếng vang. Lương lão sư bình thản ung dung, tao nhã đến cực điểm ngồi vắt chân ở ghế salon bên cửa sổ. Lương Thiên Dục lo lắng quét mắt nhìn, lại không thấy được thân ảnh của Lâm Dật.

“Nói! Người đem lão sư giấu đi đâu? ” Lương Thiên Dục một phát nhắc lên cổ áo đối phương, tức giận hỏi.

“Ngô, vừa thấy mặt liền hành xử thô bạo, cũng quá không thành ý đi, như vậy ta ngược lại không nghĩ đem Lâm lão sư giao trả lại cho người đâu...” Lương lão sư không thèm để ý nhún nhún vai, Lương Thiên Dục tức giận xiết chặt nắm tay, cảm giận buông tay ra.

“Dục, người vẫn như cũ. . . Chưa bao giờ cho người làm ca ca như ta một sắc mặt tốt...” Lương lão sư sửa sang lại áo sơ mi của mình, thở dài, “Nhưng ta vậy mà còn đi thích người a. . . Đệ đệ.”

Lương Thiên Dục hơi hơi trở mặt, không xác định ý tứ trong lời nói của gã.

Cửa rắc một tiếng bị nhẹ nhàng đóng lại, Lương lão sư đẩy Lương Thiên Dục dán vào tường, đưa mặt lại sát gần y, nửa thật nửa đùa thưởng thức vẻ mặt bối rối của người đối diện, giống như thưởng thức món đồ chơi yêu thích nhất.

“ Người không cần đùa giỡn ngu ngốc, nhanh lên đem lão sư còn...” Lương lão sư tức thì cúi người hôn lên môi y, Lương Thiên Dục kinh hách trừng lớn mắt, sau ba giây sửng sốt, phản xạ đầu tiên là vung nắm tay lên nhưng Lương lão sư đã đề phòng trước, bắt được nắm tay y ghì lại lên vách tường.

“Không cần kháng cự ta. . . Đệ đệ... Người cùng lão sư kia rõ ràng không hợp... Căn bản không tin tưởng lẫn nhau... Từ khi người lần đầu tiên ra hiện ở trước mặt ta, ta liền nhận định người là của ta...” Gã sắp đổ thân, lại bắt lấy được cặp môi kia, nhưng Lương Thiên Dục không ngừng giãy dụa, Lương lão sư thần tình sương lạnh cau chặt mi, phản thủ đem Lương Thiên Dục kéo đến trên giường, hung hăng áp đảo tại dưới người mình.

“Lương Thiên Hoa! Người rốt cuộc muốn làm cái gì? !” Tâm quýnh lên, Lương Thiên Dục buột miệng gọi ra cái tên của người y chán ghét nhất.

“A. . . Dục. . . Đây là người lần đầu tiên kêu tên của ta. . . Người biết không?” Hấn ánh mắt nhộn nhạo phủ sương mù, tràn đầy ôn nhu, đầu ngón tay mềm nhẹ quý trọng xoa hai má Lương Thiên Dục, Lương Thiên Dục ánh mắt đông cứng quay đầu cự tuyệt, Lương Thiên Hoa hờn giận tăng thêm lực đạo trong tay, lời nói xoay chuyển, âm tàn bén nhọn vang lên.

“Không nên ép ta cứng rắn! Người chẳng lẽ không muốn gặp lại lão sư của người sao?” Nghe vậy, Lương Thiên Dục tâm cả kinh, cả người cứng ngắc, y khua tay không cam lòng nắm chặt tay, nhắm mắt, lại ở cuối cùng một khắc, vô lực hạ xuống tay của mình.

Không quan hệ... Vì lão sư, kì thật chính mình bị gì cũng không sao hết...

Lương Thiên Hoa xem Lương Thiên Dục thuận theo nhắm mắt lại, thỏa mãn chuẩn bị cởi bỏ cúc áo sơ mi của y. . .

Nhưng cách một tiếng, thân ảnh không nên tỉnh lại nhất lúc này lại xuất hiện, Lâm Dật sững sờ ở cửa, nhất thời như là bị sét đánh vào đầu, thần tình khó có thể tin.

“Lương Thiên Hoa... Lương Thiên Dục... Hoa. . . Dục... Hoa Dục tập đoàn... ? Các người là. . . Huynh đệ? !”

Trong nháy mắt, toàn bộ những khúc mắc mơ hồ trước giờ đều hiện lên, hết thảy tựa hồ cũng đều được giải thích.

20. Chương 24

Lương Thiên Dục nhớ rõ, lần đầu tiên thấy kẻ gọi là “ca ca” kia thì y mới sáu tuổi.

Sau khi mẫu thân mất được một tháng, phụ thân đưa y sang Mĩ, Lương Thiên Dục đến lễ tang của mẫu thân cũng không được phép tham gia, hay có lẽ... căn bản không hề có cái gọi là tang lễ của mẫu thân, vì mẫu thân là tình nhân ngoại tình của phụ thân, việc này đối với một tập đoàn sắp mở rộng ảnh hưởng ra thị trường quốc tế như Hoa Dục mà nói là một vết nhơ đáng xấu hổ.

Lương Thiên Hoa thừa hưởng mái tóc vàng và đôi mắt xanh của mẹ, Lương Thiên Dục mỗi ngày đều tới hướng mẹ kể vắn an nên ấn tượng về dáng vẻ của nàng thập phần rõ ràng. Mũi cao thẳng, ngũ quan thâm thúy, là một nữ nhân diễm lệ, đồng dạng với Lương Thiên Hoa, đều là mái tóc màu vàng sáng và ánh mắt xanh thẳm.

Y biết mẹ kế phi thường không thích mình, mặc dù không biết tiếng Trung nhưng vẫn thường trước mặt nhìn y, mắng y “tạp chủng”, Lương Thiên Hoa cũng học theo, gọi y là “tạp chủng”, Lương Thiên Dục thật lâu về sau mới biết đây là ý tứ gì.

Lương Thắng Viễn khi đó trong gia tộc không phải là một kẻ có tiền, bất quá chỉ là một nhân viên cao cấp trong một công ty quốc nội ở Mĩ mà thôi. Mẫu thân Lương Thiên Dục vốn là bạn gái Lương Thắng Viễn kết giao từ khi còn đi học, nhưng Lương Thắng Viễn vì muốn phấn đấu lên vị trí cao hơn, dứt khoát kiên quyết lấy con gái của lão bản.

Cả gia đình lão bản đều định cư tại Mĩ, Lương Thắng Viễn sau khi kết hôn ngay lập tức nắm giữ vị trí tổng giám đốc tổng công ty tại Mĩ, chỉ có những khi đi công tác về nước mới đến thăm “tình nhân” mà hắn còn giữ lại.

Mẫu thân Lương Thiên Dục khi y năm tuổi, tại vì không thể tiếp tục chịu đựng cuộc sống không thấy ánh sáng mặt trời ấy nên treo cổ tự sát.

Theo ngay sau đó, cơn ác mộng của Lương Thiên Dục bắt đầu.

Mẹ kế của Lương Thiên Dục thừa những lúc phụ thân không có ở nhà sẽ tận tình ngược đãi y, Lương Thiên Hoa thì coi y không khác gì nô lệ để sai khiến, bất kể Lương Thiên Hoa phạm phải sai lầm gì thì cuối cùng, người bị trách phạt cũng là y, tóm lại, tuổi thơ của Lương Thiên Dục trôi qua thập phần thê thảm.

Mãi cho đến năm 12 tuổi, có lẽ là Lương Thắng Viễn bị cắn rứt lương tâm, cũng có lẽ là do mẹ kế luôn muốn đuổi y đi, Lương Thiên Dục mới có thể về nước, một lần nữa bắt đầu lại cuộc sống.

Rồi mới... mới có thể gặp lão sư của y.

Trong phòng khách sạn bố trí xa hoa, ba người không khi giằng co.

“Ai, Lâm lão sư, người đem hắn nhường cho ta đi, chẳng phải hắn vẫn luôn làm người tức giận sao?” Lương Thiên Hoa đối Lâm Dật nói.

Tặng cho hắn? Lâm Dật bị ý tưởng này dọa cho sợ hãi.

Được rồi, đúng là lúc đầu mình bị y ép buộc, nếu như không có Lương Thiên Dục... hắn là có thể thoát khỏi cuộc sống như địa ngục kia.

Nếu như không có y... mình có thể trở lại làm một người bình thường... kết hôn, sống, chết... không cần tái trở thành một kẻ đồng tính luyến ái...

Nếu như không có y... mình cũng sẽ không còn những lúc không khống chế được bản thân... bị khiêu khích đến nghẹt thở...

Chính là, một ý niệm khác trong đầu tràn ra, liền như thế buông tay, không phải là phủ định toàn bộ những điều tốt đẹp bọn hắn đã có trong lúc đó sao? Không phải là phủ định tất cả những cố gắng bọn hắn đã làm cho nhau sao?

Càng sâu hơn nữa... là phủ định chính lòng mình...

Lâm Dật mím môi, kiên định ý chí bản thân, thanh âm run rẩy từ giữa hàm răng tràn ra, "... Không. . . Không phải... Không cần... Ta... Ta tuyệt sẽ không đem y tặng cho người! !"

Hắn thoát ngắc đầu, liều lĩnh nhìn vào đáy mắt Lương Thiên Hoa, ánh mắt run rẩy lóe lên ánh sáng kiên định.

"Tuy rằng y có nhiều lúc làm cho ta tức giận muốn chết... nhưng ta không thể không có y! Trừ khi... Lương Thiên Dục không quan tâm ta... nếu không ta tuyệt đối không thể rời bỏ y!"

Ba người đều bị lời tuyên bố này làm cho rung động, Lương Thiên Dục khẽ ngắc đầu, kinh ngạc nhìn về phía Lâm Dật, Lâm Dật cả kinh, ngay cả hắn cũng bị thanh âm của mình hù sợ.

Còn bị đặt dưới thân Lương Thiên Hoa, Lương Thiên Dục không nhịn được bật cười khi khi, đẩy Lương Thiên Hoa ra, nhảy xuống giường, thẳng tắp đi về phía Lâm Dật. Bị Lương Thiên Dục nắm lấy bờ vai, Lâm Dật tròn to mắt nhìn y, Lương Thiên Dục kéo Lâm Dật lại gần sát mình hơn, quay về phía Lương Thiên Hoa, vô hạn khăng định nói: "Xin lỗi, nhưng đây là câu trả lời của ta. Ta cho tới bây giờ vẫn chỉ thích một mình lão sư mà thôi."

"Đi thôi, lão sư." Lâm Dật nghe xong tâm mãnh liệt nhảy lên, gương mặt nóng đến phát sốt. Lương Thiên Dục nắm lấy tay Lâm Dật cùng nhau rời đi.

Lương Thiên Hoa ôm chặt đầu gối ở trên giường, ngạc nhiên nỉ non từng câu "Không có khả năng. . . Không có khả năng... Không nên là như vậy... Ta chờ mất năm năm... Không nên là kết quả như vậy..."

Lâm Dật có chút không đành lòng quay đầu lại nhìn Lương Thiên Hoa, cuối cùng vẫn là mở miệng, "Lương lão sư... Người biết không? Lương Thiên Dục bất quá là chấp niệm thời thơ ấu của người, cũng không phải là tình yêu chân chính. Người hiện tại khó sống là bởi vì không cách nào nữa tiếp tục giữ lấy món đồ chơi của người chứ cũng không phải bởi vì Lương Thiên Dục không thích người. Lương lão sư, điều kiện của người rất tốt. . . Người hiện tại nên hảo hảo tĩnh lại đi, rồi mới một lần nữa tìm tình yêu thuộc về chính mình. . . Không phải sao?"

Lương Thiên Hoa ngơ ngơ ngẩn ngẩn ngẩn gật đầu, như là nhai nuốt từng lời của hắn.

Trở lại Lương gia, Lâm Dật đến cả giày cũng chưa cởi đã bị Lương Thiên Dục áp lên giường. Đôi môi nóng cháy của Lương Thiên Dục bắt lấy môi hắn, cuốn lấy cái lưỡi ấm áp mềm mại mà triền miên, hôn đến khi Lâm Dật không thở nổi mới luyến tiếc buông ra. Lâm Dật đã cho là Lương Thiên Dục muốn làm, nhưng không nghĩ tới y chỉ gắt gao ôm chặt lấy mình, đầu vùi vào hõm cổ mình.

"Lão sư... Ta còn tưởng rằng người đã không còn quan tâm đến ta nữa... cảm ơn người... Ta thật cao hứng... thật cao hứng..."

Từng âm thanh nhỏ vụn truyền đến, lần đầu tiên, Lương Thiên Dục trước mặt Lâm Dật bật khóc như một đứa trẻ.

Lâm Dật đau lòng vỗ vỗ lưng Lương Thiên Dục, cử chỉ ôn nhu như ánh trăng, tựa đầu lên mái tóc đen mềm mại, tùy ý cho nước mắt y đem áo sơ mi của mình thấm ướt.

Có lẽ chính cảm giác yếu ớt này mới làm cho mình cảm thấy rằng y cần có mình đi.

Ai~ Làm sao bây giờ, mình hình như càng ngày càng thích y mất rồi.

Lương Thiên Dục khó có được cái gì cũng không làm, cứ như vậy ôm chặt Lâm Dật, yên lặng khóc một đêm.

Nhưng đừng tưởng rằng sự tình mới như vậy là xong.

Ngày hôm sau, Lâm Dật cùng Lương Thiên Dục đang nửa tỉnh nửa mê, đôi mắt vẫn còn hơi sưng đến trường, nhưng vừa mở cửa xe đã thấy Lương Thiên Hoa tay ôm một bó hoa to như muốn đè chết người đứng chờ trước bãi cỏ, một thân âu phục trắng thơm, mái tóc màu vàng kim rực rỡ như phát sáng, cả người toát ra quang mang xinh đẹp, cộng với thần tình sáng lạn và nụ cười chói mắt, dùng thanh âm vạn phần thành kính nói:

“A, thân ái Lâm lão sư, những lời hôm qua của người như Triều Dương vào đông đánh thức ta, soi sáng nội tâm hắc ám của ta. Ta quyết định quên hết những chuyện đã qua, một lần nữa truy đuổi ý nghĩa của sinh mệnh!” Lương Thiên Hoa quỳ một gối xuống đất, làm Lâm Dật sợ đến nỗi nhảy dựng về phía sau, hai tay dâng lên đóa hồng mân cô vẫn còn đọng sương sớm, hò hét nói: “A Ta cuối cùng cũng tìm được tình yêu chân chính! Nguyên lai Lâm lão sư mới là người làm cho ta động lòng Xin người, hãy nhận lấy tình cảm của ta!”

Mới từ trên xe bước xuống, Lương Thiên Dục có bao nhiêu cơn buồn ngủ cũng bay sạch, mặt nháy mắt tối sầm, tràn ngập sát khí trùng trùng nhìn Lương Thiên Hoa.

Bỏ đi biểu hiện âm trầm giả dối, Lương Thiên Dục giờ mới biết Lương Thiên Hoa đúng là một kẻ biến thái như thế.

Trong thoáng chốc, sấm rung chớp giạt, không khí thập phần căng thẳng. Lâm Dật đứng giữa hai người, tiến không được, lùi cũng không xong, lần đầu tiên bị ai hiểu được cái gì gọi là họa từ miệng mà ra.

21. Chương 25

Sau một khoảng thời gian hỗn loạn, kì nghỉ hè mà mọi người vẫn chờ mong cuối cùng cũng tới.

Lâm Dật vẫn được bổ nhiệm làm chủ nhiệm học kì sau, chuyện mỗi học kì đổi một lão sư trước kia cũng không lặp lại.

Tuy rằng phải học phụ đạo làm kì nghỉ hè rút gọn chỉ còn 2 tuần ngắn ngủn nhưng bất kể như thế nào, không khí trường học vẫn hiem khi được náo nhiệt, tràn đầy hơi thở thanh xuân như thế này, các học sinh đều hưng phấn thảo luận với nhau về kế hoạch của kì nghỉ.

“Dục thiếu gia, sao vậy? Kì nghỉ hai tuần sắp tới có định làm gì không?” Ngô Dịch Khải hứng trí bừng bừng hỏi.

“Đó là đương nhiên” Lương Thiên Dục gật đầu chắc chắn. Gần đây thời gian thân mật cùng lão sư thật sự quá ít, cần phải nhân dịp nghỉ hè này hảo hảo bù lại mới được.

Y hai tháng trước mới từ làng du lịch Khẩn Đình mua một mảnh bãi biển tư nhân cùng một tòa biệt thự, vừa lúc nghỉ hè có cơ hội dùng đến. Tưởng tượng đến có thể trên bãi cát trắng xinh đẹp thoải mái tận hưởng thời gian chỉ có hai người, không bị bất luận kẻ nào quấy rầy, tâm hồn Lương Thiên Dục đã muốn bay lên chín tầng mây.

Bởi vì chỉ có hai người bọn họ...cho nên bất kì lúc nào cũng có thể...ân ái nha.

Lão sư hay thẹn thùng tại nơi không có người liệu có thể lớn mật đến cỡ nào đây?

Nói không chừng có thể phát sinh sự việc giống như —

Đón lấy gió biển, hai người đang xích lõa trên bờ cát tận tình chạy băng băng, Lâm Dật chạy phía trước, liên tục quay đầu lại cười với y, “ Hahaha...Tôi bắt ta đi...bắt ta...”

Chính mình bắt quá hai ba bước liền bắt được hắn, rồi mới ôm lấy hắn, hai người gục trên bờ cát, bọt nước sáng rõ vẩy lên người, Lâm Dật thẹn thùng ngẩng đầu, hai gò má bị dục vọng dày vò đến đỏ bừng, vụn vụn eo, tách ra hậu huyệt cầu khẩn y tiến vào.

“A... Ta nhìn không được... Dục...thao ta... ta muốn người thao ta...”

Lương Thiên Dục hắc hắc cười gian, ảo tưởng tới cảnh y sẽ... hắn sẽ... sau đó sẽ...

“Không được, ta nghỉ hè còn có sự nghiệp”. Lâm Dật một bên còn mải miết sửa bài thi, nửa điểm do dự cũng không có lập tức cự tuyệt, đem toàn bộ ảo tưởng tốt đẹp của Lương Thiên Dục một nhát đập vỡ tan.

“Sư nghiên là cái quỷ gì?” Lương Thiên Dục đen mặt, y mắt tròn hai ngày để vẽ ra một lộ trình hoàn hảo nha, tốt nhất là lão sư cấp cho y một lý do đầy đủ...nếu không...

“Chương trình nghiên cứu và thảo luận của các giáo viên a! Toàn bộ từ hiệu trưởng đến giáo viên đều phải đi, người không biết sao?” Lâm Dật mở trừng hai mắt.

Y không phải giáo viên, làm sao mà biết được !?

Từ từ... Nếu như vậy không phải...gã kia... cũng sẽ đi sao?

“Sư nghiên? Ta đương nhiên sẽ đi! A! Chỉ cần nghĩ đến có thể với Lâm lão sư hai người, cùng nhau sáng tạo, nghiên cứu đã biết là thế nào tốt đẹp rồi!” Lương Thiên Hoa vác trên mặt nụ cười ghê tởm, thần tình say mê nhìn về phương xa.

Gã biết!

Không được! Y nhất quyết không thể để hai người này ở cùng nhau! Nhất định sẽ không xảy ra chuyện tốt lành gì!

Nhưng khi y hỏi Lâm Dật địa điểm thì hần thà chết không chịu nói cho y biết, “Người có phải hay không lại muốn quấy rối? Không được, người không thể theo ta đi!”

Y nguyên bản muốn hỏi Lương Thiên Hoa, nhưng tên xú tiểu tử đó nhất định sẽ chỉ vào mũi y vô sỉ cười to nói, “Oa ha ha! Lương Thiên Dục người cũng có ngày này! Nhưng ta chính là không nghĩ muốn nói cho người biết, như thế nào?”

Hừ, không muốn nói thì đừng có nói! Lương Thiên Dục y cũng có tai mắt của riêng mình. Chỉ cần một cú điện thoại, tên phó hiệu trưởng thảo nào cũng sẽ phun ra hết.

Sáng sớm hôm xuất phát, Lâm Dật cùng Lương Thiên Hoa trốn mắt nhìn Lương Thiên Dục phong trần một mỗi vác ba lô, còn giả bộ một thân hưu nhân theo các giáo viên bước lên xe bus.

“Người là lấy thân phận gì tới đây?” Lương Thiên Hoa kinh ngạc chỉ tay vào mặt y. Thiên a! Thế này thì kế hoạch để gã cùng Lâm lão sư tương thân tương ái không phải bị phá hỏng rồi sao!?

“Hừ, trợ lý giáo viên! Sao nào?” Lương Thiên Dục đối Lương Thiên Hoa làm bộ dạng chun mũi lè lưỡi mà chế nhạo gã.

Hai người kia liền quyết tử đối đầu, cái gì cũng tranh nhau, nào là tranh chỗ ngồi cạnh Lâm Dật, tranh ai có thể uy Lâm Dật đồ ăn, rồi lại vì Lâm Dật trong lúc vô tình nói một câu “Hình như có chút lạnh”, hai người bắt đầu tranh nhau xem hần nên mặc áo khoác của ai... Sau đó lại bắt đầu tranh nhau nói xem ai mang đồ ít hơn... Lâm Dật bất đắc dĩ bị kẹp ở giữa, tùy ý bọn hần cãi nhau đến vắng nước miếng, xe bus nguyên bản im lặng biến thành ồn ào như cái chợ. Ai – Hần cùng không hiểu sao mình lại có đủ dũng khí đi cùng hai cái kẻ không khác gì trẻ mẫu giáo này!?

Bất quá chỉ là lộ trình ngắn ngủi trong một giờ, đích đến cũng dần hiện ra, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, Lương Thiên Dục trong nháy mắt cái trán như trượt xuống ba đường hắc tuyến. Y biết là phải tới vùng ngoại ô, nhưng không nghĩ lại là nơi hẻo lánh như thế này.

Được rồi, trở về với thiên nhiên là chuyện tốt, không khí cũng thật phần tươi mát, sạch sẽ không một tia bụi bặm, nhưng ngay giữa sườn núi là một khu rừng rậm, mỗi cây đều xanh tốt cao lớn quá mức, rõ ràng là sáng sớm, bầu trời lại bị sương trắng và lá cây che khuất tầm mắt, cái gì cũng thấy không rõ lắm.

Cái gì mà chuyến nghiên cứu và thảo luận của giáo viên... Mới là lạ! Xem ra những giáo viên khác đều bị dọa không nhỏ, không hiểu sao chuyến đi thoải mái tới ôn tuyến ngoài trời thoát cái đã biến thành đội thám hiểm rừng sâu thế này?

“Như các vị đã biết, các giáo viên bình thường không phải là lên lớp dạy học thì cũng là ngồi trong văn phòng chữa bài tập, thập phần khuyết thiếu vận động! Vì sức khỏe của giáo viên, tôi cùng với thầy chủ nhiệm đã cùng nhau tổ chức chuyến “Ba ngày bơi tại nhà gỗ nhỏ trong rừng rậm dưới ánh mặt trời” lần này, để cho chúng ta có vài ngày cùng nhau tận tình rơi mồ hôi đi!” Phó hiệu trưởng thập phần nhiệt tình ôm microphone mà rống, âm thanh truyền xa gần dậm, trong rừng chim bay cá nhảy gì đều bị dọa hết.

Cái con người nguyên bản chỉ là chân đi theo tài xế, không biết từ lúc nào vụt biến thành... Tổng huấn luyện viên của đội thám hiểm...

Vị tổng huấn luyện viên kiêm phó hiệu trưởng cùng chủ nhiệm chỉ biết ra công tuyết còi, ra lệnh cho mọi người trong năm phút đồng hồ phải thay xong đồ thể dục rồi tập trung đầy đủ ngoài sân, sau đó mới hảo hảo huấn luyện bọn họ.

Đứng một bên khởi động, Lương Thiên Dục bất mãn than thở, “Có làm hay không? Ta không phải chỉ là trợ lý giáo viên thôi sao? Tại sao ta cũng phải làm?”

“Nhiệt tình cái con khỉ... Có dũng khí thì phó hiệu trưởng cùng với chủ nhiệm đừng có đứng dưới hiên hóng mát, tự mình ra đây “rơi mồ hôi” thử xem a!”, Lương Thiên Hoa nghiêng răng nghiêng lợi nói, khó có dịp hai huynh đệ có cùng ý kiến với nhau.

Nhưng Lâm Dật ở bên cạnh bộ dạng không tốt lắm, thân hình gầy yếu không thường xuyên vận động chỉ mới khởi động rồi gập bụng một lát đã mồ hôi ướt đầm, sắc mặt tái nhợt, Lương Thiên Dục đau lòng nhìn lão sư yếu đuối, đáy lòng thầm mắng lão phó hiệu trưởng chết tiệt kia.

“ Nào nào nào —— Mọi người đứng dậy nhanh lên! Theo đường nhỏ vào rừng chạy năm vòng!”

Mọi người ai cũng ai oán kêu than, rì rì đứng dậy chạy cho kịp đội ngũ.

Lâm Dật thở hắt ra, có chút thống khổ bất đắc dĩ đứng dậy, ***g ngực phập phồng mãnh liệt hít thở, thân mình run rẩy giống như tùy thời đều có thể ngã xuống.

Hắn vịn lấy thân cây bên đường bước từng bước, Lương Thiên Dục chạy đằng trước thấy Lâm Dật tụt lại đằng sau liền vẫy vẫy tay kêu hắn nhanh lên. Lâm Dật quỳnh lên, vội vàng bước nhanh đuổi theo, tay trái vịn nhằm một cành cây khô, cành cây rắc một cái bị bẻ gãy làm hắn loạng choạng suýt ngã, không để ý đồng hồ tình nhân mua cũng với Lương Thiên Dục rơi xuống, mất hút dưới đám lá khô.

22. Chương 26

Chạng vạng, mọi người chia nhau ra dọn dụng cụ cùng nguyên liệu, chuẩn bị nướng thịt, người chế củi, người cắt thái, người nhóm lửa. Lương Thiên Dục không kiên nhẫn ngồi xỏm trước một đồng củi đánh đá lửa, bộ mặt oán thán lắm lắm : “Có nhằm hay không? Cả ngày vận động rồi còn bắt ta làm cơm?! Bọn họ vậy mà dám bắt ta động thủ, có biết ta là ai hay không? Ta nhất định sẽ làm cho tên phó hiệu trưởng kia biết thế nào là đau khổ!...”

Phừng ——một tiếng, Lương Thiên Hoa ở tổ đối diện đã đốt xong lửa, chuẩn bị nướng thịt, mấy nữ giáo viên ngồi xung quanh thần tình ái mộ trầm trồ khen ngợi gã thật tài giỏi.

“Đáng giận! Ta tuyệt không thể thua hắn!” Y phát hỏa dồn sức đánh, hai viên đá lửa bị đập mạnh vào nhau phát ra thanh âm cạch cạch.

Bên kia, Lâm Dật một mình ngồi trên tảng đá cách đó không xa, ôm lấy ba lô của mình đông tìm tây tìm.

“Kỳ quái!... Rốt cục chạy đi đâu mất rồi? Mình nhớ rõ ràng là có đem theo a?!” Lâm Dật không cam lòng lại đào bới một lần, thậm chí còn muốn đổ hết đồng hành lý ra mà vẫn không thấy cái đồng hồ đâu.

“Lão sư, người xảy ra chuyện gì sao? Sẽ không phải hôm nay bị bắt chạy bộ mệt đến váng đầu rồi chứ?” Lương Thiên Dục ở phía xa nhìn thấy lão sư mặt mày ủ ê, quan tâm đi đến hỏi han một chút.

“Ách... Không... Không có gì...” Tiếp nhận xiên thịt nướng Lương Thiên Dục đưa cho, Lâm Dật nặn ra một nụ cười gượng gạo, tay lén lút đẩy cái ba lô ra sau lưng. Không được, nếu để Lương Thiên Dục biết đồng hồ đôi hai người cùng nhau mua đã mất rồi... hắn chắc chắn sẽ khó sống.

“Như vậy a.” Lương Thiên Dục không hề hoài nghi, khoát tay quay lại chiến đấu với miếng thịt và đồng rau dưa.

Lâm Dật nôn nóng ảm đạm ngồi im một chỗ, thịt nướng trong miệng cũng chậm chạp không thể nuốt xuống. Sau khi ăn no, mọi người hắt nước tắt lửa, rửa ráy sơ qua một chút rồi sôi nổi cùng nhau dọn đồ rời đi.

“ Nơi này rừng rậm, buổi tối thập phần nguy hiểm, có nhiều vách đá, vực sâu cùng chim thú nên các vị lão sư chỉ nên ở yên trong nhà gỗ thôi nhé!” Tổng huấn luyện viên không quên nhắc nhở, đáng tiếc Lâm Dật còn đang chìm trong suy nghĩ của mình, không có nghe được.

Rốt cuộc là bị rơi ở đâu? Trong trí nhớ rõ ràng buổi sáng vẫn còn a!

Hôm nay đi những nơi nào nhỉ? Nhà gỗ nhỏ... Hậu viện... WC... Sân cỏ...

A! Buổi sáng hẳn còn chạy bộ theo con đường nhỏ vào rừng, nói không chừng là bị rơi ở đó!

Hắn gõ lên trán một cái, vụt ngẩng đầu, vội vàng mang đồ đạc của mình vào phòng ngủ, xách đèn pin đi ra ngoài.

Một mỗi một ngày đã buồn ngủ, Lương Thiên Dục chuẩn bị đóng cửa sổ thì đột nhiên nhìn thấy một bóng đen lén lút, tập trung nhìn kĩ, không ngờ là lão sư, cho là Lâm Dật chỉ muốn đi WC, bởi vậy liền tắt đèn, một mỗi bò lên giường.

Dạ hắc phong cao (ban đêm gió lớn), ánh trăng bị mây đen bao trùm, từng trận gió lạnh theo khe hở cửa sổ chui vào, Lương Thiên Dục trở mình, chẳng biết tại sao lại không thể ngủ nổi.

Nghĩ tới nghĩ lui... Không đúng a!

Lương Thiên Dục xốc chăn bông lên, đột nhiên ngồi dậy.

Bên trong nhà gỗ có WC mà, tại sao còn phải ra ngoài đi?

Chẳng lẽ có chuyện...

Lương Thiên Dục cả kinh nhảy xuống giường, tùy tay vơ lấy áo khoác cùng đèn pin, cuống quýt vọt tới phòng Lâm Dật, dùng sức gõ mấy cái lên cánh cửa lại không nghe thấy ai trả lời, y nôn nóng một cước đem nó đá văng.

“ Nơi này rừng rậm, buổi tối thập phần nguy hiểm...”

Lương Thiên Dục nhú mày thật sâu, cắn môi, móng tay bấm thật sâu vào lòng bàn tay, cảm giác bất an dâng lên trong lòng.

Lão sư... Người ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện gì a...

Đêm tối đen như mực, giơ tay không thấy được năm ngón, quanh mình toàn những bóng cây cao lớn dọa người, trong rừng sâu thỉnh thoảng truyền đến tiếng chim hoặc côn trùng kêu vang, thanh âm âm trầm lại có vài phần thê lương, nghe thấy cũng làm cho người không rét mà run.

Bước trên đoạn đường dành cho người đi bộ trải đầy lá khô, tiếng là khô vỡ vụn phát ra âm thanh rào rào chói tai, Lâm Dật sợ hãi lui lui cổ, hai cánh tay lộ ra ngoài áo ngắn lạnh buốt, nổi lên một trận da gà, trong miệng hồ ngôn loạn ngữ lẩm bẩm mấy câu kinh Phật mà đến chính mình cũng không hiểu, một mặt run run cầm đèn pin soi xuống mặt đất.

“A... Ở nơi nào... Rốt cuộc ở nơi nào...” Tìm kiếm xuôi theo con đường mòn gấp khúc đã đi qua buổi sáng, Lâm Dật chuyên tâm nhìn chòng chọc nền đất cùng mấy nhánh cây bên đường, không để ý xung quanh, trong lúc vô tình rẽ vào một lối rẽ nhỏ.

Một khối mộc bài (biển báo) cũ kĩ ngã vào trong bụi cây, loáng thoáng viết mấy chữ “ Trước có khe núi, cấm thông hành”.

Càng đi càng lệch, bụi cỏ dại, bụi dây rừng, đoạn đường cũ bị cây cối che đi, chậm rãi biến mất.

“Quái... Buổi sáng hôm nay có đi qua nơi này sao...?” Lâm Dật nghiêng đầu nghi hoặc, cảm thấy tựa hồ con đường này không đúng lắm, đáng tiếc ý nghĩ này chỉ lóe lên trong đầu rồi ngay lập tức bởi vì khi hắn nhíu mắt lại, nhìn theo hướng ánh sáng đèn pin chiếu vào, rõ ràng phát hiện cách đó không xa, trên nhánh cây mắc một cái đồng hồ có dây đeo màu xanh.

“A! Nói không chừng là cái kia!” Lâm Dật tâm vui vẻ, vội vàng đi qua. Ban đêm trước mắt một mảnh tối đen, nếu không có đèn pin chiếu tới thì cái gì cũng không thấy. Lâm Dật không cẩn thận bước hụt một cái, nửa người nháy mắt ngã vào khoảng không.

“A,a———” Tiếng kêu thảm thiết thê lương phá không vang lên, Lâm Dật thân thể không thăng bằng nghiêng về một phía, mắt thấy chính mình sắp ngã xuống vách đá, đầu óc sợ tới mức trống rỗng.

Đang ở thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, một bóng đen nháy mắt vọt tới.

Lâm Dật cả người phát run, thân thể cứng đờ, động cũng không dám động, nhưng đau đớn trong dự liệu lại không thấy đâu.

“Di?” Lâm Dật sợ hãi hơi hé mở mắt... Chính mình thế nhưng không bị ngã, một chút tổn thương cũng không có?

“Lão sư, người thật sự không thể để cho người khác yên tâm được sao?” Một giọng nói quen thuộc từ trên đỉnh đầu truyền xuống, dựa vào ***g ngực ôn hòa hiền hậu kia, hai cánh tay cường tráng vững vàng tiếp lấy thân thể chính mình.

Người này... không lúc nào là không ở bên cạnh bảo vệ mình.

Lâm Dật mở to mắt, nhất thời lệ nóng doanh tròng.

“Lương. . . Lương Thiên Dục...”

Thực đáng tiếc, cảm giác an tâm dịu dàng còn chưa duy trì được đến một phút đồng hồ, chỗ đứng của hai người liền truyền đến tiếng vang không ổn, đầu tiên là mấy tảng đá bên cạnh lăn xuống, rồi đến âm thanh xành xạch, tiếp theo cảnh sắc trước mặt chậm rãi nghiêng...

Hai người cứng ngắc xoay người nhìn đối phương, nháy mắt hóa đá.

“Không, không phải đâu a a “

23. Chương 27

“Ai nha, ai nha... đau chết ta...”

Một tiếng hét thảm truyền đến, Lâm Dật còn chưa có hồi phục tinh thần ngồi yên thật lâu lúc này mới đột nhiên ý thức được thanh âm kêu rên đáng thương này phát ra từ cái người đang bị mình đè lên.

“A a a, người không sao chứ?” Lâm Dật hốt ha hốt hoảng nhảy dựng lên.

“Ngô. . . Ta không sao. . .” Lương Thiên Dục vỗ vỗ quần, bụi đất bay tán loạn, bất quá hoàn hảo, trừ bỏ mấy vết thương ngoài da thì cũng không cái gì trở ngại.

Y từ một bên nhặt được cái đèn pin soi lên trên, tuy rằng bọn hắn rơi xuống bất quá là con dốc nhỏ nhưng cũng không phải độ cao mà tay không có thể leo lên được.

“Ai, xem ra chỉ có thể gọi điện thoại cầu cứu rồi.” Lương Thiên Dục đang muốn hướng Lâm Dật mượn điện thoại thì phát hiện người đằng sau cũng dùng vẻ mặt giống như thể nhìn mình.

“Ách,ta... vừa rồi vội chạy đuổi đến...không mang di động...” Lương Thiên Dục chần chừ mở miệng trước, hi vọng sự tình sẽ không như mình nghĩ.

“... Ta...Ta cũng vậy...” Lâm Dật cười khổ vô đầu. Một mảnh trầm mặc xấu hổ lan tràn, hai người không hẹn mà cùng thở dài.

“Ai, xem ra chỉ có thể đợi tới sáng mai, chờ trời sáng tương đối an toàn rồi mới đi xung quanh tìm coi có cách nào leo lên không...” Hai người ủ rũ tránh vào trong một huyệt động, trả lại sự tĩnh lặng cho đêm tối.

“Tốt lắm lão sư, “ Lương Thiên Dục đột nhiên mở miệng, “Người có phải hay không nên nói cho ta biết, tại sao muộn như vậy rồi còn chạy tới chỗ này?”

Lâm Dật sững sốt, lung tung xua tay, lập tức lắp bắp, “Ta, ta tìm đồ vật này nọ thôi...”

“Tìm cái gì?” Lương Thiên Dục nửa uy hiếp trừng hấn, Lâm Dật tránh đi ánh mắt của y, ngập ngừng lí nhí.

“Thật xin lỗi... Buổi sáng lúc chạy bộ... Ta không cẩn thận đánh rơi đồng hồ...” Lâm Dật cúi đầu, trong giọng nó lộ vẻ áy náy.

Đây chính là món quà đầu tiên của hai người a! Y nhất định sẽ tức giận đi... A... Sớm biết như vậy đã không mang nó theo... Lâm Dật hiện tại hối hận muốn chết.

“Đồ đàn!” Lương Thiên Dục tức giận gõ đầu hấn, “Vậy người có thể để ngày mai hẵng đi tìm a! Buổi tối rất nguy hiểm người chẳng lẽ không biết sao?”

“Nhưng mà... Cái đồng hồ đó... là chúng ta cùng nhau mua a...!” Lâm Dật không cam lòng cúi đầu, nước mắt không có tiền đồ rơi xuống, tèm lem trên mặt, thật khó coi.

Nhưng quả nhiên y hoàn toàn bị bắt lực trước nước mắt của lão sư, Lương Thiên Dục bất đắc dĩ thở dài, ngữ khí mềm xuống, “Đưa ngọc, đồng hồ có thể mua lại... Ta sợ nhất chính là người mới thoả cái đã tìm không thấy đâu...” Nhẹ nhàng ôm Lâm Dật, Lương Thiên Dục nghẹn ngào, vừa nghĩ tới thiếu chút nữa đã mất đi hấn, y liền sợ hãi không thôi.

Lâm Dật nghe xong, đáy lòng ảm áp.

“Sau này đừng để cho ta lo lắng nữa được không...”

“Àn...” Cuộn người vào trong ***g ngực ảm áp của Lương Thiên Dục, Lâm Dật áy náy gật gật đầu.

Hai người trong bóng đêm càng minh xác được tồn tại của đối phương, hơi thở ồ ồ, đôi môi ngày càng tới gần...

Ừng ục — Bụng Lâm Dật lại rất không có tiền đồ mà réo vang.

“Ta đói bụng...” Lâm Dật xấu hổ nói.

“Người không phải mới ăn bữa tối sao?”

“Ta luôn luôn phiền não chuyện này... nên chỉ ăn được có hai miếng...” Thấy trán Lương Thiên Dục bắt đầu nổi gân xanh, Lâm Dật sợ hãi im miệng.

“...Được rồi, người ngoan ngoãn ngồi đây, ta đi tìm xem có gì ăn được không...” Lương Thiên Dục đứng lên, xách đèn pin đi ra ngoài động.

Đợi một chút, Lâm Dật ngồi một mình lại càng đói bụng đến phát hoảng, đợi không được Lương Thiên Dục trở về, liền tự mình đi tìm chút hoa quả. Hấn cầm đèn pin ở chung quanh quanh quẩn hai vòng, ngoài ý muốn phát hiện một cái cây có vài quả như quả anh đào đã chín đỏ, đang đói khát, hấn cũng không nghĩ tới có độc hay không liền nuốt vào bụng.

Khoảng mười phút sau, Lương Thiên Dục trở lại, bưng theo một bọc hoa quả, về tới nơi lại không thấy Lâm Dật ở trong động, đồ vật trên tay rơi rụng hết xuống đất, trái tim hoảng sợ đến mức muốn ngừng đập.

“Lão sư. . . Lão sư!”

Lâm Dật ậm ừ một tiếng, thoáng mở mắt ra, Lương Thiên Dục nhẹ nhàng thở phào, cũng may không xảy ra chuyện gì lớn. Chính là lão sư tựa hồ có điểm không thích hợp, hấn thần tình đỏ bừng, mồ hôi rơi như mưa, cả người nóng lên như đang say rượu.

“Dục. . . Dục... Ta nóng quá... Nóng quá...” Lâm Dật cả người ngứa ngáy như có ngàn vạn con kiến cắn, trong cơ thể như có một cỗ liệt hỏa đang thiêu đốt, không biết mình là bị làm sao.

Lương Thiên Dục liếc mắt thấy có một ít trái cây rơi vãi bên cạnh Lâm Dật, dùng ngón tay nhẹ nhàng nhặt lên, bóp bóp, ngửi ngửi.

Đây không phải...

Lương Thiên Dục còn nhớ rõ mấy tháng trước Ngô Dịch Khải từng mang theo mấy bình bảo bối tới trường học khoe với mình, trong đó có một cái lọ so với mấy quả này màu sắc có hơi nhạt hơn nhưng mùi vị giống nhau như đúc!

Từ từ... Lương Thiên Dục cứng đờ... Cái lọ đó trong ấn tượng hình như là.... Siêu cường hiệu... xuân dược...

“Cáp. . . Dục... Ta nóng quá. . . Nóng quá...” Lâm Dật chịu không nổi trên mặt đất quay cuồng vặn vẹo, nôn nóng lôi kéo áo, chính mình đem quần áo trên người từng kiện từng kiện cởi ra. Từng mảng da thịt ửng đỏ phát ra nhiệt khí mê người dần dần lộ ra, Lâm Dật cả người vừa nóng vừa ngứa, khó chịu gãi gãi đầu nhũ chính mình, hai chân vô ý thức tách ra, để lộ hậu đình phần nộn khe khép mở.

Lương Thiên Dục nhìn chằm chằm đến muốn rớt tròng mắt, này rõ ràng là dụ dỗ người phạm tội mà!!!

“Dục... Làm sao bây giờ... Ta.. nóng quá... ư ư... Nóng...” Lâm Dật nhẹ chau mi, chu chu môi, hai gò má ửng hồng vì nóng, bất lực nhìn Lương Thiên Dục.

Này này này... Ánh mắt khao khát thể này... Lương Thiên Dục nuốt nước miếng... Ân, y nếu không giúp đỡ chẳng phải là rất đáng thương sao...

“A. . . Lão sư. . . Đợi lát nữa người khôi phục ý thức cũng đừng trách ta a...” Y hắc hắc nhe răng cười, chậm rãi tới gần, quần áo trong giây lát bị lột sạch.

Y thuần thực khiêu khích liếm cắn điểm mẫn cảm của Lâm Dật, hồng anh trước ngực dưới kĩ xảo cao siêu lại càng cứng hơn, phân thân sưng tấy cũng cao cao ngẩng lên. Từng luồng điện xung động tập kích khắp cơ thể làm Lâm Dật khó nhịn rên rỉ... nhưng như thế này vẫn chưa đủ, hậu đình đã có thói quen được lấp đầy giờ lại tràn ngập cảm giác hư không, chỉ vỗ về chơi đùa ở phía trước không hề giải quyết được dục vọng. Lâm Dật nôn nóng vặn vẹo dùng ngón tay tách ra hậu huyệt, thúc giục Lương Thiên Dục tiến vào.

“Ta tới a ——” Lương Thiên Dục nhắm ngay cửa huyệt động thân một cái, dục vọng vừa chôn sâu vào tiểu huyệt nóng bỏng, hai người liền phát ra tiếng than nhẹ thỏa mãn, mặc dù không có bôi trơn, này ma sát mạnh mẽ lại càng làm cho khoái cảm mãnh liệt hơn.

Uy lực của xuân dược vào lúc này phát huy đến lớn nhất, trên thân hai người đốt lên liệt hỏa hừng hực, một lần phát tiết không đủ, hai lần, hai lần còn chưa đủ, ba lượt... Dục hỏa như ngọn lửa cháy lan trên đồng cỏ khô, Lâm Dật bắn đến nổi dịch thể đã loãng ra, phân thân lại vẫn ngẩng cao như không hề có ý định mềm xuống.

“Thuốc tốt.. thuốc tốt... ha ha ha...” Vỗ về Lâm Dật đang then thừng rên rỉ dưới thân, Lương Thiên Dục lộ ra nét cười tà mị. Bình thường Lâm Dật một ngày làm ba lượt đã ai ai kêu than mệt mỏi nhưng hôm nay đã bắn bảy lần phân thân vẫn còn tràn ngập tinh thần. Lương Thiên Dục tận tình ở trong động khẩu Lâm Dật tàn sát bữa bãi, nhũ bạch dịch thể theo mỗi một lần trều sáp lại chảy ra, tại trên mặt đất đọng lại một bãi vết tích *** mỹ.

“A——a—— Ta tới——!!!” Lưng uốn cong lên, khoái cảm rùng mình truyền khắp tứ chi bách hài, mồ hôi cùng dịch thể triều cường bắn lên không trung, phát ra nhiệt khí.

Thở hồng hộc, hai người làm lụng vất vả cả đêm rất nhanh liền ôm nhau ngủ, trên một phía của bầu trời, vầng thái dương chậm rãi nhô lên...

24. Chương 28

Sau khi tỉnh lại, Lâm Dật cảm giác như mình bị một cái xe tải cán qua, cả người mỏi nhừ vô lực, nhất là nửa người dưới cùng “địa phương kia” lại càng chỉ có một từ – ĐAU.

Hắn khóc không ra nước mắt tựa quây muốn đứng dậy, trong đầu loáng thoáng ấn tượng lại chuyện ngày hôm qua, đây là hậu quả của tưng dục quá độ sao?

Bên ngoài sơn động đã sớm là giữa ban ngày ban mặt, hắn tỉnh dậy khi Lương Thiên Dục vừa lúc ra bên ngoài tra xét trở về, thuận tay hái một ít hoa quả đem về cho Lâm Dật.

Sau khi nạp lại chút năng lượng, hai người cũng nên đi cầu cứu rồi. Bọn họ ở bên ngoài kêu gào nửa ngày, mãi cho đến giữa trưa mới có một tiểu phu đi qua tình cờ nghe thấy mới tốn chút thời gian tìm dây kéo hai người lên.

Lần theo đường cũ trở về nhà gỗ nhỏ đã là hai giờ chiều, huấn luyện ma quỷ vẫn tiếp tục dưới nắng hè chói chang, nhiều người nghi hoặc hỏi bọn hắn sao biến mất lâu như vậy, còn mang theo một thân dính đầy lá cây bụi đất trở về... Hai người nhất trí cười ha ha giả bộ ngỡ ngàng mới tạm thoát thân.

“Uy uy! Các người lại đây nhìn một chút!” Hai lão sư từ đằng sau nhà gỗ nhỏ chạy tới, hưng phấn hướng bọn hắn ngoắc ngoắc, “Dưới chân núi hình như có một hồ nước nha!”

“Hồ? Thật hay giả đấy?” Các lão sư bán tính bán nghi cùng đi qua. Theo hướng hậu sơn nhìn xuống, giữa hàng trăm vòm cây như những cái nấm màu xanh lá, lộ ra một phiến lấp lánh hào quang, các lão sư đều là một dạng thần tình mới lạ.

“Còn chờ gì nữa? Mọi người còn không mau nhanh chân xuống xem?” Mọi người hai mắt tỏa sáng mãnh liệt gật đầu, Lâm Dật mệt gần chết tưởng đã thoát rồi lại bị Lương Thiên Dục kéo đi.

Đường hẹp quanh co xuôi theo triền núi hướng kéo dài xuống, một đoàn người hữu nhân quần đùi áo ngắn tay thật cẩn thận bước xuống dọc thêm đá. Lâm Dật đi được mười mấy phút liền mệt đến thở dốc liên tục, Lương Thiên Dục bắt đấm dĩ ngồi xổm xuống trước mặt hắn, giơ ra tấm lưng dày rộng, Lâm Dật mặt đỏ tai hồng nhìn y, sau một lúc lâu mới sợ hãi vòng hai cánh tay lên ôm lấy cổ y, quay mặt nhẹ nhàng dán vào hõm cổ y. Lương Thiên Dục không chút tốn sức nâng Lâm Dật lên, Lương Thiên Hoa ở một bên lộ ra thần sắc hâm mộ, ai oán cắn góc áo.

Xuyên qua tầng lớn rừng cây rậm rạp, bên tai truyền đến âm thanh nước chảy róc rách, các lão sư nhìn nhau, kinh hãi bước nhanh hơn.

Đẩy ra cành lá rậm rạp hai bên, mọi người đột nhiên bị bạch quang hắt ra bao trùm tầm mắt, cố gắng thích ứng với ánh sáng chói lọi, mở hé mắt nhìn ra, cảnh vật lập tức sáng rõ lên trước mắt.

Hiện lên trước mặt là một mặt hồ lớn xanh biếc, nước trong suốt đến tận đáy, sóng gợn lăn tăn, phản chiếu ánh nắng mặt trời lấp lánh giống như kim cương. Từng đàn cá tiêu dao ở trong hồ nước bơi qua bơi lại. Hai bên bờ là trảng cỏ xanh mát, chim chóc bay lượn phát ra âm thanh trong trẻo dễ nghe. Đây phiến ao hồ ẩn mật giấu mình trong rừng cây thật giống như tiên cảnh ngăn cách với nhân gian.

Paradise, nhân gian tiên cảnh.

“Thiên, Thiên A. . . Đây thật sự là. . . Đây thật sự là đẹp quá đi... !”

Mọi người bị cảnh sắc trước mắt làm cho ngây dại, trừng lớn mắt nhìn thật lâu mới tìm lại được thanh âm của mình.

Mới vừa rồi còn không muốn tới, Lâm Dật bây giờ lại là người hưng phấn nhất chạy ra phía bờ hồ, khó tin dùng chân cảm thụ nhiệt độ nước hồ, cái mát lạnh thấm vào da thịt xóa đi nóng bức của mùa hè. Các nam lão sư lập tức cởi áo nhảy vào trong hồ, Lâm Dật tay cũng đang định kéo quần áo thì khóe mắt lơ đãng thoáng nhìn, lại nhìn thấy trên vai có một nốt hồng nhạt... Dấu hôn...

Hắn cả kinh, nhanh chóng kéo lại y phục của mình.

Không phải chứ... Đùng có bảo hắn là...

Hắn kéo cổ áo ra nhìn lại... Rõ ràng chứng kiến toàn thân che kín loang lổ những vết hồng ngân.

Lương Thiên Dục... Nhìn xem... Nhìn xem người làm cái gì a a a a

“Lương lão sư, người sao lại không xuống?” Một nam lão sư kì quái hỏi.

“Ách... Đây... Ta... Các người chơi vui thôi là được rồi...” Lâm Dật cuống quýt khoát tay, vội vàng đem quần áo mặc lại.

“A, lão sư, như vậy là không được đâu nha!” Lương Thiên Dục cười cười nhìn Lâm Dật, thừa dịp hấn thắt thân một phen kéo chân hấn xuống.

“Người, người làm cái gì?! A, a——” Rầm một tiếng, Lâm Dật bị kéo xuống nước, toàn thân đều ướt đẫm.

Lâm Dật bị sặc, ho khan trời lên mặt nước, vuốt mặt, vung lắc mái tóc sũng nước, “Lương Thiên Dục, người làm cái trò gì vậy a, người...!”

Hấn mở mắt ra, thấy Lương Thiên Dục đang chòng chọc nhìn mình.

Lương Thiên Dục không khỏi tán thưởng, trước mắt mới thật sự là “cảnh đẹp” a!

Cái áo bị thấm nước biến thành gần như trong suốt dán sát trên da thịt trắng nõn của Lâm Dật, đường nét uyển chuyển cùng hai điểm hồng nộn khéo léo trên ngực như ẩn như hiện, gợi cảm mê người, Lương Thiên Dục tâm nhảy lộp bộp, dị vật sưng tấy giữa hai đùi gồ lên dưới lớp quần lót.

“Lão sư... đây là người câu dẫn ta...” Lương Thiên Dục mạnh hút khí, cúi người ôm lấy Lâm Dật, bơi tới sau tảng đá ở một góc khuất trong hồ, Lâm Dật còn chưa kịp có phản ứng đôi môi đã bị bắt lấy, bàn tay Lương Thiên Dục thuận thể tham tiến trong nước, gọn gàng bắt lấy đũng quần Lâm Dật.

“Uy, uy! Lương Thiên Dục! Người làm cái gì?!” Lâm Dật kích động giãy dụa, cố gắng ngăn chặn ngón tay đang vói vào hậu đình của mình.

“Làm chuyện nên làm!” Vừa hôn môi Lâm Dật, Lương Thiên Dục một tay đẹp bàn tay đang phản kháng của Lâm Dật đè lên thạch bích, một tay xoa xoa phân thân Lâm Dật, làm dục vọng của hấn ở trong tay mình chậm rãi cứng lên.

“A...” Động tác của y làm Lâm Dật theo phản xạ rên rỉ.

“Vô luận ở nơi nào, tiếng của lão sư đều dễ nghe như vậy!” Lương Thiên Dục nâng hai chân Lâm Dật lên, ngón tay cắm vào cục huyết mềm mại khuếch trương vài cái, khấn cấp lấy ra bảo bối của mình, tâm nổi ý xấu, đem phân thân một phát cắm vào chỗ sâu nhất.

“Ân, a ——” Khoái cảm mãnh liệt không thể không chế làm Lâm Dật không nhịn được cao giọng rên rỉ.

“Lão sư... kêu lớn quá sẽ làm người khác chú ý đấy!” Cứ như vậy đột nhiên tiến vào khoái cảm không phải nhỏ, Lương Thiên Dục là biết rõ còn cố ý làm.

“Ngô a... Là tại người... dùng đến chiều này...” Lâm Dật đỏ bừng cả khuôn mặt, khoe miệng ngượng ngùng ỉn nhẫn cố nén lại thanh âm yêu kiều.

“Bởi vì lão sư là đáng yêu nhất...” Lương Thiên Dục cười nhẹ, đầu lưỡi ướt át lướt qua chóp mũi Lâm Dật, phân thân bên trong cơ thể Lâm Dật chậm rãi gia tốc.

“Ân a... A... A...”

“Lão sư, bên trong người nóng quá, thật chặt a... rõ ràng hôm qua đã làm nhiều lần như vậy mà vẫn đói khát thế sao...”

“Mới... Mới không... A...A...” Lâm Dật nguyên bản muốn phủ nhận lại bị khoái cảm kịch liệt dâng trào làm biến thành tiếng rên rỉ. Nước hồ theo từng đợt trồi sấp lên lồi vào trong cơ thể, vô hạn ôn nhu gãi lấy chỗ sâu trong cơ thể càng làm cho khoái cảm mãnh liệt hơn.

Một trận co rút, hai người lằm lượm đạt tới triều cường bắn ra, sóng nước nhộn nhạo đem dịch thể nhũ bạch hòa tan, thoáng chốc vô tung vô ảnh.

Lâm Dật cả người đã muốn hư nhuyển, đến hoàng hôn, mọi người đã chơi tận hứng kéo nhau quay trở lại nhà gỗ thì thấy Lương Thiên Dục phải công Lâm Dật, hai người không biết giải thích như thế nào.

“Ách, ta, ta... ta bị sái chân!” Lâm Dật ấp úng bịa ra một cái nát vụn lý do, mọi người hồ nghi nhìn hấn, không hiểu ở trong nước sao lại bị sái chân.

Lương Thiên Dục nhin không được phì cười, Lâm Dật tức tối đập y một cước.

25. Chương 29

Trời xế chiều, mọi người thu thập hành lý, lên xe bus, tạm biệt nhà gỗ nhỏ, ao hồ cùng núi rừng về nhà. Ba ngày nay Lương Thiên Dục quả thật là vui vẻ nhất, bởi vì đã có thể cùng lão sư y mong nhớ ngày đêm đại chiến ba trăm hiệp, xem y cười như thể đường làm quan rộng mở, giống y con mèo ăn trộm được cá.

“A... Ngoạn thật tốt... Thật muốn quay trở lại lần nữa!” Lâm Dật có chút luyến tiếc quay đầu lại nhìn.

“Lâm lão sư thích nơi này? Có muốn ta giúp người mua lại căn nhà gỗ nhỏ đó không?” Lương Thiên Hoa ghé đầu lại gần đề nghị.

“Sách, phải ta thì sẽ mua cả tòa núi.” Lương Thiên Dục khinh thường liếc mắt nhìn gã một cái, hai người lại trừng mắt nhìn nhau, lôi quang bắn ra bốn phía.

“Không cần!” Can ngăn hai người lại chuẩn bị gây gỗ với nhau, Lâm Dật thật có ý muốn đánh người. Lời này nghe tới thật khiến người ta bốc hỏa a, thật sự là quan niệm phung phí của kẻ có tiền mà.

“A a... Cứ như vậy trở về, thật không cam lòng.” Lương Thiên Dục một tay chống đỡ đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhin không được than thở, tư thế này cùng với Lương Thiên Hoa có vài phần tương tự, thật đúng là huynh đệ.

“Xảy ra chuyện gì? Không phải nên chơi đùa hết rồi sao?” Lâm Dật cảm thấy kì quái.

“Nhưng sớm biết thế này ta đã mang theo một ít trái cây màu đỏ trong núi, trở về còn có thể dùng...” Y tiếc nuối nói.

“Đừng có làm vậy!” Lâm Dật mặt đỏ lên, làm bộ muốn đánh y.

Thấy Lương Thiên Hoa nghi hoặc nhìn chằm chằm bọn họ, Lâm Dật nhanh chóng lái sang chủ đề khác.

“Nhưng là... Cuối cùng vẫn không tìm được đồng hồ a...” Lâm Dật đề lên cổ tay trái trống rỗng, thất vọng nói.

“Trở về lại mua một cái là được rồi.”

“Chính là cái đầu tiên mới có ý nghĩa a... Vẫn là hy vọng có thể tìm lại nó...” Lâm Dật ủy khuất chu môi.

“Được rồi... đừng khổ sở nữa...” Lương Thiên Dục vỗ vỗ đầu hắn.

Nghe bọn họ đối thoại, Lương Thiên Hoa như có suy nghĩ gì liếc nhìn qua một cái, nhưng rất nhanh liền quay đầu đi.

Về tới nhà cũng đến đêm, Lương Thiên Dục chết sống cũng phải đem Lâm Dật tha đến nhà y “thực hiện nghĩa vụ của người yêu”

“Là cái nghĩa vụ gì a?” Lâm Dật vội vàng giãy khỏi ôm ấp của Lương Thiên Dục. Uy uy, đó cũng không phải là đang nói đùa! Còn tiếp tục chơi nữa hắn sớm muộn cũng tỉnh tấn nhân vong a!

“Lão sư...” Lương Thiên Dục không cam lòng mở miệng, hai mắt chớp lóe ra quang mang đáng thương, vẻ mặt như thể đặt trên khuôn mặt tuần mĩ, vô tình khiến người ta sinh ra thương tiếc.

“Không nên, không nên!” Lâm Dật có chút chống đỡ không được mãnh liệt xua tay, a a! Hắn hẳn là nên giữ vững lập trường đi!

Giả trang đáng thương không hiệu quả, Lương Thiên Dục nhăn mặt nhăn mày hừ lạnh một tiếng, nháy mắt biến trở về bộ dạng lãnh khốc soái thiếu gia.

“Ta đây lùi một bước, lão sư giúp ta làm...” Y kéo tay Lâm Dật qua, kề sát vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói, “Nhưng đương nhiên là... Dùng • miệng • người • ”

“Cái... cái gì?” Lâm Dật mở to mắt, thần tình đỏ bừng đưa tay lên che miệng, hốt hoảng lùi lại đằng sau.

“Sao lại kinh ngạc như vậy? Đây chính là “ nghĩa vụ tình lữ” nha!” Lương Thiên Dục nhún nhún vai, “Người có không muốn làm cũng không được, nhưng...” Y gian trá híp mắt, vừa nói vừa từng bước tiến lại gần, ý tứ rõ ràng rằng nếu Lâm Dật không chịu làm cũng sẽ bị cứng rắn ép buộc.

“Chờ một chút! Chờ một chút!” Lâm Dật kêu lên, thiếu chút nữa đã nước mắt như mưa cầu xin tha thứ, “Ta làm! Ta làm là được!”

Ai da, cảm giác khi để lão sư đáng yêu thật tốt! Bất quá... chỉ cần đạt được mục đích là được rồi!

Lương Thiên Dục thoải mái ngả người trên ghế salon, hai chân mở ra, ánh mắt mỉa mai hoặc hướng Lâm Dật ngoắc ngoắc tay, chỉ một động tác này liền làm Lâm Dật tứ chi như nhũn ra buông khí giới đầu hàng.

“Quỳ xuống!” Lương Thiên Dục lãnh khốc ra lệnh, khí thế cường đại làm Lâm Dật cam nguyện quỳ gối giữa hai chân y.

“Kể tiếp người có biết nên làm gì không, lão sư?” Ngữ khí không cho cự tuyệt, Lâm Dật khấn trương kéo khóa quần Lương Thiên Dục, run rẩy lấy ra cự vật giữa hai chân y.

Đây là lần đầu tiên Lâm Dật quan sát phân thân của Lương Thiên Dục gần như vậy, nóng, to dài, màu tím hồng, còn nổi lên gân xanh, thô to đến một bàn tay còn không đủ nắm. Hắn không thể tưởng tượng cự vật to lớn thế này lại có thể ở trong cơ thể mình tàn sát bừa bãi. Ánh mắt Lâm Dật phủ một tầng sương mù, liếm liếm môi, tim đập rộn lên, nhiệt độ cơ thể bắt đầu tăng cao.

“Lão sư... ngậm nó...” Lương Thiên Dục bị *** gấp nhắm thúc dục nói.

Lần này Lâm Dật không cự tuyệt, thuận theo vươn ra đầu lưỡi phẫn nộ, liếm láp đầu đỉnh nhẵn mịn một chút rồi mới mút nó vào.

Thật lớn... Thật dài...

Không có mùi hôi giống như trong tưởng tượng, phân thân Lương Thiên Dục sạch sẽ, còn tỏa ra một cỗ hơi thở nam nhân, ôn nhu thâm trầm, có lẽ mang chút ấu trĩ nghịch ngợm, Lâm Dật lưu luyến là một nam nhân như vậy a! Lương Thiên Dục phân thân như được nước ôn tuyền bao lấy, y hưởng thụ phát ra tiếng rên rỉ thoải mái. Lâm Dật giống như được cổ vũ càng ra sức cao thấp khuấy động, phát ra tiếng nước miếng tấp tấc.

“Lão sư... Nhanh lên... Nhanh lên...”

“A... Lão sư, miệng người thật thoải mái...” Lương Thiên Dục đè lại đầu Lâm Dật, kim lòng không dặng đưng đưa thất lưng ra vào trong miệng đối phương. Lương Thiên Dục thật sâu ngửa đầu, đem phân thân to dài chôn vào yết hầu Lâm Dật, Lâm Dật bị cắm sâu vào cổ họng phản xạ muốn ói ra, lại ở bên trong cảm nhận được khoái cảm khó hiểu, nuốt xuống toàn bộ dịch thể nóng cháy cự vật bắn ra.

A... Đó là hương vị thuộc về Lương Thiên Dục a...

Phát tiết qua một lần, Lương Thiên Dục hai mắt nhắm lòng lung bịt kín một tầng dục vọng, nhìn người yêu đang ở ngay trước mặt, mê luyến nhìn hắn, không làm cũng rất đáng tiếc đi?

“Lão sư... Ta biết người cũng rất muốn... Cho nên, đến đây đi!” Đối mặt nụ cười chói lọi làm người ta lóa mắt, Lâm Dật thất thần một lát, nháy mắt đã bị Lương Thiên Dục hai tay ôm lấy, ngã vào trên ghế salon.

“Cái gì? Cái, cái, cái, cái gì vậy?!” Lâm Dật há hốc mồm, hai giây sau mới kịp phản ứng.

“Lão sư, người muốn chạy trốn cũng không kịp nữa rồi!” Lương Thiên Dục cười ngăn chặn hắn, lấn thân hôn lên môi Lâm Dật.

Trở mình lẫn lộn, lại là một đêm xuân sắc.

26. Chương 30

Ánh mặt trời sáng lạn, gió êm dịu thoang thoảng, một buổi sáng đẹp trời vài ngày sau, chuông cửa căn phòng trong kí túc xá của Lâm Dật vang lên không ngừng, hắn còn ngái ngủ đi ra mở cửa, người ngoài cửa rõ ràng là khách không mời mà đến.

“Sớm an! Lâm lão sư!” Tóc vàng mắt xanh, khuôn mặt tươi cười trăm năm không đổi hiện ra.

“Oái! Lương lão sư? Sao lại là người?” Lâm Dật ngốc lảng, Lương Thiên Hoa mang theo bữa sáng, phi thường tự động kéo cửa đi vào phòng Lâm Dật.

“Àn... Nguyên lai chỗ ở của Lâm lão sư sạch sẽ như thế này.” Lương Thiên Hoa ánh mắt nhìn xung quanh đánh giá.

“Lương lão sư... Xin hỏi người đến sớm như vậy là có chuyện gì sao?” Hai ngày nay bị Lương Thiên Dục lấn qua lấn lại gần chết, Lâm Dật hai vành mắt đã hóa đen, trên người vẫn mặc đồ ngủ, chỉ muốn bám trên giường ngủ tiếp.

“Ai, cả ngày hôm nay người dành cho ta đi?” Lương Thiên Hoa đột nhiên nói.

“Không được.” Lâm Dật không nửa điểm do dự lập tức cự tuyệt, không có biện pháp... Hắn thật sự rất cần nghỉ ngơi... Lâm Dật buồn ngủ tiện tay nắm lấy con thỏ bông, thần mặt ngồi trên ghế salon.

“Không cần cự tuyệt nhanh như vậy! Ta chính là mang tới một lễ vật đây.” Lâm Dật không cảm thấy hứng thú lắm bất đắc dĩ xoay đầu sang nhìn gã, một nửa bên mặt vẫn đè lên em thỏ bông. Lúc này, Lương Thiên Hoa từ trong túi lôi ra một thứ, Lâm Dật thấy, trở mắt, cơn buồn ngủ nháy mắt bay sạch.

“Đồng hồ đeo tay của ta sao lại ở chỗ người?”

Đúng vậy, thứ Lương Thiên Hoa lấy ra chính là cái đồng hồ Lâm Dật tưởng đã đánh mất trong rừng nửa tuần trước, dây đeo màu lam, chính là cái đồng hồ hắn và Lương Thiên Dục cùng nhau mua.

“Sao nào? Cái này đủ để trao đổi rồi chứ?” Lương Thiên Hoa hứng thú hỏi, quơ quơ cái đồng hồ trong tay.

“Ngô ách —” Lâm Dật phiền não vò tóc, làm sao bây giờ? Lương Thiên Dục ngần ngừ vạn cấm hắn cùng người kia không được có chút quan hệ nào, nếu không “hậu quả tự gánh chịu”.

Thấy Lâm Dật do dự, Lương Thiên Hoa không để ý nhún nhún vai, “Ta còn tưởng rằng Lâm lão sư rất muốn tìm lại cái này cơ, xem ra là ta sai lầm rồi... Nếu như vậy ta liền...” Gã làm bộ thu lại cái đồng hồ.

“Đợi một chút! Được rồi được rồi, ta với người đi ra ngoài là được!” Lâm Dật đẩy lòng bất đắc dĩ lắc đầu, hắn ba ngày nay sao toàn bị người uy hiếp vậy trời?

Tiếng loa thật lớn phát những bài hát đáng yêu, pho tượng đồ chơi đáng yêu đứng ở cửa ra vào, tiểu thư phụ trách thu phiếu đang giảng giải cho một em bé đáng yêu, một đám trẻ con đáng yêu đứng xếp hàng cùng cha mẹ giống một đàn chim cánh cụt con nối đuôi nhau.... Tất cả những thứ đặc trưng thuộc về công viên trò chơi đều có ở đây.

Được rồi, địa phương đáng yêu này chính là công viên trò chơi... nhưng lại là loại công viên dành cho nhi đồng, nơi mà đến cả tàu lượn siêu tốc cũng không có.

Lâm Dật đầu đầu nâng trán, không khỏi rống to, “Người là đang nói đùa đi?”

Hắn không hiểu, hai nam nhân hơn hai mươi tuổi cao lớn sao lại đến chỗ như thế này?!

Lương Thiên Hoa không có trả lời, dứt tay trong túi áo cao hứng huyết sáo đi vào, khi qua cửa, tiểu thư thu phiếu còn dùng ánh mắt quý dị nhìn họ làm Lâm Dật xấu hổ không dám ngẩng đầu lên.

“Chúng ta đi xem phim đi!” Lương Thiên Hoa chạy chậm về phía rạp chiếu phim 3D, vui vẻ mua bỏng ngô, ngồi ở hàng đầu tiên. Lâm Dật dồn sức đánh một cái ngáp, cho xin đi, còn phải xem cái thể loại này sao?

Đi ra khỏi rạp chiếu phim, Lương Thiên Hoa thỏa mãn ưỡn cái lưng mỏi, xa xa lại nhìn thấy vòng xoay ngựa gỗ cùng mấy người bán bóng bay.

“A, ta muốn cái kia!” Lương Thiên Hoa dị thường hưng phấn nói, hai mắt lấp lánh nhìn Lâm Dật, Lâm Dật thở dài, bất đắc dĩ bỏ tiền mua bóng bay cho gã.

“Ha ha, ta thích lão sư nhất!” Lương Thiên Hoa giống như tiểu hài tử ôm cánh tay Lâm Dật, đầu dính sát vào vai hắn.

“Cáp, nhìn người cái dạng này người ta còn tưởng rằng người bị chứng chậm phát triển.” Lâm Dật nhin không được lắc đầu.

“Àn... Như vậy a...” Lương Thiên Hoa ánh mắt nháy mắt ảm đạm nhưng rất nhanh liền biến mất, “A, bên kia có kẹo đường”, Gã hưng phấn chạy hướng sạp hàng bán đồ ăn, khoảnh khắc mắt mắt ngẩn ngui kia, Lâm Dật cho là mình đã nhìn lầm rồi.

Chén cà phê, viên hải dương, vòng xoay ngựa gỗ, tàu hỏa... Lương Thiên Dục kéo theo Lâm Dật toàn bộ chơi một lần. Lâm Dật bị Lương Thiên Hoa kéo chạy khắp nơi, hắn cúi gập người thở dốc, mệt gần chết.

Cái gì thế này? Người đã lớn như thế còn thích chơi mấy thứ này sao?

Bọn hắn ngồi trong một cái chòi nghỉ mát nghỉ ngơi, Lương Thiên Hoa còn ở một bên hưng phấn đối với cái máy quay phim nói chuyện, ngay cả “mặt trời rất lớn, cái mũi chú hề thật là đỏ” linh tinh cũng nói ra, Lâm Dật xem gã mãi nói đến quên uống nước, đem đồ uống giao cho gã, Lương Thiên Hoa nhấp một ngụm nhỏ, lập tức lại quay lại đối cái máy quay phim lú lú.

Ai, chính mình không giống đồng sự mà giống cha của hắn hơn.

Lâm Dật bỗng dưng rung mình, đột nhiên có linh cảm không lành.

Bên kia, Lương Thiên Dục đối mặt với căn phòng không người trống vắng. Lão sư thế nhưng đi vắng? Y không kiên nhẫn ấn một dãy số, “Uy uy uy, lão sư, người đang ở đâu vậy?”

“Ách... ha ha... Ta? Ta đang...ta đang ở... công viên trò chơi...” Lâm Dật xấu hổ cười vài tiếng, ngữ khí không minh bạch.

“Công viên trò chơi? Ở nơi nào? Cùng ai đi?” Lương Thiên Dục cảnh giác truy hỏi.

“Ta... ta cũng sắp về rồi... Ách... Nơi này ồn quá... ta cúp máy trước...” Rắc một tiếng, cuộc gọi chấm dứt, Lương Thiên Dục tức giận đến muốn ném cái điện thoại đi. Trời ạ! Đây là lần đầu tiên lão sư dám ngắt cuộc gọi của hắn.

Đi vào phòng Lâm Dật, Lương Thiên Dục như con cầu khụt khụt ngửi ngửi, hương nước hoa này... không phải của lão sư... nhưng mà rất quen thuộc nha...

Y nhắm lại mi, đáy lòng từ từ phát hỏa.

Chơi cả ngày, chạng vạng, hai người ngồi ở vòng quay khổng lồ cao chọc trời nhìn ra cảnh sắc bên ngoài, ánh mặt trời sáng lạn chiếu lên lớp thủy tinh, hắt lên khuôn mặt Lương Thiên Hoa.

“Lâm lão sư... Hôm nay thật là một trong những ngày vui vẻ nhất đời ta...”

“Người không hỏi tại sao hôm nay ta lại hưng phấn như vậy sao?” Lương Thiên Hoa cười khỏ, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, “Bởi vì hôm nay là lần đầu tiên ta được tới công viên trò chơi a...”

Lâm Dật hơi sững sờ.

“Sinh ra trong một gia đình có tiền đến tốt cùng là tốt hay không tốt đây...?” Lương Thiên Hoa nhìn cảnh vật bên ngoài, có chút cô đơn nói, “Lương Thiên Dục kì thật đã hiểu lắm, cứ coi như phụ thân ở Mỹ cũng vĩnh viễn bận rộn với công việc, căn bản rất ít về nhà. Mẫu thân là một thiên kim tiểu thư, nàng tình nguyện đi thăm mỹ viện dưỡng da làm tóc còn hơn là dẫn nhi tử đi công viên chơi.”

“Từ nhỏ, thời gian của ta lúc nào cũng sắp xếp đầy kín bởi lịch học, Anh văn, toán học, sinh vật, Pháp văn, Đức văn, Trung văn, kinh tế học, quản lý học, tài chính học... Thân làm nhi tử của một kẻ có tiền, ta

luôn phải làm tốt hơn người khác mọi việc, so sánh trên dưới, Lương Thiên Dục có lẽ còn hạnh phúc hơn ta nhiều lắm... Người biên ngoài lúc nào cũng đè nặng áp lực lên vai ta, lúc nào cũng phải suy tính làm mọi việc sao cho gia đình không mất mặt... A, cũng chỉ khi ở bên cạnh Lâm lão sư ta mới có chút không gian dễ thở thôi...” Lương Thiên Hoa tự giễu nở nụ cười.

“Lão sư... Ta cần người... Linh hồn của người thuần khiết như thế, giống như có thể thanh tẩy tâm hồn người khác... Ở bên cạnh người, có lẽ ta có thể được an ủi a...” Lâm Dật sưng sốt, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Cho nên người cùng ta một chỗ đi, lão sư...!” Lương Thiên Hoa nói xong liền xoay người, đứng dậy chậm rãi tới gần, Lâm Dật đến giờ mới ý thức được tình huống nguy hiểm vội vàng lui về phía sau, nhưng ở trên vòng quay khổng lồ, ngồi trong một không gian nho nhỏ thế này thì chạy đi đâu?

Lâm Dật dễ dàng bị Lương Thiên Hoa bắt lại, chế trụ hai tay, ấn lên ghế ngồi, cúi xuống cưỡng hôn.

“Ngô...Ngô...Buông ra... Ngô!” Bất đồng với nụ hôn của Lương Thiên Dục, nụ hôn của Lương Thiên Hoa tràn ngập khí thế bá đạo, mãnh liệt đến làm cho người ta ngạt thở, Lâm Dật thống khổ giãy dụa lại bị Lương Thiên Hoa gắt gao đè xuống.

“Lão sư. . . Lương Thiên Dục có thể. . . Ta cũng có thể a...”

“Ngô. . . A... ! Buông ra! Ngô ngô... !”

Đúng lúc đó, bánh xe dừng lại, bính một tiếng, cửa kính nháy mắt bị đánh nát, một thân ảnh đứng bên ngoài nổi giận dùng đũa chọc mắt nhìn bọn họ.

“...Lại là người?!” Lương Thiên Hoa không vui nâng người dậy, nhú mày nhìn người đứng bên ngoài, Lâm Dật theo khe hở giữa hai tay của gã nhìn ra, thấy người tới là ai, khó tin che miệng lại kinh hô

“...Lương, Lương Thiên Dục!”

27. Chương 31

Trong phòng khách treo đèn chùm thủy tinh, bày đặt những bình hoa cổ quý giá xa hoa, hai người không khí giăng co ngồi đối diện nhau trên ghế salon. Không gian im lặng tới nỗi chỉ nghe được tiếng con lắc đồng hồ tích tắc. Lương Thiên Dục bình thần ung dung ngồi vắt chéo chân, hớp nhẹ một ngụm cà phê, Lâm Dật thì run như cây sậy, tâm trạng bồn chồn như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Nói thực ra, tâm trạng “hy vọng y xuất hiện” và “y thật sự xuất hiện” tuyệt đối là hai việc khác nhau. Nhất là khi y chẳng những không nổi giận chửi ầm lên, ngược lại thấp phần kiên nhẫn lái xe hai mươi mấy phút về nhà, sau đó còn có thể ngồi trên ghế salon cùng mình mắt to trừng mắt nhỏ... Lâm Dật thật sợ.

“Lương, Lương Thiên Dục... Van cầu người đừng nóng giận... Người cứ đánh ta đi!” Lâm Dật nhận sai nhắm mắt lại, liều chết giữ thân từ Lương Thiên Dục xử trí.

“Àn, ta làm sao có thể đánh lão sư được chứ?” Lương Thiên Dục nghiêng đầu, híp mắt lộ ra một nụ cười vô cùng sáng lạn, anh anh tuấn tuấn, ngay cả tiểu Cầu đều nhìn không được tiến lên vẫy vẫy đuôi lấy lòng.

Nhưng đối mặt với nụ cười đó, Lâm Dật lại dồn sức đánh một cái rùng mình, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Ô, hảo chói mắt!

Giận quá thành cười, bởi vậy có thể thấy được, Lương Thiên Dục lúc này thật – sự – sinh – khí.

“Ô ô ô... Thực xin lỗi... Ta biết sai rồi... Ta thật sự biết sai rồi... Ta không nên cùng Lương lão sư một mình ra ngoài... Sớm biết thế đã nghe lời người... như vậy ta cũng không gặp chuyện nguy hiểm như vậy... Thực xin lỗi... Dục... Người không nên tức giận được không... Ta thật sự biết sai rồi... Chuyện như vậy lần sau tuyệt

đổi sẽ không tái phát sinh... Chỉ cần có thể làm người nguôi giận, người muốn ta làm gì ta cũng làm..." Lâm Dật chấp tay hình chữ thập liên tục cầu xin.

Chén cà phê đặt trên mặt bàn đá cẩm thạch phát ra tiếng vang thanh thúy làm Lâm Dật hoảng sợ giật mình. Lương Thiên Dục liếc nhìn hẩn một cái, "Thật sự cái gì cũng chịu làm?"

Lâm Dật gật đầu như già tởi.

"Vậy cởi quần áo ra!" Mệnh lệnh đầu tiên lập tức được phát ra.

Này, không phải chứ? Y lại muốn ngoạn trò gì đây? Nhưng là tại chính mình nói ra a... Quên đi, bất hạnh đến đâu cũng phải chịu thôi.

Lâm Dật vốn cho là cởi thì cởi, dù sao cũng đâu phải chưa từng nhìn qua, có cái gì đâu? Chính là bị ánh mắt nóng cháy của Lương Thiên Dục nhìn chòng chọc, Lâm Dật ngược lại có chút khẩn trương, một cái nút áo cũng nửa ngày chưa cởi được, hẩn lo lắng cảm giác như ngón tay mình cũng sắp xoắn vào nhau.

Áo sơ mi... Áo trong... Quần dài... Quần lót... Từng kiện đồ rơi trên mặt đất, da thịt trắng nõn tinh tế của Lâm Dật lộ ra trong không khí, nhẵn mịn sáng bóng như đồ sứ. Đường cong mê người lộ ra không sót chỗ nào, tính khí rũ xuống giữa hai chân, có lẽ do không thường sử dụng nên lộ ra vẻ phần nộn không giống của một nam nhân đã hai mấy tuổi. Lương Thiên Dục không e dè đánh giá thân thể hẩn, Lâm Dật nháy mắt đỏ bừng mặt, cổ hơi rụt xuống, đôi chân thon nhỏ cầu nhân khép chặt lại.

"Người còn đứng đó làm gì? Không phải muốn chịu phạt sao?" Lương Thiên Dục ngữ khí không để cho nghi ngờ. Lâm Dật chân trần đạp trên nền đá cẩm thạch cứng rắn lạnh băng, không khỏi đưa tới một trận rung mình, hẩn dụ ngoạn quỷ gối giữa hai chân Lương Thiên Dục, y như lần trước được Lương Thiên Dục chỉ cách phun ra nuốt vào phân thân của y, giúp y khẩu giao.

"Tự mình ngồi lên!"

Nghe vậy, Lâm Dật ánh mắt hiện lên một tia kinh hoảng. Lương Thiên Dục chưa từng như vậy, y bình thường ít nhất đều giúp hẩn khuếch trương rồi mới cầm vào, cũng chưa từng yêu cầu mình tự làm.

"Đừng để cho ta nói lần thứ hai, sợ đau thì tự mình khuếch trương rồi ngồi lên!" Lương Thiên Dục lạnh lùng nói, còn không có tính toán tha thứ cho Lâm Dật.

Lâm Dật có chút khó chịu mím môi, quay đầu, chần chừ mở ra hai chân, ngậm ngón tay vào miệng cho trơn ướt rồi chậm rãi cầm vào hậu đình.

"A..."

Hảo mất mặt...

Cửa huyết mạch cảm khép mở, đói khát đem ngón tay ngậm vào, hai gò má phồng hồng như phát sốt, hai mắt bị *** phủ sương mờ, nhiễm lên một tầng hơi nước, thân thể *** dâng dưới cái nhìn soi mói của Lương Thiên Dục càng thêm khô nóng. Ngón tay trườn sát trong hậu đình chẳng những không hòa dịu được chút dục vọng nào, ngược lại ở trên người từng tác từng tác đốt lên liệt hỏa nóng rực.

Hẩn lo lắng ngồi lên đùi Lương Thiên Dục, mặt đối mặt với y tách ra hậu đình của mình, khẩn cấp ngồi lên phân thân to lớn. Động khẩu vừa đụng chạm với phân thân lửa nóng trong chốc lát, Lâm Dật miễn cưỡng nhảy dựng lên, làm sao cũng không dám tái cầm vào. Lâm Dật đáng thương nhìn Lương Thiên Dục, bị người kia dùng ánh mắt nghiêm khắc nhìn chòng chọc, lại bất đắc dĩ thử một lần nữa, nhưng lần này phân thân mới nuốt vào một nửa liền kẹt ở bên trong.

"Dục... Dục.... Ta, ta chen vào không lọt..." Bị dục vọng dày vò, Lâm Dật thiếu chút nữa khóc nức lên.

Lương Thiên Dục giữ chặt vòng eo mảnh khảnh của hẩn, bàn tay to nặng nề ấn xuống, phân thân thẳng tắp cắm vào sâu trong hậu đình Lâm Dật.

"A ——" Hậu đình hư không trong nháy mắt bị lấp đầy, khoái cảm tức tốc vọt thẳng lên não.

Thật thoải mái.

Mỗi một lần ma sát cũng làm cho khoái cảm càng thêm mãnh liệt.

Mình từ lúc nào lại trở nên *** đáng như vậy?

“A... Dục... Ta tới rồi... A...” Lâm Dật rên rỉ, lưng dong đưa nhanh hơn, nơi mập hợp của hai người phát ra tiếng nước *** mị. Nhưng vừa lúc đó, Lương Thiên Dục đột nhiên lấy ngón tay đè lại linh khẩu của Lâm Dật.

“A!” Lâm Dật khó chịu nhíu mi.

“Ta nói rồi, đây là trừng phạt!” Lương Thiên Dục bắt lấy phân thân của Lâm Dật, dùng dây nhỏ đem linh khẩu trói lại làm Lâm Dật muốn bắn cũng không thể bắn.

“Dục... Đừng... Mau buông ra...” Lâm Dật hừ nhuyển tựa trên người Lương Thiên Dục cầu xin, triều cường bị ngắt ngang rất thống khổ, dục vọng bị nghẹn lại đến phát đau lại chậm chạp không thể giải phóng.

“Ta còn chưa được thỏa mãn, sẽ không cho ngươi bắn.” Lương Thiên Dục giương lên một nụ cười ác ma, không ngừng ma sát hạ thân Lâm Dật, hấn lại vì phân thân bị trói lại mà không thể phát tiết.

“Động nhanh lên!” Lương Thiên Dục thúc giục, Lâm Dật ai oán liếc y một cái, thật lâu mới gian nan đứng dậy.

“A... Ân a. . . A... Dục... Dục...” Dục vọng bị trói buộc liên càng mãnh liệt, khoái cảm so với khi dùng xuân được còn mạnh hơn, Lâm Dật da thịt khô nóng thấm một tầng mồ hôi, khó nhịn rên rỉ.

Qua lại trừu sáp vài cái, Lương Thiên Dục cũng nhanh bắn ra, dịch thể nóng cháy bắn lên điểm mẫn cảm làm Lâm Dật rùng mình, động khẩu càng thêm ướt át trơn trượt.

“Lão sư. . . Người thật sự là *** đáng a... Kịp đến ta nhịn không được...” Lương Thiên Dục kêu lên một tiếng đau đớn, phân thân rất nhanh lại lần nữa cứng rắn đứng lên, cuối cùng kiềm nén không được đem Lâm Dật lật người lại, hung hăng đem hung khí đâm vào đũng đạo nóng ướt.

“Dục... Để cho ta bắn... Ta muốn bắn... A... Nhịn không được... Dục...” Lâm Dật bị tra tấn đến hốc mắt phồng lên.

Nhưng Lương Thiên Dục vẫn còn đang mãi hưởng thụ tiểu huyết vì bị kích thích mà co bóp càng chặt hơn, rất nhanh lại lần nữa phát tiết. Y qua lại bắn năm sáu lần, Lâm Dật bị thao đến dục tiên dục tử, lại chậm chạp không thể bắn ra.

Lương Thiên Dục đem phân thân đã mềm xuống rút ra khỏi hậu đình Lâm Dật, chất lỏng màu trắng ngà lập tức từ trong động khẩu tràn ra, y rất tự nhiên tự đắc tạo nhã ngồi trở lại ghế salon.

“Ngươi rất muốn bắn?” Lương Thiên Dục hừ cười một tiếng, ném cho hấn một cái mát xa bồng, “Cởi bỏ dây thừng đi, dùng cái này thỏa mãn chính mình.”

Lâm Dật đã mất đi khả năng tự hỏi chuyện này có hay không nhục nhã, vừa được y cho phép liền vội vàng cởi sợi dây trói buộc trên phân thân, cấp tốc cầm lấy mát xa bồng hướng vài trong hậu đình mà sáp nhập.

Triều cường rất nhanh đánh úp lại, dịch thể nồng đặc bắn thật xa, chất lỏng nhũ bạch nhấp nháy dính trên người, Lâm Dật biết bộ dáng của mình bây giờ nhất định *** đáng cực kì, tuy nhiên vẫn không thể đình chỉ một tay cầm mát xa bồng trừu sáp trong tiểu huyết, một tay cầm lấy phân thân của mình cao thấp khuấy lộn.

Cuối cùng lại một đợt triều cường nữa đánh tới, Lâm Dật đầu óc trống rỗng ngã lên ghế salon, Lương Thiên Dục dễ dàng đem đầu lưỡi tham tiền trong miệng hấn hôn sâu, “Lão sư, ngươi biết làm sai sẽ phải chịu giáo huấn thế nào rồi chứ?”

Vẫn đang chìm trong dự vị cực khoái, Lâm Dật đến cả một tiếng cũng không nói ra được.

28. Chương 32

“Đáng giận! Lương Thiên Dục ngươi là cái gì? Ngươi dựa vào đâu đặt quy định với ta? Hừ!”

Mới ra khỏi bãi đỗ xe, Lâm Dật tay cầm bao công văn, càng nghĩ càng phát hỏa, thở phì phì nhấc chân đá lon nước rỗng trên mặt đất.

Kể từ sau lần đó cùng Lương lão sư ra ngoài bị “bắt gian”, còn bị hung hăng đặt trên giường giáo huấn, Lương Thiên Dục đối hần đưa ra “Ước pháp tam chương” (3 điều quy định):

Thứ nhất, không cho phép cùng nam nhân nào trừ Lương Thiên Dục một mình ra ngoài (nhất là Lương Thiên Hoa).

Thứ hai, không cho phép cùng nam nhân nào ngoài Lương Thiên Dục nói chuyện quá một phút đồng hồ (cho dù là các lão sư khác cũng vậy).

Thứ ba, không cho phép cùng nam nhân nào ngoài Lương Thiên Dục đối diện quá ba giây đồng hồ (trừ phi người kia là người mù).

Cái loại quy định rách nát gì thế này? Chả nhẽ hần cùng với phó hiệu trưởng nói chuyện lại phải trừng mắt ngẩng đầu nhìn trần nhà sao?!

Lương Thiên Dục là đồ hũ dấm chua! Y căn bản không biết mình tại sao lại đáp ứng cùng Lương Thiên Hoa ra ngoài!

Chính là Lâm Dật bất đắc dĩ nhìn cái đồng hồ rớt cuộc trở lại trên tay mình, tâm lại bất giác ngọt ngào.

Ai

Hần thế nhưng lại thích loại bá đạo ngây thơ tràn đầy dục vọng độc chiếm này, chính mình thật đúng là hết thuốc chữa rồi.

“Lâm lão sư ——!” Lâm Dật phục hồi lại tinh thần, lúc này từ một chỗ khác trên hành lang dẫn đến phòng học lớp G, Lương Thiên Hoa trên tay cầm một tập văn kiện hướng hần vẫy tay.

Hần bắt đầu đồng ý với quan điểm của Lương Thiên Dục, Lương Thiên Hoa người này ở một mức độ nào đó mà nói, mặt nói không chừng phải đi cạo một lớp sừng, đây còn là nói giảm nói tránh (ý ảnh là anh Hoa mặt dày á J). Lần trước cưỡng ép mình bị Lương Thiên Dục bắt được, Lương Thiên Hoa trong từ điển lại hoàn toàn không có từ “ngượng ngùng”, gặp mình vẫn hướng theo mãnh liệt chào hỏi, mình không trả lời ngược lại có vẻ hơi xấu hổ.

Lâm Dật ghi nhớ giáo huấn của Lương Thiên Dục, vừa nhìn thấy Lương Thiên Hoa chạy tới liền đẩy nhanh cước bộ, giả vờ không phát hiện ra gã... Được rồi, mau vào lớp học, chỉ cần lấy lý do mình sắp muộn giờ là được rồi!

“A! Lâm lão sư! Chỗ này của ta có giấy ——” Lương Thiên Hoa thuận tay muốn đưa cho Lâm Dật...

“Thật có lỗi, Lương lão sư, chuông reo rồi, ta phải vào lớp!” Lâm Dật nói xong cũng cầm cổ chạy đi.

“Kỳ quái, bị ma đuổi sao? Quên đi, đợi đến trưa lại đưa cho hần.” Lương Thiên Hoa không hiểu ra sao nghiêng đầu, trên tay cầm một tờ giấy, trên mặt giấy đề mấy chữ to “Kỷ niệm ngày thành lập trường trung học Hoa Dục”.

Lâm Dật vừa tới cửa lớp G thì nghe thấy cả lớp ầm ầm giống như cái chợ, ngẫu nhiên còn truyền ra tiếng thét chói tai cùng tiếng ghé dựa ngã xuống đất, hần nhất thời còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì, sợ tới mức nhanh chóng đẩy cửa đi vào. Ba một tiếng, cả lớp đột nhiên im bất, hơn bốn mươi còn mắt ngơ ngẩn ngẩn chớp chớp, đại ra nhìn chòng chọc hần ba giây, rồi mới... cười vang.

“Uy uy uy, lão sư, chúng ta chỉ đang thảo luận việc kỷ niệm thành lập trường thôi mà!” Một học sinh nhin cười nói, Lâm Dật xấu hổ thật muốn tìm một cái hang chui vào.

“Hả? Kỷ niệm ngày thành lập trường?” Hần không hiểu ra sao.

“Lão sư, hôm nay cả lớp chúng ta được phát truyền đơn rồi a, người không có sao?” Lương Thiên Dục lắc tờ giấy trong tay, thoát nhìn hết sức quen thuộc... Hắn ngất đây, Lương lão sư vừa rồi muốn đưa cho hắn đồ vật gì đó, hình như chính là cái này đi?

A... Ngẫm lại mới nhớ, hình như tháng sau đúng là ngày kỷ niệm thành lập trường... Mỗi lớp đều phải chuẩn bị một hoạt động, vừa kiếm được tiền vừa làm thêm náo nhiệt. Nhìn cả lớp đều đang cao hứng, Lâm Dật dứt khoát để sách giáo khoa sang một bên, cùng họ chia nhau niềm vui sướng chuẩn bị kỷ niệm thành lập trường.

“Chúng ta làm quán thịt nướng đi, đơn giản lại dễ bán! A... Mùi thịt nướng tỏa bốn phía...” Một học sinh béo tròn hai mắt tỏa sáng nói.

“Nhưng mà rất nhiều khói!” Bác bỏ.

“Làm nhà ma đi! Nghe nói lớp bên cạnh có rất nhiều mỹ nữ muốn đi, như vậy có thể...Ác ha ha...” Học sinh ắt vẻ mặt nụ cười – *** đang...

“Hừ, thô bỉ!” Khinh thường.

“Vậy thì mở hầu phòng đi! Pha trà, chơi cờ, thư pháp...” Học sinh giáng đeo kính mắt dày cộp ho khan hai tiếng, hữu khí vô lực nói.

“...Người là lão nhân sao?” Nổi giận.

Đừng hiểu nhầm, luôn luôn đưa ra ý kiến phản đối không phải Lâm Dật hắn mà là lão đại của lớp G, Lương Thiên Dục.

“Được rồi, Lương Thiên Dục, vậy người có đề nghị gì tốt sao?” Lâm Dật hỏi.

“Đó là đương nhiên!” Thấy Lương Thiên Dục nói chắc như vậy, cả lớp tò mò, “Ác –?” một tiếng, Lương Thiên Dục xoa xoa cằm, “Đó là làm...” Y kiêu ngạo ưỡn ngực, “Quán – cà – phê”

Trầm mặc. Đỉnh đầu quạ đen bay qua.

“Lão Đại... Đây.. Đây với hầu phòng có cái gì khác nhau đâu?” Học sinh giáng xoa xoa tay chán chừ hỏi.

“Dục thiếu gia... Người xác định...?” Ngô Dịch Khải trong đầu tràn đầy nghi hoặc.

“A, các người nghe xong kế hoạch của ta đã rồi hãy nói!” Lương Thiên Dục tràn đầy tự tin vẫy tay, cùng các học sinh lén lút kề tai nói nhỏ, một bức tường người vây kín không kẻ hở đem Lâm Dật đẩy ra ngoài. Lâm Dật trộm ghé tai sát vào lại chỉ nghe được mấy từ vô nghĩa “...cho nên...Tương tự... Ngày mai...”

Nói thầm nửa ngày, ai nấy mặt giống như nở hoa tự đắc thò đầu ra, còn phát ra thanh âm “Ác ác ác” đồng ý, các nữ sinh lại càng hưng phấn thét chói tai hoan hô, Lâm Dật nhanh chóng nhảy dựng lên giả vờ như mình không hề nghe trộm.

“Dục thiếu gia, chiêu này của người thật đáng khen! Ta thích!” Ngô Dịch Khải là người đầu tiên vỗ tay bảo hay, diễm cảm gian trá đến cực điểm.

“Các người đang nói cái gì a?” Lâm Dật nhin không được mở miệng hỏi.

Cả lớp nhất trí quay đầu lại, thần thần bí bí nhìn hắn, đồng loạt nói...

“Bí mật.”

Hắn phi.

Nhưng bí mật quả nhiên thật sự là bí mật, Lâm Dật trước sau âm thầm dò hỏi, các học sinh lại cảm như hèn.

Hừ, rốt cuộc là bọn chúng lại đang âm mưu cái gì đây?

Mỗi ngày tan học, mọi người rời khỏi phòng học, ngay cả hắn muốn trộm theo dõi cũng không được, bởi Lương Thiên Dục còn phái người chặn hắn lại để chắc chắn hắn không đuổi kịp.

Cái gì đây? Hẳn dù sao cũng là chủ nhiệm nha! Nào có học sinh tự mình chuẩn bị tiết mục kỷ niệm thành lập trường còn không cho giáo viên biết?

Lâm Dật bất mãn hừ mũi.

Nhưng vào lúc này, trong nhà kho ở hậu sơn sau trường có mấy bóng đen rón ra rón rén, bọn hắc lặc lẽ lẩy ra mấy thứ đồ được trộm giấu gì đó, Lâm Dật giống kẻ cuồng rình trộm lòi ra kính viễn vọng... Ân... Từ xa nhìn thấy thứ trong tay bọn họ giống như da lông loại động vật kì quái nào đó... Các nữ sinh thì rất nhanh lòi ra kim chỉ may vá cùng kéo...

Toát mồ hôi... Bọn họ rõ cuộc muốn làm cái gì?

Lâm Dật không hiểu đánh một trận rùng mình.

29. Chương 33

Ngày kỷ niệm thành lập trường chỉ chớp mắt đã đến, trường quý tộc tư nhân Hoa Dục khó có dịp mở cửa cho người ngoài vào thăm, ngay cả học sinh các trường khác cũng kéo nhau đến.

Trên cột điện buộc từng chùm bóng bay, vách tường với trên thân cây dán áp phích tuyên truyền, học sinh đứng khắp nơi phát truyền đơn, dàn nhạc của nhà trường ca múa tại sân trường, không khí náo nhiệt lên đến đỉnh điểm. Các lớp mở các gian hàng bán đồ ăn sắp xếp thành hai dãy, mùi thơm làm người ta thèm thuồng bay xa ngàn dặm, các học sinh trong trường túm tụm vào nhau cần quét hết một quán lại một quán, trên tay ai cũng không hên mà gặp đều vác theo túi lớn túi nhỏ đồ ăn thức uống, tiếng người ồn ào tập nập.

Trong này, một thiên kim tiểu thư mang đồ trang sức trang nhã, lông mi cong vút, đôi môi phấn hồng, trên mình là đồng phục của trường tư nhân quý tộc nổi tiếng ở vùng lân cận, bước chân uyển chuyển mê mại, tiêu sái giống như đi trên thảm đỏ, làm ai đi qua cũng phải liếc nhìn.

Dọc theo đường đi có rất nhiều nam sinh lớn mật định tiến lên bắt chuyện nhưng lại bị bảo tiêu đi phía sau cô gái trừng cho rụt cổ quay về.

“Josi tiểu thư, chúng ta đi đâu bây giờ?” Nữ hầu xách theo túi sách đi bên cạnh cô gái cung kính nói.

“Hừ, nơi này không phải trường quý tộc danh giá sao? Sao nhìn đâu cũng toàn thứ rẻ mạt vậy?” Cô gái khinh thường hất mái tóc xoắn màu vàng kim, lộ ra bộ móng tay đính thạch anh.

“Nóng muốn chết, quên đi! Lên lầu hai thử xem!”

“Vâng, tiểu thư!”

Bởi vì đại đa số quầy hàng mở dưới sân trường, học sinh các lớp hơn phân nửa đã kéo nhau đi tham dự, chiếu lý mà nói tầng trên sẽ quanh quệ hơn, nhưng Josi vừa mới bước ra khỏi thang máy tầng hai đã bị đám đông ầm ầm xô tới làm choáng váng, quay đầu vừa nhìn, trên hành lang người tới tập nập, xuôi theo một hàng dài chạy tới một phòng học chỗ khúc quanh, đa số là nữ sinh.

“Các vị cô nương, mau đến đây nào! Hôm nay trung học Hoa Dục đặc biệt mời đến ôn nhu thân sĩ, ánh mắt trời sáng lạn, nam nhân anh tuấn trăm phần trăm phục vụ các nàng. Tại “Quán cà phê sủng vật nam bộc”, phẩm là cô nương trả phí đủ ba trăm có thể cùng sủng vật thanh tú đáng yêu thân mật tiếp xúc! Trả nhiều hơn nữa sẽ được hôn một lần! Mau đến đây, đến đây nào!...” Trước cửa lớp G, Ngô Dịch Khải một thân âu phục thắt nơ trắng thớm lớn tiếng quảng cáo.

Trong phòng học trang hoàng hoa lệ như cung điện, toàn bộ bàn học được kê lại thành bốn dãy song song, không gian thoải mái trang nhã, trên bàn trải khăn sạch sẽ, còn bày một lo hoa trang trí. Tuy rằng chỉ là đồ ăn lót dạ tinh xảo cùng trà chiều, nhưng có suất ca mê người phục vụ, còn có thể cùng “sủng vật” đáng yêu thân mật tiếp xúc, bảo sao các thiếu nữ không chen chúc kéo nhau vào một cái phòng học vốn chỉ dung nạp được bốn mươi người một lượt “Quán cà phê sủng vật nam bộc”.

“Oa — Sủng vật kia thực sự rất đáng yêu!”

“Thật rất muốn, rất muốn, rất muốn được mang hần về nhà!” Ba thiếu nữ mới ra khỏi phòng học giờ lên ảnh chụp phần khích dậm chân, tay khua khoắc không ngừng, nước miếng chảy ra muốn ướt cả cái ảnh, rất giống phụ nữ trung niên đói khát quá mức.

Bưng đồ uống đi được nửa đường, Lương Thiên Dục thường thường lo lắng quay đầu lại nhìn về phía góc chụp ảnh, nhỏ giọng đối với “sủng vật” bên kia nói thật có lỗi.

Ai da~ Y biết “sủng vật” hiện tại nhất định đã muốn khóc thét.... Nhưng bán đứng nhan sắc của sủng vật bảo bối y cũng trăm ngàn lần không muốn a...

Mặc dù nghĩ như thế, Lương Thiên Dục vẫn không nhịn được cười thâm hoan hỉ.

Lâm Dật chỉ biết, khi Lương Thiên Dục lộ ra tươi cười tuyệt mỹ, ngũ khí dị thường thành khẩn thỉnh cầu mình “hỗ trợ” thì hần phải đề cao cảnh giác, chứ không phải chỉ ngây ngốc theo sau, không hiểu sao bị đưa vào WC, rồi mới đột nhiên lấy lại tinh thần khi phát hiện quần áo trên người mình đã không cánh mà bay. Nếu hần không muốn trần truồng đi ra ngoài thì buộc phải mặc vào cái thứ treo trong WC, cái... “khố” do Lương Thiên Dục và cả lớp hợp nhau chế tạo.

Hần nửa che nửa đậy quay trở lại phòng học lập tức bị Lương Thiên Dục ném vào gian chụp ảnh, ánh đèn huỳnh quang từ camera chớp nháy liên tục một hồi, Lương Thiên Dục ánh mắt lóe ra tinh quang, phần khởi đến khó hiểu nhìn hần chòng chọc.

“Thế nào? Nói hiệu quả là không sai đi?” Cầm lấy ảnh vừa chụp, Lương Thiên Dục kiêu ngạo dương dương tự đắc.

Trong hình là một mỹ nam tử cosplay sủng vật, nửa nằm nửa quỳ trên mặt đất, áo len nửa người trên bị kéo lệch sang một bên, lộ ra xương quai xanh cùng bờ vai mượt mà, nửa mình dưới dùng một cái khố miễn cưỡng che chắn, lộ ra gần hết đôi chân nhỏ dài trần trụi trắng nõn, hai điểm trước ngực hơi gồ lên dưới lớp áo mỏng, hai chân còn khép nép tạo thành tư thế vừa e thẹn vừa bên lên. Lâm Dật đôi môi hé mở, hốc mắt phỉếm hồng ngập nước như muốn khóc, hơn nữa, một đôi tai cầu lông xù điệu ngoan rũ xuống hai bên, một vùng thu thủy mông lung, làm cho người ta vô hạn mơ màng.

Gọi cảm mê người, lại vẫn mang theo dáng vẻ thanh thuần, cả lớp lại phát ra một trận thanh âm ú ớ không rõ tiếng.

Rồi mấy tấm hình kia được đem phóng to gấp mười lần, dán bên ngoài phòng học thành áp phích tuyên truyền đẹp mắt.

Đồng sở một phen, tây nắm một chút, này mấy trăm tấm hình truyền ra Lâm Dật hần về sau làm sao mà nhìn mặt người khác đây... Ô ô... Chỉ trách hần tại sao lại yêu phải cái tên Lương Thiên Dục biến thái kia.

Lúc này, ngoài cửa, dưới sự mở đường của hai vị bảo tiêu, Josi thần nhiên đứng lên đầu hàng, một đôi mắt hạnh không vui khinh bỉ nhìn phục vụ sinh bên trong.

“Muốn làm cái gì? Đây tính là cái loại phục vụ gì a? Ta chờ nửa ngày còn không đi ra nghênh đón ta?!”

Ngô Dịch Khải há hốc mồm nhìn vị thiên kim tiểu thư đem biển người phân làm hai, nhanh chóng ngoắc Lương Thiên Dục cầu cứu. Lương Thiên Dục bất đắc dĩ buông khay trong tay đi ra, Ngô Dịch Khải nhỏ giọng báo lại tình huống cho y.

Lương Thiên Dục vừa ra tới cửa, hoàn toàn trấn áp vị tiểu thư cả vú lấp miệng em này, dáng vẻ bệ vệ vừa rồi bay sạch sẽ, ánh mắt nháy mắt bị vị công tử văn nhã khí chất tuyệt hảo này hấp dẫn. Đôi mắt như chim ưng, mái tóc đen như mực, khuôn mặt anh tuấn cùng thân hình cường tráng hữu lực, chỉ nhìn thôi đã có thể cảm thấy sức sống mãnh liệt.

Tuy nói vào học trong trung học Hoa Dục toàn con cháu những thương nhân, chính trị gia nổi tiếng nhưng người này tuyệt đối không phải người thường, nhưng mặt viên kim cương nổi bật giữa đám người, tỏa ra hào quang lấp lánh.

“Còn không mau đưa ta vào?” Josi cao ngạo giơ lên tay phải, đợi Lương Thiên Dục đỡ mình đi vào, có trời mới biết Lương Thiên Dục căn bản không thêm để ý đến nàng.

Y không kiên nhẫn liếc nhìn Josi một cái rồi lạnh lùng nói một câu, “Tiểu thư, chúng ta ở nơi này không tiếp khách nhân chen ngang hàng, càng không chào đón khách nhân không có lễ phép.” Rồi mới quay người trở lại làm việc của mình.

“Người nói cái gì —?!” Josi thanh âm tức giận bộc phát, những học sinh đứng xếp hàng từ đầu sau lưng nàng đều khe khẽ lên tiếng giễu cợt, nàng bị nói đến mặt đỏ tai hồng lại chỉ có thể đứng một chỗ bực tức gặm chân.

Người người này... Josi căm giận nhớ kỹ bằng tên trên ngực hấn.

Hảo a... Lương Thiên Dục... Ta và người từ nay không đội trời chung! Hôm nay người dám làm cho ta nhục nhã... Ta nhất định sẽ khiến người phải hối hận!”

30. Chương 34

Trong văn phòng, tứ chi triển miên, Lương Thiên Dục mỹ danh là tới giúp Lâm Dật chỉnh đốn sổ sách, lại luôn đối Lâm Dật giả trò, từ bàn công tác kéo Lâm Dật quay cuồng lăn trên mặt đất.. Sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi, Lương Thiên Dục cả người trần trụi tựa đầu bên cạnh Lâm Dật, như có như không đùa bỡn vành tai mềm mại của hấn.

“Uy, lão sư, người hôm nay rất không chuyên tâm!” Lương Thiên Dục điểm một chút lên mũi Lâm Dật mới đem được cái người đang hoảng thần quay về hiện tại, “Suy nghĩ cái gì?”

“Không có gì...” Lâm Dật đỏ mặt đẩy ra móng vuốt lại muốn tiến công của Lương Thiên Dục, ngồi dậy, áo thuận theo đường cong của lưng tụt xuống, “Chỉ là có chút lo lắng...”

Lương Thiên Dục nhìn hấn, ý bảo hấn nói tiếp.

“Hôm nay phó hiệu trưởng đưa ta tư liệu của một học sinh chuyển trường đến, nghe nói là cháu gái của chủ tịch tập đoàn Long Đức vốn học ở trường nữ sinh tư nhân Na Hoa phụ cận. Phó hiệu trưởng muốn ta hảo hảo chiêu cố, ngàn vạn lần không thể làm trái lời nàng, bởi vì tính tình nàng rất tùy hứng nhưng chủ tịch tập đoàn Long Đức lại thập phần thương nàng, cho nên người cũng biết... Ai~”. Tập đoàn Long Đức so với Hoa Dục thậm chí còn lớn mạnh hơn, sở hữu công ty sản xuất đồ dùng chữa bệnh và thuốc men hàng đầu y giới, còn có mấy bệnh viện tư nhân, trong đó có bệnh viện Long Đức nổi tiếng, thật sự không thể chọc vào.

Tuy rằng tính tình Lâm Dật rất tốt nhưng hấn cho tới bây giờ chưa từng đối phó qua với thiên kim đại tiểu thư... Lâm Dật càng nghĩ càng sợ mình có khả năng bị cách chức.

“Người cả ngày liên tục lo lắng chuyện này? Yên tâm đi! Ta nhất định sẽ giúp người, ân?” Lương Thiên Dục nói, Lâm Dật đành phải chậm chạp gật đầu, “Được rồi, phiền não đã xong rồi, lần này phải thật chuyên tâm đấy!” Lương Thiên Dục nở nụ cười chói lọi, xoay người chặn lên người Lâm Dật.

“Ngô a —”

Có người sau khai giảng hai tháng mới chuyển đến? Đây thời điểm thật là kỳ quái. Lâm Dật cảm thấy nghi hoặc, bởi vì trường nữ sinh Na Hoa cùng trung học Hoa Dục đều là những trường học quý tộc nổi tiếng, hệ thống dạy học tương tự, giáo viên cũng đều là tốt nhất, hai trường học so sánh ra giống như hai chị em, cho nên càng không có lý do đột nhiên chuyển đến đây a!

Nhưng bất kể như thế nào, học sinh mới chuyển trường này đáng người cùng khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo giống như búp bê, cách ăn mặc cũng thập phần xinh đẹp, các nam sinh trong lớp học chỉ trong chốc lát liền bị cô gái vừa bước vào hoàn toàn mê hoặc.

Nếu Lương Thiên Dục chưa thấy qua người này, ít nhiều cũng có chút kinh diễm, nhưng thực không may, Lương Thiên Dục ở một mức độ nào đó có nhận thức nằng. Y và Ngô Dịch Khải quay ra nhìn nhau, hừ cười một tiếng.

Josi, 17 tuổi, cung Xử Nữ. Ông là chủ tịch tập đoàn Long Đức, bà là giáo viên thanh nhạc nổi tiếng.

Lương Thiên Dục đối với bối ảnh của người vừa nhìn thấy mặt trên báo cáo liền không có một chút hảo cảm, chẳng qua là y vào mình có tiền liền muốn kẻ khác phải nịnh bợ mình. (Rõ ràng là chính anh cũng dựa vào danh hào của phụ thân để tác oai tác quái, cấp!)

“Như vậy Josi... Em sẽ ngồi ở...” Lâm Dật nhìn xung quanh xem còn chỗ nào trống.

“Hừ, chỗ của ta há có thể do người khác chỉ định,” Josi ngữ điệu không vui, giơ tay nhắc chân cũng tràn đầy kiêu ngạo, “Ta quyết định rồi, ta sẽ ngồi bên phải Lương Thiên Dục.”

Nam sinh ngồi bên phải Lương Thiên Dục cũng chỉ là một tên háo sắc, Josi xinh đẹp muốn chỗ của hắn, hắn hai mắt ái mộ cảm tạ cũng không kịp nhanh chóng nhường lại.

“Sách.” Lương Thiên Dục chép miệng, bĩu môi, đem thân mình dịch sang bên cạnh một chút, tiếp tục gục xuống bàn ngủ.

“Tốt lắm, tốt lắm... Chúng ta bắt đầu học... Tiếp tục bài học ngày hôm trước, chúng ta lật đến...” Nữ hầu của Josi cùng nhóm bảo tiêu giống như pho tượng đứng đằng sau, tròng đến Lâm Dật khấn trương đến tay chảy mồ hôi.

Thật là đáng sợ đi...

“Chờ một chút,” Josi đột nhiên nhắc tay, “Lão sư, ta không có sách giáo khoa.”

Lời này vừa nói ra, xung quanh nằng nổi lên một trận xôn xao, nam sinh bên cạnh tranh nhau đưa sách cho nằng mượn.

“Ta muốn cùng bạn Lương Thiên Dục xem chung.” Josi chỉ sang bên cạnh ra lệnh, Lương Thiên Dục bị gọi tên không kiên nhẫn hé ra một con mắt, dùng hai giây, đôi môi chỉ phun ra hai chữ ngắn ngủn...

“Không muốn.”

Josi tức giận đến mắt hạnh trợn lên nhưng vừa nghĩ tới thân phận của mình đành phải nhịn xuống.

Thời gian ăn trưa, nguyên bản Lương Thiên Dục còn tính muốn vào phòng Lâm Dật đại chiến vài lần, cố tình Josi lại bám theo y đến chết không buông. Ai, quả thực cùng với mình khi theo đuôi lão sư giống nhau như đúc! Lương Thiên Dục bắt đầu cảm tạ lão sư chẳng những không chán ghét mình, còn cho mình cơ hội tiếp cận hắn...

“Người theo ta làm cái gì?” Lương Thiên Dục cuối cùng nhịn không được hỏi.

“Người không phải muốn ăn cơm sao? Chúng ta cùng đi a!” Josi vẻ đương nhiên nói.

Lương Thiên Dục xoay đầu vội vàng muốn tìm kẻ thế thân, cố tình Ngô Dịch Khải tiểu tử đó trốn so với mình còn nhanh hơn.

Một ngày như vậy coi như xong, nhưng một tuần lễ, một tháng còn như vậy... Cũng không chỉ đơn giản như thế.

Đi học, tan học, lại đi học, mỗi ngày theo, ngay cả Lương Thiên Dục cũng thần tình bất định nghi ngờ hỏi y: “Lương Thiên Dục, cái người theo sau người kia... là sao vậy?”

Có một cái âm hồn không tan bám theo sau làm ai cũng lông tóc dựng đứng. Nhưng y còn biết làm sao bây giờ? Cho dù y có muốn chạy trốn thì hai tên bảo tiêu kia cũng có thể chặn y lại!

“Uy, ra về rồi người còn theo ta làm cái gì?” Lương Thiên Dục mặt tối sầm dứt hai tay vào túi quần.

“Ân... Ta vừa mới chuyển tới còn chưa quen đường, người dẫn ta đi loanh quanh xem thử?”

Hắn phi, tư thực Na Hoa cách đây có hai con đường, có thể không quen sao?

“Được rồi... Nhưng thật ra ta đã gọi bảo lái xe dừng đến đón ta, cho nên ít nhất người phải đưa ta về nhà.” Josi đúng lý hợp tình nói.

Lương Thiên Dục nghe xong mệt mỏi thở dài.

Ai, đã nói là phải giúp lão sư... Nếu không đến sớm hẳn sẽ nổi bão... Y chịu phận bất hạnh khởi động xe.

Josi trộm liếc mắt nhìn Lương Thiên Dục vẻ mặt bất đắc dĩ đưa nàng về nhà, thỏa mãn nở nụ cười. A, nếu như là lời của hắn... hắn là không thành vấn đề đi?

Lâm Dật luôn cho rằng Lương Thiên Dục bề ngoài anh tuấn nên thường xuyên có nhiều nữ sinh ngấp nghé, thư tình lễ vật hoặc tỏ tình chưa bao giờ thiếu, nhưng Josi không giống với những người trước, nàng cả ngày giống như keo da trâu dính bên người Lương Thiên Dục, ngay cả nửa điểm ruồi bọ con kiến cũng không cho tiếp cận.

“Cái gì chứ! Con nhỏ kia là ai? Bằng cái gì giống như bạn gái mỗi ngày bám bên cạnh Dục thiếu gia chứ?!” Nữ sinh đi qua bất mãn nói.

Chính là... Chính là... Lâm Dật nghe xong cũng không nhịn được đồng ý, vài ba học sinh đi qua đối hắn chào hỏi, hắn cũng nhắc cười cười đáp lại, kỳ thật đáy lòng phiền muộn muốn chết. Không có Lương Thiên Dục làm bạn, hắn trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết phải đi đâu.

“Ai... Các người có hay không cảm giác thấy... Lương Thiên Dục thích nữ sinh kia không?” Nữ sinh bên cạnh nhỏ giọng nói.

Phốc —— Lâm Dật không cẩn thận đem miệng đầy nước phun ra. Thích nàng? Lâm Dật nháy mắt mấy cái, lập tức bác bỏ ý nghĩ này.

Không có khả năng! Lương Thiên Dục rõ ràng thích nam nhân! Nói là thích nam sinh còn làm hắn dễ tin hơn.

Chính là... Một vấn đề hiện lên. Lương Thiên Dục bình thường vừa có nữ nhân tới gần liền lập tức cự tuyệt, tại sao lại tùy ý để Josi ôm tay y cũng không đẩy ra?

Nghĩ sâu hơn một chút, tươi cười trên môi Lâm Dật biến mất, tay dừng giữa không trung.

Từ từ... Lần gần nhất bọn hắn ân ái là lúc nào?

Một tuần lễ... hai tuần lễ?

Không xong! Bình thường bọn họ đều là một ngày hai lần!

Lần gần nhất Lương Thiên Dục nói thích mình là lúc nào nhỉ?

Cẩn thận ngẫm lại... Không ngờ là... một tháng trước sao?!

Lâm Dật ngẩn ra, tâm nhất thời trùng hẫng xuống.

Nói như thế... Lương Thiên Dục sẽ không phải là bắt đầu... chán ghét hắn?

31. Chương 35

Mọi thứ giữa hai người họ đều là dựa vào sự duy trì của Lương Thiên Dục, làm thế nào để hai người hiểu nhau thêm một chút, làm thế nào để hai người tạo thêm nhiều kỉ niệm hơn một chút, hắn chưa bao giờ nghĩ đến.

Chính là trong đầu đột nhiên vang lên một thanh âm, vạn nhất Lương Thiên Dục thật sự không thích hắn nữa thì làm sao bây giờ? Hắn có hay không có thể tiếp tục có được phân tình cảm này?

Bất an.

Lâm Dật lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi sắp mất đi một người rất trọng yếu, lúc trước cha mẹ tai nạn xe cộ qua đời cũng không có sợ hãi đến như thế.

Hắn nôn nóng vò đầu bứt tóc, buồn rầu tựa lưng vào ghế ngồi.

Vừa nghĩ tới Lương Thiên Dục, Lâm Dật sắc mặt trầm xuống, cô đơn thùy hạ mi mắt.

Cho dù lúc trước là Lương Thiên Dục chủ động, nhưng Lâm Dật lại chỉ trong nửa năm gặp gỡ ngắn ngủi đã yêu y.

Tuy rằng y rất xấu, luôn không ngừng thương tổn mình nhưng Lâm Dật biết, chỉ cần ở bên cạnh y thì hắn sẽ không còn cần phải sợ hãi gì nữa, bởi vì y không có lúc nào là không bảo vệ mình.

Y ôn nhu thâm tình, y khôn vặt, y tự đại tà vọng, mỗi một cái đều làm cho mình thật sâu trầm mê.

Hắn biết mình đã thật sự động tâm, nhưng còn Lương Thiên Dục thì sao?

Hắn ngay cả Lương Thiên Dục tại sao lại thích mình cũng không biết, cũng không biết mình với đối phương từ lúc nào lại mặc danh kì diệu bắt đầu đoạn tình cảm này, nói không chừng Lương Thiên Dục căn bản chỉ là chơi đùa mà thôi.

Chính là tại sao mình vẫn thích y như vậy? Thậm chí yêu cả vô tình cũng lạnh lùng của y.

Hắn có phải làm sai chỗ nào, khiến Lương Thiên Dục không còn thích hắn?

Lâm Dật phát hiện mình không thể dễ dàng buông tha đoạn tình cảm này, ngay cả khi Lương Thiên Dục không còn thích hắn đi chăng nữa.

Hắn nghĩ thật kĩ, âm thầm làm một cái quyết định.

Nhìn Lương Thiên Dục cùng Josi thân thiết sống vai đi trên hành lang nói chuyện, rõ ràng đã tới giờ ra về hai người vẫn như hình với bóng, Lâm Dật hít một hơi thật sâu, bả vai run lên, cổ làm cho cơ mặt cứng ngắc thả lỏng xuống.

“Lương Thiên Dục, em tới đây một chút!” Lâm Dật cố gắng khống chế tâm tình khủng hoảng, hết sức bình tĩnh nói.

Nhìn thấy lão sư, Lương Thiên Dục hơi sững sờ, mới nghĩ ra mấy tuần nay y luôn bị Josi quấy rối, ngược lại bỏ rơi lão sư.

“Lương Thiên Dục, ta với người cùng đi chứ?” Josi tựa đầu cọ vào vai Lương Thiên Dục, Lương Thiên Dục không kiên nhẫn muốn đẩy nàng ra lại bị ôm càng chặt hơn.

“Lương Thiên Dục, tôi muốn nói — chuyện — riêng với em!” Lâm Dật lòng đổ kị trời lên, không tự giác tăng thêm ngữ khí.

Lương Thiên Dục có chút khó hiểu theo Lâm Dật tới phòng làm việc của hắn, vừa mới bước vào, cửa lập tức bị khóa lại.

Xảy ra chuyện gì? Biểu cảm của lão sư giống như là lạ...

“Lão sư, người...” Lương Thiên Dục mới nói được một nửa, ba một tiếng. Lâm Dật đã quay người đẩy y tựa vào tường, hôn lên môi y, Lương Thiên Dục đỡ ra sau một lúc lâu mới phát hiện ra mình bị “cưỡng hôn”.

“Ngô, lão sư, người xảy ra chuyện gì?” Tuy rằng ái nhân khó có khi chủ động là chuyện rất tốt nhưng lão sư tựa hồ có cái gì đó không đúng lắm.

Lâm Dật không trả lời, ngón tay vụng về cởi bỏ cúc áo đồng phục của Lương Thiên Dục, lo lắng tham tiến vào trong quần áo y. Lâm Dật ngồi xổm xuống, đem đôi môi dán tại cơ bụng rắn chắc của Lương Thiên Dục liếm ngược lên, học theo phương thức âu yếm bình thường của Lương Thiên Dục, nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi chạm đến hai điểm nổi lên trên ngực y.

Lương Thiên Dục thở hắt ra kinh ngạc nhìn Lâm Dật, không rõ hắn định tiếp tục làm gì.

Lâm Dật nhắm mắt lại, xuôi theo đầu nhũ xuống dưới rải một đường hôn ngân, rồi mới cởi bỏ khóa quần Lương Thiên Dục, lấy ra phân thân của y vì bị khiêu khích mà đã hơi ngóc đầu dậy, ngậm lấy thứ to lớn đó, không ngừng liếm mút, thẳng đến khi nó hoàn toàn cứng lên.

Lương Thiên Dục thở gấp, muốn đẩy ngã Lâm Dật lại bị Lâm Dật áp trên mặt đất. Lâm Dật một tay khuấy động phân thân Lương Thiên Dục, một tay cởi ra quần của mình, qua loa dùng nước miếng bôi trơn, chuyện tiếp theo xảy ra làm Lương Thiên Dục trở mắt lên nhìn — Lâm Dật thể nhưng trực tiếp ngồi trên người y, đem phân thân của y nhắm ngay động khẩu, thẳng tắp cắm vào.

Không được bôi trơn kĩ càng, phân thân cắm vào hậu đình mới được một nửa liền bị kẹt lại, Lâm Dật cắn răng, hít sâu một hơi ngồi mạnh xuống, bị đau đến nhăn mặt vẫn cắn răng nhịn.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị cử động, Lương Thiên Dục liền bắt được hắn.

“Lão sư, từ từ đã, ta muốn biết rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra!”

Rất kì quái. Y nguyên bản tưởng rằng lão sư làm tất cả những việc này là vì hắn muốn thế, nhưng lão sư rõ ràng rất đau, bộ dạng cũng không giống như có dục vọng gì.

Nghe thấy lời của y, Lâm Dật mỉm cười thê lương, ảm đạm gục đầu xuống.

Ngay cả như vậy cũng không được sao? Hắn còn cho là mình chủ động có thể làm thay đổi thái độ của Lương Thiên Dục. Lâm Dật nhất thời lâm vào bi thương, nước mắt không ức chế được chảy xuống.

“Uy uy uy. . . Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Lão sư người đừng khóc a...” Vừa thấy được nước mắt của Lâm Dật, Lương Thiên Dục nhất thời tay chân luống cuống muốn ngồi dậy.

Hai người vẫn còn ở trong tư thế mập hợp đầy xấu hổ, Lâm Dật vùng lên nắm tay yếu ớt, từng cái như mưa rơi hạ trên ***g ngực Lương Thiên Dục, bất an cùng sợ hãi đè nén suốt vài ngày cuối cùng bạo phát.

“Ô ô... Cái gì chứ! Muốn cùng Josi một chỗ thì cứ nói! Ta cũng sẽ không mặt dày quần lầy người! Lương Thiên Dục người này bại hoại! Bằng cái gì để cho trong đầu ta chỉ toàn có người!” Lâm Dật không cam lòng dùng sức đâm xuống, Lương Thiên Dục ngu ngơ, chẳng những không cảm thấy đau, ngược lại còn xúc động cười to.

Tốt lắm, y cuối cùng cũng biết nguyên nhân lão sư thất thường rồi.

“Cho nên người nghĩ rằng ta muốn cùng Josi một chỗ, cố ý không để ý tới người để người biết khó mà lui?” Lão Thiên a! Y mới có mấy ngày không ở cạnh lão sư, thế nào mà đã thành một đôi với Josi rồi?

Lão sư thật là ngu ngốc, thế nhưng không chịu hiểu cho nỗi khổ tâm của Lương Thiên Dục hắn.

“Lão sư, người đổ kị vớ vẩn cái gì? Mới vài ngày không ở bên cạnh người mà người đã ở một mình nghĩ lung tung nhiều như vậy, người thật sự là một kẻ cũng làm cho ta không yên tâm nổi!”

Lương Thiên Dục tức giận búng một cái lên trán Lâm Dật, trong giọng nói không che giấu sự sùng nịnh.

Ngô, này xem như thâm tình thông báo sao?

Nguyên lai lão sư cũng yêu thương y thật nhiều như vậy.

“Lão sư, không cần hoài nghi tình cảm của ta, ta sẽ vĩnh viễn yêu người, yêu người thật nhiều, biết chưa?”

Mong chờ nhìn vào đôi mắt đen thâm trầm giống như bầu trời đêm lại lóe ra quang mang của Lương Thiên Dục, Lâm Dật rốt cuộc tìm ra sự thật mà hắn mong muốn.

Hắn giống như thật sự đã hiểu.

Nhiều hơn nữa hoài nghi đều trong nháy mắt tan thành mây khói, Lâm Dật trong lòng dâng lên một cổ lo lắng, kim lòng không đậu ấn xuống một nụ hôn.

Đôi môi mịn màng của Lâm Dật áp lên môi Lương Thiên Dục nhưng lại chần chừ không dám đem đầu lưỡi vói vào trong.

“Uy uy, lão sư, người đừng có đem ta biến thành tiểu hài tử nha! Như vậy cũng quá không có thành ý đi!” Lương Thiên Dục trêu chọc nói, Lâm Dật mặt đỏ lên, trước khi đại não kịp phản ứng thì cơ thể đã hành động trước cú xuống, đẩy nụ hôn sâu thêm.

Hôn duyên triền miên như mật đường ngọt ngào, rời môi một lát, kéo ra một sợi chỉ bạc *** mị, Lâm Dật bị hôn đến lý trí dần tan rã, hai gò má ửng hồng, hai mắt phủ sương mù nhộn nhạo một tầng dục vọng. Lương Thiên Dục thuần thực vuốt ve những chỗ mẫn cảm của Lâm Dật, từng chút từng chút, Lâm Dật rõ ràng muốn chủ động một lần lại chỉ có thể cả người hư nhược ngã vào trong lòng Lương Thiên Dục, tùy ý y muốn làm gì thì làm.

Một trận khoái cảm tăng vọt, Lâm Dật kinh ngạc nhìn về phía Lương Thiên Dục, người kia đang vùi đầu giữa hai chân hắn, khoang miệng nóng ẩm ngâm lấy phần thân đang đứng thẳng, đây là Lương Thiên Dục lần đầu tiên vì hắn khẩu giao.

“Không cần... Thực bẩn...” Lâm Dật khó mà chịu nổi muốn khép lại hai chân lại bị Lương Thiên Dục đè xuống, vuốt ve đùi trong non mịn, miệng vẫn theo tiết tấu liếm mát.

“Không... Không bẩn... Tuyệt đối không... Bởi vì là lão sư nên không có gì cả...” Theo động tác của Lương Thiên Dục, khoái cảm khôn cùng tầng tầng lớp lớp vây trụ thân thể Lâm Dật, hắn như bị điện giật cong lưng lên, đôi môi hé mở, liên tục thở gấp, ngón tay nhịn không được luồn vào mái tóc đen của Lương Thiên Dục, cảm thụ ham muốn ngày một tăng lên.

“Lão sư... Ta yêu người.. Ta thật yêu người...”

Lâm Dật mặt đỏ tai hồng nghe Lương Thiên Dục thâm tình nỉ non, trong lòng một trận rung động, ***g ngực dồn dập nhấp nhô, da thịt hồng thắm run lên theo từng trận khoái cảm, trong lòng lần đầu tiên cảm thụ yêu thương tràn ngập.

Ngày ấy, Lâm Dật hoảng loạn trong lòng cuối cùng được an ủi, Lương Thiên Dục quả nhiên là một tên đại phối dẫn, từng câu ái ngữ ôn nhu, từng nụ hôn nóng bỏng nồng nhiệt, dễ dàng đem bất an của Lâm Dật biến thành hư không. Toàn bộ nghi hoặc hóa thành thổ gấp rên rỉ, thuận theo Lương Thiên Dục từng tắc từng tắc khơi mào dục hỏa, để cho bản thân mình hòa tan dưới bàn tay ấm áp của y.

Hắn thật sự cảm nhận được tình yêu của Lương Thiên Dục, hắn sẽ dùng bất kể phương pháp nào để dựa vào tình cảm này làm yên ổn bất an trong lòng mình, Lương Thiên Dục phải trả giá so với hắn vĩnh viễn đều nhiều hơn.

“Lão sư... Ta thật sự rất yêu người... Thật yêu người... thật yêu người...”

Cách một lớp cửa gỗ truyền ra âm thanh rên rỉ nhỏ vụn, thân ảnh lặng yên bên ngoài bỗng dưng run lên, một cái lão đảo, nàng không thể tin nổi trợn tròn mắt, hai tay bịt chặt miệng, khiếp sợ dựa vào tường, thể nhưng phát hiện quan hệ đen tối của hai người.

32. Chương 36

Ngày hôm qua bỏ lại Josi đuổi theo lão sư, Josi khó tránh khỏi tình tình tiểu thư mà làm loạn, nhưng trừ lần đó ra cái gì cũng không còn phát sinh làm Lương Thiên Dục có chút khó hiểu.

Chính là một vị lão sư dám cùng nàng tranh nam nhân... A, chuyện buồn cười.

Tuy rằng đồ kị cùng phần nộ sớm đốt lên liệt hỏa trong lòng nhưng Josi vẫn tỏ ra bình thường, chính là lẳng lặng đem một màn ngày hôm qua để lại trong lòng, âm thầm vạch ra một kế hoạch. Bất quá Josi đương nhiên sẽ không cấp cho Lâm Dật một sắc mặt tốt, Lâm Dật luôn luôn bị lừa dối vô cớ đến không hiểu ra sao, ai mà biết được Josi đã sớm phát hiện ra quan hệ của hai người.

Thời gian ăn trưa, Lương Thiên Dục theo cửa sau lớp học đi ra, đang muốn kêu lão sư cùng đi ăn cơm nhưng liếc mắt thấy Josi sôi nổi chạy đến bên cạnh, giống như kẹo cao su bám chặt lấy cánh tay mình.

Tuy rằng Lương Thiên Dục kêu Lâm Dật đừng lo lắng nhưng tình nhân của mình lại ở cùng một chỗ với nữ sinh khác, nhiều ít cũng sẽ không thích a!

Lương Thiên Dục bắt đắc dĩ gỡ gỡ đầu, bị tầm mắt nóng rực của Lâm Dật trừng đến có chút xấu hổ.

Uy, quá gần! Lâm Dật bất mãn so so cánh tay, ý bảo hai người đứng quá gần.

Lương Thiên Dục buồn cười nhìn hắn, không dấu vết đem tay rút ra, Như vậy được chưa?

Lâm Dật bực tức mà không nói được gì, hừ một tiếng, lúc này mới ôm lấy sách giáo khoa trở lại văn phòng.

Lương Thiên Hoa từ lớp B đi tới, tính toán cùng Lâm Dật đi ăn cơm, Lương Thiên Dục thấy thế đương nhiên không chịu, nói qua nói lại nửa ngày cuối cùng lại thành bốn người cùng đi. Nhưng Lương Thiên Dục không cho phép Lâm Dật và Lương Thiên Hoa đứng cạnh nhau, Lâm Dật cũng không nghĩ để Lương Thiên Dục cùng Josi đi với nhau, cho nên cuối cùng biến thành cục diện này...

Bốn người đi thành một hàng ngang, từ trái sang phải theo thứ tự là Lâm Dật, Lương Thiên Dục, Lương Thiên Hoa và Josi.

“Uy! Người cũng dám chen chỗ của bốn tiểu thư, tránh ra! Ta muốn đi cùng với Lương Thiên Dục!” Josi bất mãn muốn đẩy Lương Thiên Hoa lại bị gạt trở về.

“Ta còn chưa thấy qua nữ sinh giống con sên dính vào bên cạnh nam sinh, không thấy mặt à?”

“Cái gì?! Người dám nói ta là con sên? Thật quá đáng! Người, người là cái đồ phân chó!” Mặc kệ việc đối phương là lão sư, Josi không cam lòng yếu thế đáp lễ.

Cái gì?! Đường đường một công tử danh giá như gã lại bị nói thành dạng phân chó?!

Hai người tức giận đến chỉ còn thiếu nước dắm vào mũi đối phương, mùi thuốc súng lan tràn, giằng co căng thẳng, Lương Thiên Dục lặng lẽ kéo Lâm Dật trốn đi.

Vẫn còn giữ chức vụ trợ giảng cho Lương Thiên Hoa, Lâm Dật sau bữa ăn trưa cũng không vào lớp B, trộm cho mình nửa ngày an nhàn, Lương Thiên Dục cũng học thối xấu bùng lớp học buổi chiều, cùng lão sư hưởng thụ thời gian nghỉ ngơi tốt đẹp.

Mấy ngày nay phụ thân của Lương Thiên Dục về nước, Lương Thiên Dục không muốn về nhà mình, chạy tới chen chúc vào cái phòng đơn nhỏ bé của Lâm Dật. Lâm Dật đang ở trong phòng bếp gọt hoa quả, một bên xào nấu mấy món đơn giản. Hắn từ sau khi tốt nghiệp liền chuyển ra ở một mình, ăn uống ngủ nghỉ đều có thể tự xử lý, không muốn đối chết thì dù là nam nhân cũng phải học nấu nướng.

“Lương Thiên Dục, sinh nhật người muốn có quà gì?” Lâm Dật đem hoa quả bưng lên bàn phòng khách, hỏi Lương Thiên Dục đang miễn cưỡng ngồi phịch trên ghế salon.

“Nếu không ta làm bánh ngọt cho người?” Không có biện pháp, sau một tuần nữa là sinh nhật Lương Thiên Dục, nhưng y nước hoa, quần áo, giấy dép cái gì cũng không thiếu, Lâm Dật hiện tại cũng không biết mua cái gì cho y.

“Àn, bánh ngọt?” Lương Thiên Dục xoa xoa cằm, trầm ngâm một lát, đột nhiên cười lên một cái, không biết tại sao có điểm gian trá, “Ngô, tốt a.” Lương Thiên Dục gật gật đầu, nói xong lại lật thân trở về, đầu gối trên bệ thổ bông, tiếp tục nằm trên sofa chọt kiến.

Lâm Dật bất giác đánh một cái rùng mình, sao lại có cảm giác như mình đang bị tính kế? Nhưng còn chưa nghĩ ra cái manh mối gì Lương Thiên Dục lại ở bên cạnh ồn ào.

“Lão sư, lão sư, ta muốn ăn trái cây ”

“Được.” Lâm Dật đưa cho y cái nĩa nhưng Lương Thiên Dục lại không cầm.

“Không cần, ta muốn lão sư uy ta.” Lương Thiên Dục a một tiếng há miệng, Lâm Dật không thể nề hà xiên một miếng hoa quả cho y nhưng y lại đẩy tay hắn ra.

“Lão sư, ta muốn người dùng — miệng — uy!” Lương Thiên Dục khước miệng nhếch lên nụ cười xấu xa, đưa tay vòng qua cổ Lâm Dật kéo đến trước mặt mình, khoảng cách gần như vậy làm mặt Lâm Dật hơi đỏ lên, tên tiểu tử này rõ ràng muốn bắt chẹt hần.

“Sách, thế thì đừng ăn nữa.” Lâm Dật hừ một tiếng, quay đầu sang một bên.

“Ồ... Lão sư không thương ta... Ngay cả một yêu cầu nhỏ như thế cũng không chịu đáp ứng...” Lương Thiên Dục giả bộ, đỏ mặt miệng tỏ vẻ đáng thương, hai mắt chớp chớp đối với Lâm Dật phát ra ánh sáng vô tội... A, tốt lắm, lão sư nhận thua rồi.

Lâm Dật dưới ánh mắt phấn khởi của Lương Thiên Dục cắn một miếng táo, nghiêng người, mặt chậm rì rì tiến sát lại, chống lại ánh mắt mang theo vui đùa của Lương Thiên Dục, khi chỉ còn cách mũi Lương Thiên Dục có 2cm thì đỏ bừng mặt dừng lại, Lương Thiên Dục còn cố tình kêu “a” thúc giục hần nhanh lên.

Mùi hương đặc hữu trên người Lương Thiên Dục truyền đến, thân nhiên, tươi mát cũng rất ôn nhu, cảm giác giống như ánh sáng mặt trời chiếu xuống biển khơi. Lâm Dật mỗi lần tới gần mùi hương này đều bị mê hoặc đến đầu óc choáng váng, tựa như thuốc phiện, một khi động vào liền vô pháp dứt bỏ.

Lâm Dật thật cẩn thận đưa lên miếng táo, cố gắng để không đụng vào môi Lương Thiên Dục, nhưng Lương Thiên Dục liên tục ồ ào nói mình ăn không đến, cần tới gần chút nữa, rõ ràng là có mục đích. Lâm Dật mặt đỏ bừng nhắm mắt, dùng tốc độ nhanh nhất dán môi mình lên môi Lương Thiên Dục rồi lập tức dứt ra nhưng Lương Thiên Dục còn nhanh hơn, trong nháy mắt chặn hần lại.

“Ai, lão sư, không phải đã nói sẽ chủ động sao? Như thế này mà là chủ động?” Lương Thiên Dục tràn đầy hứng thú hỏi, thuận tiện thưởng thức vẻ thẹn thùng của đối phương.

“A đem đầu lưỡi vói vào.”

Lâm Dật mặt đã đỏ rực nhưng đầu lại bị Lương Thiên Dục chặn lại, chỉ miễn cưỡng giằng co được năm giây liền đầu hàng.

Hương hoa quả cùng hương thơm đặc hữu trên cơ thể Lương Thiên Dục như nước giao nhau trong không khí, quần áo Lâm Dật trong nháy mắt biến mất, hần mơ mơ màng màng rơi vào thâm tình của Lương Thiên Dục, lại mơ mơ màng màng bị y kéo vào bể dục.

Một đêm tình cảm mãnh liệt...

Ngày hôm sau, Lương Thiên Dục rất vui vẻ mang đến bản thiết kế “bánh ngọt” mà y muốn, mới thoảng nhìn, Lâm Dật từ mặt đến cổ nháy mắt biến thành màu cà chua chín, trên đỉnh đầu hình như còn bốc khói. Lâm Dật lấy tay che miệng, hai mắt mở to như chuông đồng, khó có thể tin tưởng mắt nhìn Lương Thiên Dục thật lâu mới từ yết hầu bật ra một tiếng rống

“Lương, Lương Thiên Dục! Người này biến thái!” Cái thứ kia là cái thể loại bánh ngọt gì a?!

“Ta coi đó là một lời khen, bắt quá lão sư không thể nuốt lời nha.” Lương Thiên Dục vô lại nói, hai mắt vui vẻ híp lại thành một đường chỉ.

Loại ảnh chụp khiến người ta thẹn thùng này tạm thời là bí mật... Mời mọi người thử tưởng tượng một chút...

33. Chương 37

Ngọt ngào mới được thêm vài ngày, sáng sớm chủ nhật, chuông cửa leng keng leng keng vang lên, Lương Thiên Dục bị đánh thức dỗ Lâm Dật tiếp tục ngủ, mình xuống giường đi mở cửa.

“Sớm an, thiếu gia.”

Nhìn thấy người xuất hiện, Lương Thiên Dục sắc mặt phát lạnh, ánh mắt trở nên nghiêm túc lạnh lùng. Không nói tới người này tới đây tìm mình có chuyện gì... chính là tại sao hắn lại biết mình ở đây?

“Thiếu gia, trưa chủ nhật tuần sau có một bữa tiệc cần ngài tham dự, lão gia muốn ngài đến khách sạn Tân Hoa gặp mặt.” Lương gia quản gia như trước một thân không thay đổi âu phục cùng găng tay trắng, hữu lễ đưa lên thiệp mời trên tay.

“Hắn phái người giám thị ta?” Lương Thiên Dục lạnh lùng nói. Cả hai người đều biết “hắn” ở đây là chỉ ai. Nếu nói vậy... phụ thân đã biết quan hệ của mình cùng lão sư?

“Xin ngài nhất định phải đến.” Quản gia bình tĩnh cúi đầu chào, quay gót xoay người. Làm tốt bổn phận của mình là điều kiện cơ bản nhất của một quản gia, không cần nói nhiều, chỉ cần truyền đạt ý muốn của chủ nhân là tốt rồi.

“Lương Thiên Dục... Xảy ra chuyện gì sao?” Thấy Lương Thiên Dục vẫn đứng ở trước cửa, Lâm Dật buồn ngủ hỏi.

“Không. . . Không có việc gì... Người tiếp tục ngủ đi...” Lương Thiên Dục giúp Lâm Dật đắp kín chăn bông, chính mình lại trên mặt thần sắc lo lắng ngồi ở mép giường.

Chủ nhật tuần sau... là sinh nhật của mình a... Y nhìn nhìn thiệp mời trong tay, hoàn hảo là giữa trưa... Nhưng vô luận phụ thân là gọi mình có chuyện gì, này là không thể trốn tránh.

Lương Thiên Dục vốn tưởng lần gặp mặt này cũng giống như bình thường, chỉ là tụ họp của giới thương nhân, hơn chút nữa là làm quen một vài nhân vật lớn hoặc là bàn chuyện làm ăn. Chỉ là hôm nay cả nhà lớn nhỏ của chủ tịch đều tụ họp ở đây, có chuyện cổ quái.

“Lương Thiên Dục, chào hỏi đi, đây là chủ tịch tập đoàn Long Đức, Vưu Minh Long tiên sinh.” Lương Thắng Viễn dùng ánh mắt ý bảo y tôn kính một chút.

“Xin chào, rất hân hạnh được làm quen với ngài.” Lương Thiên Dục giương lên một nụ cười hoàn mỹ giả tạo, khước mắt thì âm thầm xem xét đối phương, nhưng đối phương tựa hồ cũng cố ý dùng ánh mắt đánh giá lại y.

Tập đoàn Long Đức... Nghe rất quen... Y đương nhiên biết tập đoàn Long Đức là tập đoàn lớn danh chấn trong ngoài nước, nhưng cảm giác quen thuộc này lại gợi y nhớ tới cái gì đó... Lương Thiên Dục lắc lắc đầu, có chút hỗn loạn.

“Các vị, mời ngồi đi.” Vưu Minh Long chủ tịch là đồng trang lứa với ông nội, gia tộc tập đoàn so với tập đoàn Hoa Dục còn lớn hơn, đương nhiên ngồi ở chủ vị.

Lương Thiên Dục một tay đỡ lấy caravat trước ngực, tao nhã nhẹ nhàng ngồi xuống, đưa tới ánh mắt tán thưởng của đối phương, Y ở bên ngoài chính là bộ mặt của tập đoàn Hoa Dục, tuyệt đối không thể tùy tiện mất mặt, đây xem như là ước định giữa y là Lương Thắng Viễn để đổi lấy tự do.

Vừa mới bắt đầu cũng chỉ là mấy lời nói xã giao, giống đánh thái cực quyền người tới ta đi, một bài lại một bài vô nghĩa, mới qua mười, hai mươi phút Lương Thiên Dục đã mệt mỏi, lại chỉ có thể cố gắng cười, vận dụng kĩ xảo nhất nhất ứng đối, có trời mới biết suy nghĩ của y đã sớm bay về Lâm Dật đang ở nhà, ảo tưởng lát nữa về sẽ chúc mừng như thế nào.

Hoàn hảo... Hiện tại mới hơn một giờ, y cùng lão sư hẹn lúc sau giờ tối, thời gian hẳn là còn đủ. A... Lão sư có thể hay không làm theo nguyện vọng của y “hảo hảo chuẩn bị” đây?

Ngay tại lúc y đang miên man suy nghĩ thì hai tiếng đập cửa từ sau lưng vang lên.

“A! Chắc là nàng tới!” Lão chủ tịch khó có dịp lộ ra tươi cười, ngay cả Lương Thắng Viễn cũng vội đứng dậy nghênh đón.

“Nàng?” Còn có người muốn tới sao? Lương Thiên Dục không hiểu ra sao, nhấp một ngụm rượu liền ngồi yên tại chỗ.

Đại môn nặng nề mở ra, hai gã bảo tiêu mặc âu phục mang kính râm đi trước, cung kính đứng hai bên, người tới, một đôi giày dẫm lên nền đá cẩm thạch phát ra tiếng vang thanh thúy, từ bên kia hành lang chậm rãi tới gần, cuối cùng dừng lại trước bàn tiệc xa hoa.

“...Còn ngồi đấy, nhanh đứng lên!” Lương Thắng Viễn vỗ vai Lương Thiên Dục, nhỏ giọng thúc giục y, Lương Thiên Dục than thở, rốt cuộc là ai mà cần nhiều người tốn công tốn sức đón tiếp như vậy... Nhưng y chỉ có thể không kiên nhẫn đứng lên, xoay người... Rồi mới cùng người vừa tới đối mặt.

“A, Lương Thiên Dục, lại gặp mặt rồi.” Người nọ điệu bộ giả tạo cùng bình thường hoàn toàn bất đồng, một thân lễ phục màu hồng nhạt cùng áo khoác lông vũ màu trắng, trang sức tinh xảo trang nhã, mái tóc màu vàng kim uốn xoắn được búi lên, còn dùng một vật trang sức cố định lại.

“Người...!” Lương Thiên Dục vẫn chưa đứng dậy hoàn toàn lại ngã ra khỏi ghế, tay đưa lên cứng đờ giữa không trung, khiếp sợ toàn bộ biểu hiện trên mặt, người mới tới nhìn y, thản nhiên cười.

Nàng sao lại ở chỗ này?!

...

...

Tại ký túc xá của Lâm Dật

Bây giờ là hai giờ chiều, Lâm Dật còn đang giãy dụa lựa chọn xem “nên hay không nên hoàn thành tâm nguyện của Lương Thiên Dục”.

Hắn từ tủ quần áo lấy ra “trang bị” lưu lại từ khi đó thứ hắn tưởng sớm đã đánh mất, vậy mà Lương Thiên Dục hóa ra vẫn giữ lại, tên đó nhất định đã ủ mưu ngay từ đầu!

Lâm Dật cầm nó ném lên giường, kim loại va chạm phát ra tiếng vang, chính mình thì nằm úp sấp bên cạnh cùng với cái “bản thiết kế” mà Lương Thiên Dục cho hắn mất to trừng mắt nhỏ.

“A Ta muốn điên rồi!” Lâm Dật không khống chế được vò đầu bứt tai gào thét. Thiên A! Có đánh chết hắn cũng không muốn làm a a a

Đáng giận! Đã thế đi làm một cái bánh ngọt bình thường cho y quên đi! Lâm Dật thở phì phì vắt bản thiết kế ở trên giường, dứt khoát chạy đến phòng bếp.

Chính là... Đó là nguyện vọng sinh nhật của Lương Thiên Dục a... Một năm mới có một lần... Yêu cầu này cũng không thể đạt được thì còn là tình nhân cái gì...

Nhưng, nhưng là làm vậy thật mất mặt muốn chết a a

Lâm Dật trừng mắt nhìn trần nhà, chỉ còn kém nước ngửa mặt lên trời thét dài.

Hắn ai ai kêu hai tiếng, tựa đầu vào vách tường nhà bếp, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài.

Thôi, hắn đâu hàng, không đề ra loại yêu cầu quỷ dị này thì cũng không phải là Lương Thiên Dục.

Người này, lần này thuận theo ý người, ngày nào đó ta sẽ đem khoản nợ này thu lại!

Lâm Dật lúc này mới phần nộ trở về phòng, xách lên cái bộ “trang bị” kia, thẳng tắp trừng nó ba giây, cuối cùng cam chịu bất hạnh gục đầu xuống.

Trở lại bữa tiệc ở khách sạn Tân Hoa, giờ phút này Lương Thiên Dục đang trưng ra bản mặt cứng ngắc, trong ***g ngực lửa giận thiêu đốt trừng mắt nhìn về phía trước, cái mặt nạ thân sĩ tri thức vẫn đeo trên mặt thiếu chút không giữ được.

XEM MẶT.

Y sớm phải biết, cha mình thế nhưng lại có loại chủ ý này! Lợi dụng hôn sự của y mở rộng sự nghiệp của tập đoàn Hoa Dục!

Lương Thiên Dục chán nản thăm mắng một câu, y vừa rồi còn thấy cái tên tập đoàn Long Đức này nghe rất quen thuộc, nguyên lai Vương Minh Long chính là ông nội của Josi!

Hai nhà câu được câu chẳng tán gẫu, chưa gì đã bàn tới thủ tục hợp tác.

Lương Thiên Dục âm trầm trừng mắt nhìn Josi đang ngồi trước mặt mình, “Người đã sớm biết?”

“Đúng vậy.” Không thèm để ý ánh mắt Lương Thiên Dục, Josi tao nhã mềm mại nâng chén rượu lên, nhẹ nhàng nhấp nháp, lại chậm rãi đặt xuống.

“Người tiếp cận ta cũng vì mục đích này?!” Lương Thiên Dục trong lời nói mang theo nóng nảy áp lực.

“Ngô... Lúc mới bắt đầu thì là thế, nhưng về sau thì không phải... Ác, rượu này thật khó uống.” Josi nhủu mi, ngoắc tay gọi phục vụ đổi loại khác.

“Là ý gì?” Lương Thiên Dục mang theo ngữ khí chất vấn hỏi.

Thấy Lương Thiên Dục trên mặt đã lộ vẻ không vui, Josi lúc này mới dừng lại động tác tay, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Lương Thiên Dục.

“Ngay từ đầu chỉ là muốn nhìn một chút xem người ông nội muốn ta gả cho là ai, tuy rằng cảm tình có hay không cũng không quan trọng, nhưng nếu là người ta nói không chừng có thể yêu.” Đều là đứa con sinh ra trong nhà giàu, từ khoảnh khắc nàng sinh ra trong gia tộc này đã xác định không thể nắm giữ cái gọi là tình yêu, điều duy nhất nàng có thể làm là từ trong đám người thích hợp chọn ra người mình ưa nhất. Josi không quan tâm nhún nhún vai, đem lực chú ý trở lại mỹ thực trên bàn.

Lương Thiên Dục hít sâu một hơi, dùng sức thở ra, Thiên A, sao lại đau đầu như vậy?

Một bữa cơm chia làm mấy phần, nhà hàng cao cấp chính là như vậy, món khai vị, món canh, món chính, lót dạ, ăn xong phần này mới kể đến phần khác, ý muốn khách nhân trong lúc đó có thời gian tán gẫu cùng tiêu hóa, nhưng Lương Thiên Dục lại lo lắng, hoàn toàn không đối bụng, liên tiếp nhìn điện thoại.

Lúc này cha mẹ hai nhà cũng đã thảo luận xong, đạt đến kết quả thỏa mãn, lại quay ra tập trung trên người con cái.

Lương Thiên Dục bị buộc phải đưa Josi đi hóng gió, Josi hoan hô reo hò, vui vẻ ôm lấy cánh tay Lương Thiên Dục, ông nội Josi nhìn thấy cháu gái hài lòng lại càng có quyết tâm tiến hành hôn sự này.

Sắp đến mùa đông, trời tối tương đối sớm, bên ngoài sắc trời đã vi ám, Lương Thiên Dục lo lắng cũng nhiều thêm một phần.

Lâm Dật ở nhà hưng phấn bắt tay chuẩn bị cho Lương Thiên Dục một bữa tiệc lớn, ai ngờ đã quá hẹn vài tiếng cũng chưa thấy người đến.

Tất nhiên, Josi tuyệt đối không dễ dàng để Lương Thiên Dục đi.

34. Chương 38

Ngày nghỉ, trên đường phố người đến người đi, địa phương náo nhiệt này bỗng nhiên xuất hiện hai người mặc lễ phục cao cấp, thiên kim tiểu thư cùng thiếu gia quý khí khiếp người, thật sự kì quái.

Chính xác, hai người đều là nhất đẳng tuyệt sắc, thu hút ánh nhìn quỷ dị của người đi đường, thậm chí có người còn chạy lại hỏi bọn họ có phải đang quay phim hay không.

Y biết hai người họ phi thường gây chú ý, nhưng Lương Thiên Dục thật sự không có cách nào có thể làm Josi chịu về sớm. Lương Thiên Dục đã cố ý dẫn nàng đến đây, làm cho vị đại tiểu thư ngại nơi này dơ dáy bẩn thỉu sẽ đòi về nhà, nhưng y không nghĩ tới là chỗ này đối với Josi có bao nhiêu mới lạ, chẳng những không hề được Josi, ngược lại còn làm nàng hưng phấn hô to nhất định phải đem toàn bộ những hàng hóa ở đây mua về nhà.

... Cùng mình khi lần đầu tiên tới nơi này có điểm giống nhau, không nghĩ đến mình lại tính sai...

Lương Thiên Dục lật mở điện thoại, ánh sáng huỳnh quang loáng lên trên mặt đồng hồ màu lam, 4h50 .

“Lương Thiên Dục, cùng mĩ nữ đi chơi còn liên tục nhìn đồng hồ thật là không có lễ phép!” Josi đi bên cạnh vui đùa nói, rút ra điện thoại trên tay Lương Thiên Dục.

“Uy, người làm cái gì?! Mau trả ta!” Lương Thiên Dục khấn trương nắm lại điện thoại của mình.

“Không – cần.” Josi lè lưỡi, tránh sang một bên.

“Đừng để cho ta nói lại lần nữa! Trả đây!” Lương Thiên Dục tức giận quát to, y đã phiền muốn chết, bây giờ là như thế nào?

Josi xem y gấp như thế nhất định là có hẹn cùng Lâm Dật, nàng nhất định không để cho y đi!

Josi lấy điện thoại ném vào trong túi xách của mình, đối Lương Thiên Dục hừ một tiếng, “Nếu hôm nay có thể làm cho ta vui vẻ, có lẽ ta còn có thể sớm thả người. Đừng quên ta chính là cháu gái của chủ tịch tập đoàn Long Đức, tin tưởng tập đoàn Hoa Dục không muốn cùng Long Đức đối địch đi?” Josi ngừ khí mang uy hiếp nói.

Lương Thiên Dục hai mắt đỏ lên, thật muốn hét vào mặt nàng câu “tùy người!” ! Nhưng như vậy sẽ chỉ làm tình cảnh của mình khó khăn hơn mà thôi.

Lương Thiên Dục hít sâu một hơi, cố gắng đem tức giận trong lòng nuốt vào.

“Người còn đứng ở chỗ này làm cái gì? Nhanh lên đi.”

Kim đồng hồ tí tách chạy, đảo mắt đã đến 5h40 , đồ ăn trên bàn tỏa ra mùi thơm, Lâm Dật đã chuẩn bị xong.

“Còn lại chỉ là mặc vào cái thứ kia...” Lâm Dật nhú mày, tuy rằng đã quyết định thuận theo ý Lương Thiên Dục nhưng trong lòng ít nhiều có điểm kháng cự.

“Trước gọi điện thoại hỏi một chút xem Lương Thiên Dục sắp tới chưa.” Lâm Dật bấm dây số mình đã sớm thuộc lòng, điện thoại bên kia tút tút vang lên nhưng không ai nhắc máy, trực tiếp chuyển sang chế độ hộp thư thoại.

Di? Lâm Dật kì quái gọi lại, rõ ràng di động có mở nhưng không ai nhận cuộc gọi.

“Hắn đang vội sao? Hôm nay là sinh nhật của hắn a!” Lâm Dật có chút buồn cười lắc đầu, gửi đi một tin nhắn, nhưng đợi đến lúc tắm rửa xong rồi vẫn chưa thấy người tới.

Quái, Lương Thiên Dục dù có chuyện gì vội cũng sẽ nghe tin nhắn của mình a...

“Người rốt cuộc có muốn đến không?” 7h5 , cùng thời gian hẹn với Lâm Dật đã muộn hơn một tiếng, Lương Thiên Dục trong tay xách theo túi lớn túi nhỏ của Josi, trong lòng nôn nóng.

Nữ nhân quả là cái đại phiền toái, tùy tiện đi hai bước có thể mua một bao đồ lớn, đi chút lại ngừng, thật là tốn thời gian!

Nhưng y không biết Josi là đang cố ý kéo dài thời gian, vừa rồi còn túi xách truyền ra chấn động, tuy rằng Lương Thiên Dục không nghe thấy nhưng Josi đoán nhất định là điện thoại của Lâm Dật.

Khá lắm! Giáo viên và học sinh a! Bây giờ còn chưa phải lúc, nhưng chuyện này tuyệt đối là con át chủ bài của nàng. Nàng nắm được điểm yếu của Lương Thiên Dục.

“Chỗ này tốt lắm, bắt quá ta hiện tại muốn đi – xem – phim.” Josi cao ngạo, dương dương tự đắc hất cằm, hoàn toàn đem Lương Thiên Dục biến thành tài xế của mình.

“Ta không muốn xem!” Một bộ phim cần ít nhất hai tiếng, y tuyệt đối không thể để lão sư chờ lâu như vậy!

“Chính là ta muốn xem!” Josi bốc đồng, cố chấp nói.

“Ta nói không được!”

“Ta nói được!”

Lương Thiên Dục mau nổi điên. Không đợi Josi nói xong, Lương Thiên Dục ắt hẳn hồi lâu rồi cuộc cũng bạo phát.

“NGƯỜI RỐT CUỘC NHÁO ĐỦ CHƯA?!” Y thật sự chịu đủ rồi!

Josi bị tiếng rống của y hù sợ! Lương Thiên Dục cho tới bây giờ chưa từng đối với nàng như vậy!

“Người, người dám quát ta...” Josi nháy mắt đỏ hốc mắt, nước mắt đảo quanh, nếu là nam nhân bình thường nhìn thấy bộ dáng nhu nhược bị thương này tuyệt đối sẽ sinh lòng thương tiếc. Đáng tiếc Lương Thiên Dục là đồng tính luyến! Đồng tính luyến ái đối một nữ nhân thương tiếc làm cái gì?!

“Cái di động đó ta bỏ! Đại tiểu thư tập đoàn Long Đức muốn đùa giỡn về nhà mà đùa giỡn đi!” Lương Thiên Dục nổi giận dưng dưng vắt lại một câu liền bỏ đi không quay đầu lại, mặc kệ Josi ở đằng sau không có hình tượng rống to.

“Ta cho người biết, ta chính là cháu gái của chủ tịch tập đoàn Long Đức! Muốn phá đổ Hoa Dục tập đoàn không phải là không thể! Hôm nay người chọn tới ta...”

Lương Thiên Dục đáy lòng khinh bỉ giễu cợt, lòng nóng như lửa đốt, không muốn làm ái nhân phải chờ thêm một khắc nào nữa, nhấn mạnh chân ga hướng kí túc xá của Lâm Dật phóng tới.

“Lão sư, lão sư! Ta đã trở về! Mở cửa a!” Đến trước cửa phòng lão sư, Lương Thiên Dục vội vã gõ cửa.

Rắc một tiếng, Lương Thiên Dục còn tưởng rằng Lâm Dật ra mở cửa, nhưng không nghĩ tới không những không mở, Lâm Dật còn nổi nóng đóng sầm khóa lại.

“Thế nhưng để cho ta đợi hai tiếng! Người không muốn trở về liền quên đi! Mặc công ta còn miệt mài chuẩn bị cho người!” Cách một tấm ván cửa, Lâm Dật giọng nói mang theo khóc âm nói.

Lương Thiên Dục đau lòng nghe ra lo lắng trong lời nói của Lâm Dật, y biết lão sư nhất định gọi điện thoại cho mình rất nhiều lần mà không được.

“Lão sư... Lão sư... Ta là có lý do... Xin người bớt giận cho ta vào nhà được không... buổi tối ở bên ngoài rất lạnh nha...” Lương Thiên Dục một chút giải thích một chút làm nũng, nộ khí đằng đằng đối với Josi mới vừa rồi không biết đã bay đi đằng nào.

“Được rồi lão sư... Người muốn cái gì cũng được... Xin bớt giận được không a... Thân ái...”

Lâm Dật bị câu “Thân ái” kia làm cho khí thể mềm nhũn, cảm thấy tự giận chính mình, rõ ràng đang thực tức giận lại, lại... Ai

~Hừ, mặc kệ, hần nhất định phải cho Lương Thiên Dục ăn chút khổ!

“Muốn gì cũng được sao?” Lâm Dật tức giận bĩu môi, tái xác nhận một lần.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Lương Thiên Dục vội vàng gật đầu.

“Kia, kia...” Lâm Dật bĩu môi ra lệnh, “Trước nằm gập bụng một trăm cái!”

Cáp? Đây là cái gì? Lương Thiên Dục nhú mày.

Một trận lạnh run, y cảm giác được lão sư thông qua lỗ mắt mèo trên cửa trừng mình.

“Được được được, ta làm, ta làm là được... Đừng nóng giận, đừng nóng giận...” Lương Thiên Dục giơ hai tay đầu hàng, lập tức nằm xuống sàn bắt đầu gập bụng.

Nhưng Lâm Dật không nghĩ tới tên kia làm xong một trăm cái mà mặt không đỏ, khí không gấp. Đáng giận! Hần mới không cam lòng mới thể đã buông tha y!

“Còn có... Còn có hít đất... 50 cái!” Lương Thiên Dục giống như quân nhân trong quân ngũ, một khẩu lệnh một động tác.

“Rồi mới, bật cóc... 50 cái!”

Hàng xóm đi qua còn tưởng tên điên nào nổi hứng trêu đùa ngu ngốc, tới rồi còn ngồi ngoài cửa hùng hục tập thể dục. Lương Thiên Dục quần bách quay đầu ra, hai người lúc này thật giống lão bà cãi nhau với lão

công đi. Không những không thể cãi lại hắn, còn mang bên mình mối nguy bị nhốt ngoài cửa cho đi ăn ngủ đầu đường.

Lâm Dật nhìn Lương Thiên Dục đỏ mặt, chính mình lại không đành lòng, Lâm Dật, người đau lòng cái gì a? Rõ ràng là Lương Thiên Dục trễ hẹn trước... Muốn làm cái gì a a a

“Người!”

” Vâng... Thân ái... Còn muốn ta làm cái gì sao?’ Lương Thiên Dục cười lấy lòng, bị người ta hành còn phải ngoan ngoãn bồi tội.

“Đếm tới một trăm mới cho phép đi vào!”

Ác! Lần này lại ngoan cái gì đây?

Tuy rằng không hiểu dụng ý của lão sư, Lương Thiên Dục vẫn là ngoan ngoãn bắt đầu đếm.

Ngăn cách một cánh cửa, bên trong vọng ra tiếng vang, thậm chí còn loáng thoáng tiếng bước chân chạy gấp.

“... 90.... 98, 99...100...” Lương Thiên Dục dừng một lát mới nhỏ giọng hỏi, “Ta có thể đi vào chưa?” Không ai trả lời, y nghiêng tai lắng nghe, xác định bên trong không có thanh âm mới đẩy cửa ra.

Mới bước vào, Lương Thiên Dục thấy trước mắt tối om, toàn bộ bóng đèn trong phòng khách đều tắt, Lương Thiên Dục mất một lúc mới thích ứng với ánh sáng mờ mờ trong phòng.... Rồi y mới nhìn rõ ràng bố trí bên trong.

“A...!” Lương Thiên Dục nhận không được kinh hô, còn chưa kịp bình tĩnh đóng cửa đã bị cảnh sắc trước mắt chấn nhiếp rồi. Y che miệng lại, kinh ngạc nhìn bài trí trong phòng.

“Này, này...!”

Trên nền gỗ bóng loáng đặt hai hàng nến, xuôi theo huyền quan, kéo dài từ cửa vào trong, thẳng tiến đến phòng khách. Vô số cây nến hồng nhạt trong bóng đêm nhấp nháy thành một con đường nhỏ ngập đầy ánh sáng lãng mạn, Lương Thiên Dục hoàn toàn chuyên chú ngắm nhìn vẻ đẹp dưới chân, cẩn thận, chậm rãi bước tới trước cho tới khi vào trong phòng khách, có hai cánh cửa hai bên, một bên thông đến phòng bếp, một bên thông sang phòng ngủ, ở giữa là người yêu của y.

Lão sư hai mắt trong suốt loáng ra quang mang rạng rỡ, thẹn thùng cúi đầu, nhún nhún vịn vịn bàn tay, nhất là khi nhìn thấy bộ dạng của hắn thì Lương Thiên Dục ánh mắt lập tức trở nên to, nhìn không được nuốt nước miếng ừng ực, cảm giác nửa người dưới mơ hồ trướng đau.

Này còn chưa đủ, lão sư kể tiếp kêu một câu, nháy mắt đốt lên hỏa dục của y.

“Dục...” Lão sư khẽ gọi nữ danh mà bình thường chỉ khi hai người quấn lấy nhau trên giường hắn mới gọi, mấp máy miệng, đáng yêu không gì sánh được. Lâm Dật nhận không được ho nhẹ, ánh mắt chớp động không thể che hết hai gò má đỏ bừng.

“Người muốn ăn cơm tối trước... hay là... ăn... ta trước?”

Này... Còn cần phải hỏi sao?

35. Chương 39

Hôm nay tuyệt đối là ngày sinh nhật đáng giá nhất của Lương Thiên Dục trong suốt mười tám năm qua.

Lão sư của y hai gò má phồng hồng ngượng ngùng, chân trần đạp trên nền nhà lát gỗ, trắng nõn gọi cảm nói không nên lời. Hắn cả người gần như quang lỏa, toàn thân chỉ có một miếng vải màu cà phê che lấp bộ vị trọng yếu, trên cổ mang vòng cổ mạ vàng, sợi dây xích nối vào vòng cổ rủ xuống trước ngực.

Lão sư thật sự mặc nó vào!

Không chỉ như vậy, trước ***g ngực trần trụi nổi lên không phải hai điểm hồng hồng phấn nộn mà là hai đóa hoa bơ, mặt trên còn đặt một quả ô mai tươi mới ướt át, bơ bị nhiệt độ cơ thể chậm rãi hòa tan, trên vòm ngực bằng phẳng lưu lại một đạo dấu vết *** mỹ.

Lương Thiên Dục nhìn chòng chọc vào Lâm Dật, sau một lúc lâu không nói ra lời.

Kia quả nhiên là... bánh ngọt của y a!

Bị ánh mắt mãnh liệt nhìn chòng chọc, Lâm Dật xấu hổ vịn vẹo hai ngón tay cái, hai gò má nóng rực như phát sốt, buổi tối mặc như vậy không những không lạnh, ngược lại trong cơ thể như có lửa thiêu đốt, đem cả người Lâm Dật đốt nóng lên.

“Ai, ” Lâm Dật thật hận mình sao lại thế này. Hắn lăm lăm kêu một tiếng, không được tự nhiên quay mặt sang một bên, tay phải không cam lòng cầm dây xích... đưa tới trước mặt Lương Thiên Dục. Ánh mắt lấp lánh nước liếc Lương Thiên Dục một cái, khó khăn mở miệng, “... Cả đêm này... ta là của người...”

Hắn thật sự sắp điên rồi!

Lương Thiên Dục trên mặt khó nén nổi hưng phấn, đem sợi dây xích trực tiếp giật mạnh tới, Lâm Dật lao đảo suýt ngã, còn chưa dựa vào lòng Lương Thiên Dục thì cảm đã bị giữ lấy, đôi môi bị hung hăng hấp dẫn.

“Ngô...!” Gắn bó đan xen, hai cái lưỡi quấn lấy nhau, còn phát ra thanh âm tiếng nước dập dính, Lâm Dật bị hôn đến hai chân hự mềm, chỉ có thể cố gắng bám vào ngực Lương Thiên Dục.

Một lát... Hai đôi môi vẫn không rời ra, Lương Thiên Dục đem Lâm Dật hôn đến không thở nổi, nghẹn khí đến đỏ mặt, tức giận đánh y một quyền, Lương Thiên Dục nhin không được cười to, thỏa mãn liếm liếm cánh môi.

“Lão sư, người đêm này đừng nghỉ ngủ.... Ta sẽ đem người làm đến ngất mới thôi!”

Nói xong, Lâm Dật còn chưa kịp thét chói tai, hai chân liền nháy mắt bay lên không, thất lưng bị Lương Thiên Dục ôm lấy, xôn xao một chút liền rơi lên đệm giường mềm mại. Lương Thiên Dục dùng tốc độ nhanh nhất cuộc đời cởi toàn bộ quần áo trên thân, hung khí dữ tợn đứng sừng sững giữa hai chân, phát ra nóng cháy chói lọi như thần mặt trời Apollon (so sánh của bà tác giả thật là....:)))).... A, Lâm Dật bị hù đến cứng ngắc, nói năng lộn xộn. Chúa ơi! Ai tới nói cho hắn biết, tại sao mới vài ngày không thấy, “cái thứ” của Lương Thiên Dục lại tăng trưởng đến thế này???

Lâm Dật giống như tiểu bạch thỏ bị kinh hãi, hồi hận quay người hướng cuối giường chạy trốn, lại quên dây xích vòng cổ vẫn nằm trên tay Lương Thiên Dục, dưới động tác kịch liệt của Lâm Dật phát ra tiếng vang thanh thúy, bị Lương Thiên Dục dễ dàng kéo lại.

“Ai nha! Ta nói lão sư... Ngài muốn chạy đi đâu đây?” Lương Thiên Dục mang trên mặt nụ cười sáng lạn vô cùng ác ma, lại vẫn sử dụng kính ngữ hỏi, “Đem ta làm trưởng thành thế này, lão sư có phải hay không nên nhận trách nhiệm đây?”

Lâm Dật cố sống cố chết lắc đầu như trống bỏi, sợ tới mức sắp khóc, chỉ kém nước quỳ xuống đất cầu xin tha thứ!

Không cần a! Cứu mạng a! Bị cái thứ kia cắm vào, hắn một tuần lễ, không không không, một tháng cũng đừng mong xuống giường a!

Lâm Dật cứng còng, xả ra tươi cười vô tội, đô đô miệng, mở to đôi mắt lấp lánh nước làm người không đành lòng thương tổn, lấp bắp vài thanh âm vô nghĩa, đem kinh nghiệm làm nũng cả đời lòi ra dùng hết. Rất tiếc là Lâm Dật đời này cùng chưa làm nũng với mấy người nên thiếu kinh nghiệm, còn Lương Thiên Dục thì “dục” đã bốc lên tới đỉnh đầu. Dù thế nào đi chăng nữa thì bốn đại gia đã quyết tâm hôm nay không làm không được!

Lương Thiên Dục đem Lâm Dật áp ở trên giường, đầu vùi vào ngực Lâm Dật, một viên ô mai tiến vào miệng, rồi mới vươn đầu lưỡi qua lại đảo quanh liếm đi hoa bơ trên quảng vú, lại cố tình không chịu liếm

láp điểm mẫn cảm đang nổi lên kia.

“Ân... Lão sư thực ngọt.” Lương Thiên Dục hai mắt híp lại như con mèo nhỏ, cười khanh khách, bàn tay to ấm áp ôm lấy phân thân Lâm Dật, vuốt ve làm nó thẳng tắp đứng lên.

Lâm Dật bị khiêu khích đến thở dốc liên tục, kim lòng không đậu tách ra hai chân, khó chịu nhíu mi, như có như không cắn lấy môi dưới nhu nhuyến, đôi mắt mờ hơi nước.

Lương Thiên Dục chính là cố tình trêu hấn, không chịu tiếp tục vuốt ve đầu nhũ cùng phân thân, lại đem hấn ôm vào trong lòng, cầm đặt trên vai Lâm Dật, lưu luyến liếm lấy hai gò má bóng loáng, ngón tay như đánh piano lướt trên sống lưng Lâm Dật.

Lâm Dật lúc này sớm đã dục hỏa toàn thân, nửa mình dưới không ngừng ma sát phân thân thô ngạnh của Lương Thiên Dục, hy vọng đem dục hỏa của Lương Thiên Dục đốt lên cao một chút, để y nhanh chóng sáp nhập vào hậu huyệt hư không của mình.

“Ngô a Lão sư, người học chiêu này ở đâu? Muốn hại ta bắn trước a?”

Sau gáy truyền tới tiếng kêu rầu rĩ của Lương Thiên Dục, Lâm Dật nhanh chóng dừng lại động tác, cái này không thể được! Nếu Lương Thiên Dục phát tiết dục vọng trước, ai sẽ tới chiêu cổ hấn a?

“Dục... Nhanh lên... tiến vào.... Ta muốn... A...” Lâm Dật làm nũng dính trên người Lương Thiên Dục cầu khẩn.

“Còn chưa được a,” Lương Thiên Dục cười nhẹ, từ đồng quần áo tán lác dưới đất rút ra hai cái đồ chơi nhỏ, đưa tới trước mắt Lâm Dật, “Ta còn có một cái “bảo bối” muốn cùng người chơi, thế nào?”

“... Bảo bối?” Nghe vậy, Lâm Dật rung mình một cái, cánh tay nổi da gà. Nghe thật không hay ho chút nào! Bởi vì Lương Thiên Dục lần trước nói “bảo bối” chính là cái... chết tiệt... mát xa bồng. Còn lần này đương nhiên không phải mát xa bồng mà là hai cái hình con nhộng trong tròn.... Khiêu dẫn (*)

“...Ngoan... Nâng mông lên...” Lương Thiên Dục giống như dỗ dành tiểu hài tử, xoa bóp làn da non mềm tuyết trắng tràn ngập co dãn của Lâm Dật. Lâm Dật bị một cỗ nhiệt khí đánh thẳng tới óc, che mặt không dám nhìn, kìm nén cảm giác nhục nhã quay người, hạ xuống thất lưng, tiểu cục động hồng nhật hoàn toàn hiện ra trước mắt Lương Thiên Dục.

Tên tiểu sắc tử Lương Thiên Dục liên tục tắc lưỡi mấy cái, sợi tóc mềm mại giống như lông vũ lướt qua da thịt Lâm Dật, y nhẹn không được vươn đầu lưỡi liếm láp nếp thịt trên huyệt động. Đầu lưỡi vừa chạm vào liền đưa tới một trận rên rĩ, Lâm Dật thở hắt vì kinh ngạc, trên đỉnh phân thân nhẹn không được tiết ra dịch thể hưng phấn trong suốt.

“Hắc hắc... Lão sư chuẩn bị xong chưa?” Lương Thiên Dục cầm lấy khiêu dẫn giơ ra trước mặt Lâm Dật lắc lắc, Lâm Dật hận không thể đem nó đoạt lấy, ai biết Lương Thiên Dục động tác so với hấn còn nhanh hơn, đè lại eo Lâm Dật, vác lên mặt nụ cười gợi đòn, ngón tay xấu xa ở trên mặt động khẩu cạo gãi.

“... Dục... Dục... Dừng...Nếu như vậy.... A!” Một cái dị vật đột nhiên trượt vào hậu đình, Lâm Dật cả người cong lên, hậu đình truyền lại kích thích như điện giật.

“Dừng... Mau... Mau lấy ra... Lấy ra...” Sớm bị khiêu khích đến không còn là chính mình, Lâm Dật hai chân hoàn toàn vô lực quỳ ở trên giường, nhưng Lương Thiên Dục còn không chịu buông tha hấn, một tay bắt lấy phân thân Lâm Dật, một tay từ từ đẩy vào khiêu dẫn thứ hai, Lâm Dật nhẹn không được co rút lại hậu huyệt, lại không cẩn thận đem khiêu dẫn kia chen vào điểm mẫn cảm sâu trong dục đạo.

“Ngô a ”

Bất đồng với khiêu dẫn thứ nhất chậm chậm va chạm điểm mẫn cảm sâu bên trong, khiêu dẫn thứ hai điên cuồng chấn động, không ngừng kéo lên dục hỏa trí mạng, lại bởi vì bị khiêu dẫn thứ nhất chắn phía trước mà không thể kích thích đến triều cường. Lâm Dật bật khóc, dục vọng không chiếm được giải thoát so với lần trước phân thân bị trói lại càng thống khổ hơn a!

“Dục... Dục... Ta thật sự chịu không nổi! Mau! Ta muốn... Ta muốn...!” Lâm Dật khó chịu kêu gào, hai tay vội vàng quần lấy phân thân Lương Thiên Dục, hy vọng đối phương nhanh nhanh cắm vào.

Lương Thiên Dục cũng không còn muốn đùa dai, dù sao dục vọng của mình cũng sắp phun ra. Y nắm lấy eo Lâm Dật, rút ra khiêu dẫn đỉnh *** dịch màu trắng, đỉnh phân thân nhắm ngay huyệt khẩu, thật sâu chôn vào dũng đạo nóng cháy chặt khít.

“Cáp a, a !” Dục vọng tra tấn người đến điên cuồng cuối cùng được hòa dịu, Lâm Dật hai mắt trợn trắng, cổ họng tràn đầy tiếng rên rỉ, đầu óc trống rỗng, chỉ còn lại từng trận khoái cảm co rút.

“Lão sư... Mới vài ngày không làm mà cái miệng nhỏ của người đã chặt như vậy ?” Ở đằng sau làm công tác vận động, Lương Thiên Dục lắc đầu than một tiếng.

Lâm Dật có chút ai oán nhìn y, như muốn nói “Rõ ràng là tại người quá to!”

“A, chính là phải đủ to mới làm lão sư thích được, không phải sao?” Lương Thiên Dục tà tà nói, làm hai má Lâm Dật đã hồng càng thêm nóng.

Lương Thiên Dục thâm tình nhìn về gương mặt của lão sư, nghĩ thầm, nam nhân động lòng người này chỉ thuộc về mình a! Trong ngực tràn đầy hạnh phúc ấm áp như có một dòng nước ấm chảy vào, kim lòng không được cúi xuống cấp Lâm Dật một nụ hôn sâu triền miên.

Côn thịt thô to ở trong cơ thể Lâm Dật rất nhanh trườn sáp, tư thế mập hợp không ngừng biến hóa, một lần lại một lần giải phóng như thủy triều ập tới, dịch thể màu trắng ngà ở trong không khí vẽ ra một đường cung, hai người kịch liệt quấn lấy nhau, cùng tạo ra bầu không khí chỉ thuộc về hai người.

Lâm Dật không thể ức chế tiếng rên rỉ sáng khoái, hai tròng mắt ngập nước bị lông mi hạ xuống bao phủ cũng vô pháp che đi tia mừng rỡ. Lương Thiên Dục nhìn lão sư bởi vì triều cường mà hai gò má phồng đỏ ửng, đem biểu tình xúc động mê người này thật sâu khắc trong đầu.

36. Chương 40

Sáng sớm ngày hôm sau, Lương Thiên Dục mặt mày hớn hở mở cửa xe thể thao, chuyện không thoải mái trưa hôm qua sớm bị quên sạch bách từ lúc nào, khoe miệng cũng sắp kéo đến tận mang tai. Lương Thiên Dục vỗ vỗ hai má, ai da, kiểm chế cảm xúc, kiểm chế cảm xúc, làm cho người ta nhìn thấy thật không tốt a!

Y nhìn đồng hồ, còn năm phút nữa là vào lớp, Lương Thiên Dục thỏa mãn liếm liếm môi, cảm thấy thật có lỗi với lão sư vẫn đang nằm liệt trên giường. Xem ra hôm nay phải “Xin phép nghỉ ốm” cho lão sư rồi, tối hôm qua quá mức mãnh liệt, không cẩn thận đem lão sư làm đến hôn mê (__ __ !). Chắc bây giờ cũng đã tỉnh lại nhưng có xuống giường nổi hay không lại là chuyện khác!

Lương Thiên Dục ha ha cười, hạnh phúc đến chỉ kém hai chân bước trên mây, nhưng nụ cười sáng lạn vô cùng vừa tới cửa phòng học liền nháy mắt cứng ngắt. Bởi vì đại thúc quản gia nhà y giống pho tượng sừng sừng đứng trước cửa, Lương Thiên Dục thật muốn theo cửa sau lên đi nhưng...

“Thiếu gia.” Quản gia giữ nguyên khuôn mặt tuấn tú lạnh như núi băng, bàn tay đeo găng trắng đưa lên một cái di động, đầu dây bên kia truyền đến tiếng gầm giận dữ. Tình cảnh này cũng nằm trong dự liệu của Lương Thiên Dục nhưng không nghĩ lại nhanh như vậy.

“Người dám để thiên kim tiểu thư của Long Đức tập đoàn tự mình về nhà?”

Thiệt, đều do Josi không tốt, làm cái gì mà mỗi lần không vừa ý liền trở về nhà gào thét? Xem ra cũng đã đem Vưu Minh Long toàn gia nháo đến gà chó không yên, đi cáo trạng lên phụ thân, mới có thể hại y mới sáng sớm đã được “chăm sóc” như thế này.

Bất đồng với trung niên nam tử đang rống giận bên kia điện thoại, Lương Thiên Dục nhăn mặt nhăn mày đẩy điện thoại ra xa chút, tránh cho mình bị tiếng gào như bom nổ kia làm cho thủng màng nhĩ.

“Được rồi, được rồi... Ta sau này sẽ chú ý một chút...” Lương Thiên Dục không quan tâm khoát tay nói.

“Người!” Thanh âm của Lương Thắng Viễn đã không thể dùng từ đại hỏa để hình dung, Lương Thiên Dục thật lo lắng hẳn có hay không bệnh tim bạo phát.

Suốt hai, ba tuần lễ, Hoa Dục cùng tập đoàn Long Đức mời nhau không biết bao nhiêu bữa cơm, song phương nói chuyện vui vẻ, hoàn toàn hạ quyết tâm phải làm thông gia!

Lương Thiên Dục không nghĩ, cũng tuyệt không muốn đến mấy bữa tiệc xem mắt chết tiệt này, y thà phụ giúp lão sư quét dọn phòng còn hơn. Nhưng y tìm không được lý do cự tuyệt phải nói là không thể cự tuyệt. Đây là biện pháp duy nhất để bảo vệ lão sư.

Mấy ngày hôm trước Lương Thắng Viễn kêu y đến giáo huấn một chút, bảo y dù chú ý việc học cũng nhất định phải quan hệ tốt với Josi. Tuy rằng Lương Thắng Viễn có vẻ còn chưa biết quan hệ của y với lão sư nhưng tựa hồ cũng bắt đầu hoài nghi, Lương Thiên Dục dùng lý do lão sư là giúp mình “học bổ túc” mới miễn cưỡng chống đỡ được.

Lương Thiên Dục buộc phải giảm bớt số lần gặp mặt lão sư, từ hai ngày một lần giảm còn một tuần một lần, nhưng lại không thể qua đêm. Lão sư cũng không hỏi han gì nhiều, y chỉ nói là mình gần đây bận nhiều việc.

Y rất muốn cùng lão sư triền miên một ngày một đêm, nhưng cứ tiếp tục như vậy nói không chừng quan hệ giữa hai người sẽ bị phát hiện.... Lương Thiên Dục hẳn... sợ hãi sẽ mất đi lão sư!

“Nếu như vậy... Chúng ta liền sớm kết thành thông gia? Ngày đính hôn không bằng định vào...”

Bên tai vụn vặt truyền tới mấy câu, Lương Thiên Dục bỗng nhiên cả kinh, đầu óc còn chưa kịp tiêu hóa tin tức này, thân thể đã phản ứng trước.

“Không được!” Rầm! Lương Thiên Dục vụt đứng lên, xiết chặt hai nắm đấm nặng nề nện lên bàn cơm, đồ ăn chén đĩa bật nhảy dựng lên, cái cốc trước mặt Lương Thiên Dục bị đánh nghiêng, rượu nho tại tấm trải bàn loang ra một vệt màu đỏ.

Mọi người hoàn toàn sợ ngây người, Lương Thắng Viễn vẻ mặt hiện lên một tia âm u.

Lương Thiên Dục lúc này mới hoàn hồn, giật mình phát hiện mình đã làm ra chuyện tốt gì.

“Lương công tử, xin giải thích một chút chuyện này là như thế nào?” Vưu Minh Long nhíu mi, ngữ khí không đồng ý hỏi.

“Ta ,ta.. chính là cảm thấy được... Việc đính hôn.... có phải hay không.... rất, quá là nhanh...” Lương Thiên Dục sắc mặt bối rối, vội vàng tìm ra một cái lý do.

“Quá nhanh? Người rõ ràng là đem cháu gái Vưu Minh Long ta ra chơi đùa có phải hay không?” Vưu Minh Long trong giới nổi tiếng là người nóng nảy dễ nổi giận, hẳn nặng nề vỗ xuống bàn, bàn ăn lại một lần nữa chấn động.

“Không, không phải như thế... Xin ngài nghe ta giải thích...”

“Còn giải thích cái gì? Chuyện lần trước ta còn...!”

“Ông nội, ngài hù sợ hẳn rồi.”

Lúc này, Josi vẫn lẳng lặng ngồi một bên thế nhưng lại mở miệng giúp Lương Thiên Dục hòa giải.

“Lương Thiên Dục chỉ là quá khẩn trương thôi, người ta không giống như ông nội có kinh nghiệm như vậy, tâm lý chưa được chuẩn bị tốt. Không bằng cho Lương Thiên Dục vài ngày suy nghĩ rồi trả lời cũng không muộn.” Josi làm nũng nói.

Vưu Minh Long gãi gãi chòm râu trắng xám, đôi lời của cháu gái bảo bối ít nhiều nghe lọt, hẳn đề xuống tức giận trong lòng, nghiêm khắc liếc nhìn Lương Thiên Dục một cái, mới nhận lời cho y kỳ hạn một tuần lễ.

“Một tuần sau ta muốn biết câu trả lời của Lương công tử, nếu không, kế hoạch hợp tác của Long Đức cùng tập đoàn Hoa Dục coi như chưa từng nói qua.” Vưu Minh Long nổi giận đùng đùng nói, không vui cầm lên áo khoác âu phục, đứng dậy rời đi.

“Vừa gia tiểu thư đối khuyển tử thật là có tâm, Lương Thiên Dục người đừng có cô phụ người ta.”

Lương Thắng Viễn vội vàng đuổi theo nói vài lời hay, còn dùng ánh mắt buồn bực bảo Lương Thiên Dục nhanh chóng cảm ơn. Cha mẹ Josi tao nhả cầm khăn lau miệng, cũng đứng dậy rời tiệc.

Gian phòng trống rỗng chỉ còn Lương Thiên Dục cùng Josi hai người mặt đối mặt đứng giằng co.

“Ta thay người xin bảy ngày, người có nên cảm ơn ta không? Đáp ứng việc đính hôn này?” Josi khí thế lớn yêu cầu Lương Thiên Dục báo đáp.

“Cảm ơn, nhưng giúp người không nên cầu báo đáp.” Lương Thiên Dục lạnh lùng trả lời, không nghĩ tới nàng ta sẽ giúp mình, này là có mục đích?

“Lương Thiên Dục người nói cái gì? Chuyện lần trước ta còn chưa thềm nói với người...!”

“Ác? Nói đến ngày đó... Điều này cũng làm ta nhớ tới một việc...” Lương Thiên Dục cắt đứt lời nói của Josi, nhú mày, giơ tay ra, Josi cao ngạo nâng tay của mình lên, còn tưởng rằng Lương Thiên Dục muốn hôn tay nàng hảo hảo giải thích (mày mê sảng hả con?), ai biết Lương Thiên Dục lại đảo cặp mắt trắng dã, lạnh lùng nói một câu...

“Di động của ta đâu?”

Bàn tay xấu hổ dừng giữa không trung, Josi khó có thể tin tưởng lớn mắt, còn cho là mình nghe nhầm, nàng tức giận đến thiếu chút nữa không thở nổi, diêm dung sắp chuyển thành màu gan heo.

“Nhanh lên, hay là người muốn ta hướng phụ thân giải thích nguyên nhân phải mua máy mới?”

“Người, người!” Josi cảm giận trừng mắt nhìn Lương Thiên Dục, tâm không cam tình không nguyện giao ra di động của y, bởi vì cho dù là Josi, cũng không có lá gan dám kinh động đến nhạc phụ tương lai.

A, bất quá không có nghĩa là nàng không dám kinh động... tình địch của mình.

Josi buồn bực liếc nhìn Lương Thiên Dục một cái, nàng phải cho Lương Thiên Dục biết Josi này không phải người dễ chọc vào! Những gì nàng muốn thì nàng sẽ dùng mọi cách đoạt lấy!

Không nên trách nàng, nàng nguyên bản không muốn ngoan độc như vậy! Là Lương Thiên Dục người quá vô tình!

Nàng trong đầu sớm hình thành một kế hoạch, cuối cùng quyết định thay đổi hành động.

Bên kia, Lương Thiên Dục trong đầu rối loạn không biết làm sao cho phải, vừa nghĩ tới kỳ hạn bảy ngày kia, đáy lòng lại càng thêm trầm trọng.

Một tuần a...

Y hiện tại nghĩ phải hoãn lại hôn sự này để từ từ tìm cách, chính là y thật không biết sau khi cự tuyệt.... sẽ phát sinh chuyện gì...

Y thật sự có biện pháp trong bảy ngày... làm ra một cái quyết định sao?

37. Chương 41

Tại đại trạch Lương gia, đèn thủy tinh chiếu sáng mọi ngõ ngách trong phòng cũng không ngăn được không khí tràn ngập hơi thở xám trắng lạnh như băng. Trên nền đá cẩm thạch trong phòng khách rải mấy tấm hình, bối cảnh giống nhau, thời điểm khác nhau, nhưng toàn bộ đồng dạng là một đôi thân ảnh. Một nam tử trung niên ăn mặc chỉnh tề, hai chân bắt chéo, diễn cảm uy nghiêm túc mục cầm lấy một tấm hình, lông mày nhíu chặt.

“Đã bao lâu?” Thanh âm của hắn lạnh lùng, nghe không ra cảm xúc, nhưng ngữ khí là không thể nghi ngờ.

Phía sau có người tới gần, người đó đưa lên một xấp tài liệu, trả lời : “Một tuần một lần, thời gian không cố định, mỗi lần gần năm tiếng, đã kéo dài mấy tháng.”

Nghe thấy lời đáp, người ngồi trên ghế salon sắc mặt bịt kín một tầng sương lạnh, ánh mắt thâm trầm nhìn thẳng về phía trước, bàn tay chậm rãi nắm chặt, đem tấm ảnh trong tay vò nát.

Một kẻ bình thường chẳng bao giờ chịu đọc sách sẽ đột nhiên một tuần học bổ túc đến năm tiếng? Không có khả năng. Cái này chắc chắn cùng biểu hiện bất thường của y có quan hệ, chẳng lẽ..... Không, quyết không thể để nó phá hủy kế hoạch mở rộng tập đoàn Hoa Dục!

“Tra rõ ràng cho ta!”

Người phía sau hơi chần chừ, “Nếu thật là... Có cần hay không đem hân...”

“Không, không thể để cho Lương Thiên Dục phát hiện.” Bây giờ còn chưa thể đánh rần động cỏ!

“Vâng, tôi lập tức đi thăm dò.” Người nọ minh bạch gật đầu, xoay người lập tức ly khai.

Lương Thắng Viễn cho tới bây giờ chính là một người tâm ngoan thủ lạt, vô luận là đối với sự nghiệp, hay là đối với nhi tử của mình.

Mới vừa bừng trà lên, quần gia khê nhú mây, một cổ dự cảm bất thường nổi lên. Cuối cùng, cần bắt đầu rồi sao?

Lâm Dật thẳng tắp nhìn trần nhà, bây giờ là sáu giờ sáng, ngoài cửa sổ, mặt trời đã sớm mọc, hai mắt hân một mỗi giăng đầy tơ máu, lại là một đêm không ngủ.

Hân biết nếu còn không ngủ thân thể nhất định chịu không nổi, nhưng trong đầu lúc nào cũng quanh quẩn thân ảnh người nọ, giống như ruồi bọ đuổi không đi, cứ như vậy dây dưa hân hơn nửa tháng.

Lương Thiên Dục.

Người là tên khốn trời đánh!

Hân phát hỏa đập chần ra, nhảy xuống giường, đến nhà tắm vốc nước lạnh lên mặt làm cho mình tỉnh táo một chút. Trên gương phản chiếu gương mặt ửng đỏ, từng giọt nước men theo đường nét khuôn mặt nhỏ xuống, hốc mắt thâm quầng u ám. Hân bắt đầu cúi đầu thở dài, kéo một cái khăn mặt lau qua, cầm bàn chải bắt đầu đánh răng, rồi mới vào phòng bếp chuẩn bị bữa sáng.

Lương Thiên Dục mấy tuần nay thật sự rất kì quái.

Không phải sau giờ học ngay lập tức biến mất vô tung vô ảnh thì khi điện thoại nói chuyện phẩm cũng đột ngột cúp máy giữa chừng. Hơn nữa trong một tháng nay, ngay cả gặp mặt buổi tối cũng không có.

Y bận? Cháy nhà chết người cũng không bận đến mức đấy!

Lâm Dật nhanh chóng che miệng lại, không được nghĩ nữa, nếu không đường đường một giáo viên như hân cũng sẽ không nhịn được mà chửi bậy! Hân trừng mắt nhìn quả trứng chần nước sôi, cầm thìa đem nó đè ép, bằm thành trứng vụn, tưởng tượng đó là mặt Lương Thiên Dục mà trút giận.

Ai Làm sao bây giờ?... Nhớ y quá....!

Cắn một miếng trứng cùng bánh mì nướng, một miếng đầy thức ăn chính là nuốt không trôi. Hân qua loa dọn dẹp, đem chén bát vất vào bồn rửa, khoác áo vào đi làm.

Bước ra khỏi cửa, hân đi thang máy xuống dưới lầu, không nghĩ tới cửa thang máy vừa mở, thùng thư trước cửa phát ra tiếng vang khuông đương, Lâm Dật thấy có người bỏ một phong thư vào hòm thư của mình, hân còn tưởng là người đưa thư, nhưng người này không những không mặc trang phục bưu tá, vừa nhìn thấy hân còn thân sắc cuống quýt quay người chạy mất. Lâm Dật biết mình thể lực yếu, đương nhiên sẽ không ngu ngốc đuổi theo, chỉ có thể vội vàng rút phong thư ra.

“Quái, không có địa chỉ cùng tên người gửi?” Lật trái lật phải, mặt ngoài phong bì trống trơn. Lâm Dật khó hiểu, nhanh chóng xé mở lá thư... Không nghĩ tới, vừa xé mở một cái, hai dòng chữ thật lớn nhảy vào trong tầm mắt.

Lâm Dật tâm nặng nề nhảy dựng, hấn cổ sức trừng mắt nhìn, còn cho là mình nhìn nhầm, nhìn xuống một chút nữa, hấn không nhận ra được là chữ của ai, còn cố ý dùng loại mực đỏ như máu viết thật to

Vô sỉ!

Không biết xấu hổ!

Này năm chữ như là lên án, lại như là phẫn nộ. Lâm Dật rung mình một cái, một cổ cảm giác lạnh lẽo từ từ luồn lên sống lưng.

Đây là cái gì?

Bất an nảy lên trong ngực, ngón tay lướt qua dòng chữ phảng phất mang hận ý, chậm rãi lật qua.... Nhịp tim bất giác dồn dập hơn.

Bang bang, phanh phanh phanh, phanh phanh phanh, phanh phanh phanh, phanh....

Phanh !

Giây phút tờ giấy kia lật qua, hô hấp cũng đình chỉ.

Mọi thanh âm xung quanh như biến mất, hết thấy động tác giống như một thước phim quay chậm, Lâm Dật toàn thân chấn động, phảng phất như toàn bộ máu trong cơ thể bị rút sạch, trong đầu oanh một tiếng, hấn khiếp sợ, không thể tin tưởng lớn hai mắt, dừng ngốc lẳng tại chỗ.

Bang bang, phanh phanh phanh! Thanh âm truyền ra trong ***g ngực càng ngày càng lớn. Trái tim không theo quy luật nhảy lên, ngón tay cũng không kìm được run rẩy.

“... Sao.... Sao lại như vậy?... Là, là ai?...”

Đột nhiên gặp đả kích quá lớn, Lâm Dật khiếp sợ đến đầu óc trống rỗng, thân thể trong nháy mắt mất hết khí lực. Tay hấn hốt hoảng bám lấy một bên thùng thư, bả vai dựa vào, xuôi theo nó ngã xuống, bàn tay cầm lá thư vô lực hạ xuống, trên tờ giấy kia... phiêu nhiên rơi xuống mặt đất.

Là một tấm ảnh.

Bên kia, ở trung học Hoa Dục, Lương Thiên Dục cũng đang phiền muộn không thể chịu nổi.

Bảy ngày, y chỉ có bảy ngày.

Y nên làm sao mở miệng với lão sư đây? Dù sao lão sư ngay cả việc y với Josi xem mắt cũng không biết a!

Làm sao nói với hấn, tình nhân mà hấn kết giao gần một năm, một tuần nữa sẽ đính hôn với người khác chứ?

Lương Thiên Dục không đành lòng quay đầu, y không dám tưởng tượng biểu tình khi đó của lão sư.

“Ngô Dịch Khải, giúp ta nghĩ biện pháp đi!” Lương Thiên Dục nhin không được hướng Ngô Dịch Khải cầu cứu, hấn bình thường là kẻ có nhiều ý đồ xấu nhất, nhất định sẽ có biện pháp!

Ngô Dịch Khải nghe xong Lương Thiên Dục thuật lại, diễn cảm muốn ngồi xem kịch vui dần dần biến mất, trở nên thận trọng chặt chẽ.

“Trả lời ta, ngươi là muốn ta nghĩ biện pháp giúp ngươi nói với lão sư ngươi phải đính hôn hay là nghĩ biện pháp giúp ngươi... không cần cùng Josi đính hôn?”

Hấn ném ra một vấn đề, Lương Thiên Dục có chút buồn cười nhìn hấn, “Ngô Dịch Khải, ngươi đang nói cái gì vậy? Đương nhiên là...”

“Lương Thiên Dục,” Ngô Dịch Khải cắt đứt lời của y, mỗi khi nói chuyện đứng đắn hấn đều gọi tên y chứ không phải là Dục thiếu gia, vẻ mặt của hấn khó có được bình tĩnh, thậm chí là có chút... vô tình, “Ngươi không có quên chứ? Sinh ra trong nhà kẻ có tiền sẽ mang theo trời buộc cùng... trách nhiệm.”

Lương Thiên Dục nao nao, trầm mặc gục đầu xuống, ánh mắt ảm đạm.

Không, y không hề quên.

Coi như cùng phụ thân cảm tình không tốt, trên lưng y vẫn đeo cái móc “Thiếu gia tập đoàn Hoa Dục”. A, phụ thân, tâm người thật ác độc, bởi vì là con của người mình ngoại tình nên có thể tận tình lợi dụng sao? Lương Thiên Hoa... nói vậy thế nào một ngày cũng sẽ kế thừa xí nghiệp của mẫu thân hắn ở Mĩ đi?

Chẳng lẽ y nhất định phải cùng lão sư nói chuyện này?

Ngô Dịch Khải cũng là người thừa kế tập đoàn lớn, phá lệ có thể hiểu được tâm tình của Lương Thiên Dục.

Chính là lựa chọn này... lại tới quá nhanh.

Ngày đó, Lâm Dật run rẩy cầm lên điện thoại xin nghỉ một buổi, nước mắt ngay khi điện thoại cúp liền rơi xuống.

Tay cùng thân thể không nhịn được phát run, ngay cả linh hồn dường như cũng run lên.

Hắn đã từng nghĩ tới, cuối cùng vẫn là bị phát hiện.

Tấm hình nằm trên tay hắn bị nắm chặt đến nhả nhúm, lại vẫn mơ hồ nhìn thấy được hình dáng bên trên.

Là ảnh chụp hắn... cùng Lương Thiên Dục... hôn môi.

Theo như bối cảnh trên ảnh, không ngờ là trong văn phòng ở trung học Hoa Dục, bởi vậy người chụp không phải là học sinh... mà là lão sư...!

Một màn kia... bị thấy được!

Đây là chuyện gì?

Là ai gửi cho hắn?! Người kia muốn làm cái gì?!

Lâm Dật trong đầu hỗn loạn, hoàn toàn không thể tự hỏi.

Hắn là lão sư, Lương Thiên Dục là học sinh, nếu chuyện này bị tố giác, kết quả của bọn hắn không cần nghĩ cũng biết.

Trách nhiệm cùng luân lý, hoặc là tình yêu?

Hai thứ hắn đều không thể buông tay, nhưng lại chỉ có thể chọn một.

38. Chương 42

Điều tự mang trong mình tâm sự cùng nghi ngờ, hai người dĩ vãng không có cái gì bất đồng chính là tự âm thầm áp lực che giấu bất an của mình, một người lo lắng vì gần đến hạn định bảy ngày, một người bị trách nhiệm cùng luân lý dày vò, nếu như bình thường hai người nhất định có thể dễ dàng phát hiện đối phương có chỗ không thích hợp, nhưng bọn hắn đều đắm chìm trong suy nghĩ của mình, chỉ có Lương Thiên Hoa phát hiện.

“Lâm lão sư, người khỏe không? Cùng... Lương Thiên Dục xảy ra chuyện gì sao?” Thời gian cơm trưa, Lương Thiên Hoa bưng khay đồ ăn chen đến bên cạnh Lâm Dật, nhìn hai người chán nản, gã cuối cùng nhịn không được mở miệng hỏi.

“...Àn.” Nghe được ba chữ “Lương Thiên Dục”, Lâm Dật hơi nhíu mi, chần chừ nhả ra một chữ, lại lần thứ hai rơi vào vô tận trầm tư, tay gấp lên cái gì ăn cũng không biết.

Nhìn Lâm Dật xúc cơm đổ vào bát súp, lại đem cá chưng nhúng vào bát tương, Lương Thiên Hoa cuối cùng bắt đầu dĩ thử dài, dứt khoát kéo bàn ăn của Lâm Dật sang một bên, một lần nữa gấp chút đồ ăn Lâm Dật thích, đặt xuống trước mặt hắn. Lương Thiên Hoa lo lắng dò xét hai mắt Lâm Dật, bộ mặt hắn ủ rũ, hai mắt thâm quầng, bày ra bộ dáng Lương Thiên Hoa cho tới bây giờ chưa từng thấy qua.

“Lâm lão sư, hai ngày nữa là lễ Giáng sinh, để ta mời người ăn bữa cơm đi? Hai là ra ngoài shopping thay đổi tâm tình?” Lương Thiên Hoa đề nghị, Lâm Dật cũng không biết suy nghĩ cái gì, dừng một lát, liền ngơ ngẩn ngẩn ửng thanh “Àn...”

Nói đến cảm tình của Lương Thiên Hoa đối với Lâm Dật tuy không mãnh liệt bằng Lương Thiên Dục, nhưng nhiều ít cũng là yêu thích, thấy Lâm Dật đáp ứng, tâm cũng không nhịn được bay lên, càng thêm thương tiếc sờ sờ đầu Lâm Dật.

Ở cách đó không xa, Josi oán hận trừng mắt nhìn hướng Lâm Dật thần sắc mỗi một không chịu nổi, vô tình hừ mũi một cái. Nàng mới mặc kệ bộ dạng của tình địch ra sao.... A, tuy rằng lão sư như vậy nhiều ít đều do nàng động tay động chân.

Bên kia, Lương Thiên Dục phiền não đến thực nuốt không trôi, yên lặng quanh quệ ngồi một mình một góc. Ở trường học, để tránh cho người khác phát hiện quan hệ của bọn họ, Lương Thiên Dục cùng Lâm Dật vốn không thể ngồi cùng một chỗ ăn cơm. Y ảo não gục mặt xuống bàn, ngay cả Josi bưng cơm ngồi xếp bằng trước mặt cũng không phát hiện. Lương Thiên Dục trong lòng chỉ hiện lên thân ảnh ái nhân, nhưng hết lần này tới lần khác lại bị cái kì hạn bảy ngày kia đè lên. Y đè lại cái trán, tâm trạng buồn bực, không khí xung quanh cũng bị phủ một làn sương trắng trầm trọng.

Josi xúc một miếng cơm đưa lên miệng đồng thời nhìn hướng Lương Thiên Dục, cái người đang ngây ngốc nhìn không khí, phản ứng gì cũng không có. Tay cầm thìa của Josi vô lực hạ xuống, có vài phần khó sống, một Lương Thiên Dục tỏa sáng như bạch mã hoàng tử từ bao giờ lại trở nên không có tinh thần như thế?

Là... bởi vì nàng sao?

“Uy... Lương Thiên Dục! Hai ngày nữa là Giáng sinh, đi ra ngoài chơi với ta đi!” Josi tươi cười làm nũng hích tay Lương Thiên Dục. Mặc dù đối đãi với tình địch có thể vô tình, nhưng nhìn người mình thích không có tình thần như thế, Josi cũng không khỏi lo lắng.

A, Lương Thiên Dục đáy lòng cười nhạt, suýt quên là mình còn có một cái nhiệm vụ trọng yếu hạng nhất... chính là bồi vị đại tiểu thư an nhàn này chạy khắp nơi.

“Tùy tiện.” Không cự tuyệt cũng không có đáp ứng, được rồi... nhưng Josi coi như y đã đáp ứng.

Lễ Giáng sinh hôm đó, trên đường tràn ngập không khí vui vẻ, khắp quảng trường vang vọng thánh ca, ông già Noel xách theo một túi quà màu đỏ thật to, phát kẹo cho bọn nhỏ trên phố, làm mùa đông lạnh giá có thêm một tia ấm áp mặc cho những bông tuyết vẫn bay bay trong không trung. Trên đường cái, trước cửa hàng nào cũng bày một cây thông Noel cỡ lớn. Lễ Giáng sinh năm này vốn có thể là ngày lễ mừng thật vui của hai người, nhưng cố tình lại không được như ước muốn.

Bọn hắn là đang trốn tránh.

Sợ có được hạnh phúc liền không thể buông tay, sợ một bước rời đi sẽ không thể quay trở lại, đáng sợ nhất là cuộc đời còn lại của mình... không có đối phương.

Kỳ thật Lương Thiên Dục có thể dứt khoát cự tuyệt cuộc hôn nhân này, nhưng y biết rõ thủ đoạn của cha mình, ông ta tuyệt không có khả năng dễ dàng buông tha lão sư. Đồng dạng, Lâm Dật trừ bỏ muối muối đang đi học ở phía nam xa xôi thì không có cái gì vướng bận, nhưng Lương Thiên Dục là học sinh của hắn, lại là người thừa kế một tập đoàn lớn, không thể vì mối quan hệ với mình mà làm y bị người ta đàm tiếu.

Yêu càng sâu, lại càng sợ hãi bản thân mang rắc rối đến cho đối phương.

Là uy hiếp hay là cảnh cáo? Hắn không biết. Vừa nghĩ tới không biết là ai gửi ảnh chụp đến, tâm Lâm Dật liền cứng lại, sợ hãi càng thêm sâu.

“Lâm lão sư, trời lạnh quá, uống chút đồ uống nóng đi.” Lương Thiên Hoa sẵn sốc đưa lên một ly cà phê nóng còn bốc khói, làn sương trắng bốc lên làm hắn nhớ lại lúc Lương Thiên Dục thích đùa bốn chui trong phòng kí túc xá của mình, a, lúc đó còn hun khói làm chuông báo động kêu ầm ĩ, thiếu chút nữa đem quần lý kí túc xá hù chết.

Nghĩ vậy, Lâm Dật nhịn không được buột miệng cười, trên gương mặt đã ba mươi tuổi lại vẫn hết sức trẻ trung thoáng hiện lên nét đáng yêu, Lương Thiên Hoa cười âm thầm, người duy nhất có thể làm Lâm lão sư

lộ ra vẻ mặt này... là Lương Thiên Dục.

“Đi thôi,” Lương Thiên Hoa chỉ hướng trong sân rộng, “Chúng ta đi ngồi cái kia.”

Lâm Dật gật gật đầu, mông lung nhìn bánh xe khổng lồ cao chọc trời ở phía xa xa đang chậm rãi quay.

“Vị tiểu thư này, trời đông lạnh người chạy tới nơi này làm gì? Có làm hay không?!”

Ở sạp bói bài Tarot “Tình yêu mùa giáng sinh” giữa quảng trường, người người tấp nập, xếp hàng đều là các đôi tình nhân, tay nắm lấy tay, mười ngón giao nhau, Josi hâm mộ nhìn bọn họ, Lương Thiên Dục ở một bên lại thấy phiền muộn chết!

Thiên a!!! Nguyên một buổi chiều bồi nàng đi chơi, đi ăn còn chưa đủ, bây giờ còn phải đứng xếp hàng trong gió rét đợi bói bài? Lương Thiên Dục trừng mắt nhìn đội ngũ kéo dài hơn mười mét trước mặt, nguyên bản buồn bực hiện tại biến thành nổi trận lôi đình. Tốt lắm, tức giận, nhiệt độ cơ thể lên càng cao, như vậy sẽ không lạnh.... Y đang làm cái gì? Trò tiêu khiển ngu ngốc!!!

Bất quá chỉ là thầy tướng số lừa tiểu hài tử mà thôi! Y còn không nghĩ tới sẽ giống vị đại tiểu thư Josi này nguyện ý đứng chờ!

“Lương Thiên Dục! Người đã nói rồi, không thể đổi ý! Người đã đáp ứng sẽ bồi ta cả ngày hôm nay!” Josi đúng lý hợp tình nói.

Lương Thiên Dục không trả lời, y đã nói thế lúc nào vậy? Sao y hoàn toàn không nhớ rõ?

Ngay tại lúc Lương Thiên Dục đang oán thầm, Josi vừa quay đầu lại, đột nhiên thật hưng phấn chỉ tay ra phía sau y kêu to, “Oa, là vòng quay khổng lồ! Ta muốn chơi!” Cùng người mình yêu ngồi trên vòng quay khổng lồ có thể nói là giấc mộng của mọi nữ sinh, thiên kim đại tiểu thư Josi cũng không ngoại lệ.

“Vòng quay khổng lồ?” Lương Thiên Dục nhú mày, nhìn về phía bánh xe quay chậm rì rì kéo theo những hòm sắt nhỏ, ngô, không có hứng thú. Hơn nữa... vừa nghĩ tới nó liền sẽ nghĩ tới tên hôn trưởng Lương Thiên Hoa lần trước đối lão sư... Y nhấn nhay ý muốn văng ra lời thô tục, dưới đáy lòng thầm mắng một tiếng là tốt rồi.

Ai, bất quá lão sư... Hắn hiện tại ở chỗ kia? Hay là yên lặng ở nhà đợi mình? Hắn sao lại không gọi điện đến chứ? Bất quá... mình cũng không có cách nào... cùng hắn gặp mặt đi?

Nhớ hắn, nhưng không có cách nào đổi mặt hắn... tại vì còn chưa giải quyết được việc đính hôn này.

“A a a... thích quá! Lương Thiên Dục, chúng ta đừng xem bói bài nữa, đi chơi vòng quay khổng lồ đi!” Josi đột nhiên thay đổi chủ ý, được rồi, không xem bói nữa thì tốt, nhưng Lương Thiên Dục nhìn một đội ngũ thật dài ở chỗ kia... không khỏi nản lòng hạ vai xuống.

Kia... một đôi thân ảnh quen thuộc, liền gần trong gang tấc.

Nhìn về phía những đốm sáng lấp lánh lóe lên trong đêm tối đen như mực, chính mình phảng phất như đang bay trên bầu trời thành phố, Lâm Dật chăm chú nhìn ngọn hải đăng nơi phương xa, bất buộc chính mình chú ý đến một sự vật khác ngoài “Lương Thiên Dục”.

“Lâm lão sư, có thích không?” Lương Thiên Hoa đưa lên cốc cà phê nóng, sủng nịch nói.

“...Ân!” Lâm Dật gật gật đầu, ít nhất ngữ khí không còn hữu khí vô lực.

Bánh xe cao chọc trời chỉ còn quay nửa vòng nữa là xong rồi, Lương Thiên Hoa khéo mắt liếc nhìn xuống bên dưới, rõ ràng nhìn thấy một đôi thân ảnh quen thuộc... Không, cũng không thể nói là đột nhiên, trong lòng gã luôn có một dự cảm, “hắn” cũng ở đây. Lương Thiên Hoa khéo miệng thoáng gợi lên một nét cười như có như không, đồng tử xanh như nước biển càng thêm quang mang âm trầm.

Bên kia, sau khi đợi nửa giờ, tiếp sau 3 nhóm người nữa là đến phiên bọn họ, Josi ở một bên hưng phấn vỗ tay chờ mong, ngay cả Lương Thiên Dục cũng nở nụ cười như được giải thoát.

Cách mặt đất chỉ còn ba thước.

“Ai nha... Lâm lão sư, khéo miệng người giống như dính cái gì...” Lương Thiên Hoa sần sọc đứng lên, ngón cái bán ôm lấy má Lâm Dật, nhẹ tay mơn trớn, khoảng cách gần gũi thế này làm Lương Thiên Hoa dễ dàng nhìn thẳng vào song đồng trong suốt của Lâm Dật... Dưới ngón tay, đôi môi nhu thuận loáng ra hào quang hấp dẫn khó hiểu...

Lâm Dật chớp chớp mắt, vẫn còn chưa ý thức được nguy cơ sắp xảy ra!

Khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần, càng ngày càng gần...

Kétttttt tiếng kim loại cọ xát chói tai vang lên, toa hành khách của Lương Thiên Hoa cùng Lâm Dật dừng lại, an ổn hạ xuống đất, cửa thủy tinh chậm rãi mở ra, cảnh tượng hai người đôi môi gần như dán sát đập thẳng vào mắt hai người chuẩn bị đi lên... đúng là Lương Thiên Dục cùng Josi.

“Lão sư!”

Đồng tử thu nhỏ lại, Lương Thiên Dục hai mắt bỗng dưng trừng lớn!

39. Chương 43

“Bốp!” Âm thanh nặng nề vang lên, trong một giây, Lương Thiên Hoa đang ở trước mặt Lâm Dật bị Lương Thiên Dục không lưu tình chút nào kéo ra, nắm tay hung hăng hạ xuống, đánh gã cả người bay vào bên trong khoang hành khách, còn phát ra tiếng động âm âm. Thấy có chuyện, quản lý viên vội vàng đem bánh xe khẩn cấp tạm dừng, nhất thời tiếng kêu sợ hãi cùng chửi rủa vang lên bốn phía.

Lương Thiên Dục lực tay cũng không phải là nói giỡn, Lương Thiên Hoa bị đánh ngã xuống đất, quai hàm chứt nửa rớt xuống, khéo miệng bị cái nhấn trên tay Lương Thiên Dục cắt qua, choáng váng đến nhất thời nửa khắc còn không thể đứng dậy.

“Thiên A! Lương Thiên Dục, người làm cái gì?” Người trước tiên phát ra tiếng kinh hô chính là Lâm Dật, còn chưa kịp nghĩ sao Lương Thiên Dục lại ở chỗ này, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lương lão sư bị đánh bay ra ngoài.

Lương Thiên Dục tức giận không thể kiềm chế, đồng tử tối đen như mực phát ra sát khí, trừng mắt nhìn Lâm Dật chạy tới đỡ Lương Thiên Hoa đang té trên mặt đất. Josi đứng phía sau cũng bị hù sợ, chuyện đầu tiên làm lại là kéo lên cánh tay Lương Thiên Dục, xem y có bị thương không, Lương Thiên Dục phát hỏa dùng sức vung tay, ánh mắt giống như giết người làm lời bất mãn của Josi ra đến miệng lại phải nuốt vào.

“Tại sao các người lại ở chỗ này?” Lương Thiên Dục không vui tăng thêm hai chữ các người. Phi Phi Phi!!! Ý muốn tức chết rồi! Sao lão sư lại không biết bảo vệ mình? Chẳng lẽ hắn đã quên chuyện lần trước rồi sao?

“Người, người còn không phải cũng như vậy!” Lâm Dật không cam lòng yếu thế cãi lại, trong giọng nói lộ vẻ yếu ớt đồ kị cùng không cam lòng, “Tại sao người lại ở cùng với Josi?”

“Ta...” Lương Thiên Dục buồn bực, quay đầu không nói, y là có lý do, nhưng lý do này lại nhất thời nửa khắc nói không nên lời!

“Người lại đây!” Lương Thiên Dục ra lệnh.

“Không muốn!” Lâm Dật quật cường lắc đầu.

“Ta gọi người lại đây!”

“Mới không cần... A!” Lâm Dật âm cuối chưa dứt, tay nháy mắt bị Lương Thiên Dục kéo đi, thân mình mất cân bằng mắt thấy sẽ ngã sấp xuống, Lương Thiên Dục nháy mắt nắm ở hông của hắn, một tay áp trụ đầu Lâm Dật, đôi môi dán lên, thế nhưng tại trước mắt bao nhiêu người hôn hắn!

Mọi người thở hắt vì kinh ngạc, Lâm Dật lời cự tuyệt ra đến miệng toàn bộ bị nuốt vào, đánh tới chính là hương vị quen thuộc của Lương Thiên Dục, mùi vị này, chính là tối liêu nhân, tối khiêu khích, làm Lâm Dật nháy mắt sa vào. Bên tai truyền đến tiếng nói nhỏ của người bên ngoài, hần đột nhiên kinh hách mở to mắt, phát hiện chính mình thất thố, mới hoang mang rối loạn quỳnh lên đẩy Lương Thiên Dục ra.

Thiên A! Lương Thiên Dục, thế nhưng ở giữa đường hôn hần!

Kì quái chính là, một người ngày ngày đêm đêm sợ quan hệ tình yêu giáo viên và học sinh bị phát hiện như hần, giờ phút này trong đầu tràn ngập không phải là lo lắng bị bại lộ, mà là hơi thở nóng rực của Lương Thiên Dục xuyên thấu qua đôi môi.

Một cổ xấu hổ giữa hai người lan tràn mở ra, Lâm Dật tay ôm lấy hai gò má nóng rực thiêu đốt, không dám gặp người, trăm ngàn suy nghĩ vờn quanh, hỗn hỗn loạn loạn.

Nhìn thấy một màn này, Lương Thiên Hoa té ngồi trên mặt đất ảm đạm cười, mang theo chua xót, đưa tay lau đi vết máu bên miệng, cổ sức khởi động thân thể, lôi đi Josi còn đang kinh ngạc.

“Đi thôi, nơi này không còn chuyện của chúng ta.” Gã nắm lấy tay Josi gạt mở đám đông, nhưng Josi đâu chịu ngoan ngoãn cùng gã đi, nàng cố sống cố chết giãy dụa, Lương Thiên Hoa không nói hai lời, cánh tay trực tiếp vòng qua eo nàng, giống như khiêng túi đem nàng vác lên vai.

Nơi này chỉ thuộc về tình yêu của Lương Thiên Dục và Lâm Dật, gã và Josi... bắt quá chỉ là ngoại nhân không nên xuất hiện.

“Uy! Người này biến thái! Tay người đang để ở đâu?! A Váy của ta!” Thanh âm kêu gào dần dần đi xa, còn lại hai người đang mắt to trừng mắt nhỏ nín thở giằng co.

“Tiến vào!” Lương Thiên Dục dứt khoát đem Lâm Dật kéo vào khoang hành khách trên bánh xe khổng lồ, quản lý viên còn muốn tiếp tục buôn bán nhanh chóng ngoan ngoãn khởi động lại bánh xe, đám người nguyên bản còn xếp hàng đưa mắt nhìn nhàu, xì xào bàn tán.

“Các người có hay không nghe được... vừa rồi người trẻ tuổi kia gọi người còn lại là lão sư a.”

” Sẽ không phải đã là đồng tính luyến lại còn là quan hệ giáo viên và học sinh?!”

Lão sư bỗng nhiên run lên một cái, Lương Thiên Dục cách cánh cửa thủy tinh hung hăng trừng bọn họ một cái, mọi người liền im bặt.

“Hư... Hư... Bọn họ nghe được.”

Hai người ngồi đối mặt trên bánh xe khổng lồ, cả khoang yên tĩnh, trong không gian nhỏ nhỏ, chỉ nghe thấy tiếng tim đập rối loạn của nhau.

Lâm Dật run rẩy bả vai, nước mắt nghẹn ngào cuối cùng nhịn không được rơi xuống, đầy bụng ủy khuất cuối cùng vô pháp khống chế.

“Ô ô... Ô a... Đều là người làm hại! Người, người tại sao lại xuất hiện? Tại sao đem quyết định ta thật vất vả làm ra cắt đứt? Tại sao muốn cho ta lại do dự?”

Lâm Dật nắm tay nhu nhược từng cái từng cái dấn lên ***g ngực Lương Thiên Dục, vừa khóc vừa nói, Lương Thiên Dục bất đắc dĩ thở dài, nghĩ thâm người tức giận hần nên là y mới đúng chứ? Cổ tình lão sư vừa khóc liền dừng lại không được, nhìn thấy nước mắt của lão sư, tim y... đau quá.

“Hảo hảo hảo. . . Đừng khóc, đừng khóc... Đừng khóc được không...”

Lương Thiên Dục luống cuống tay chân muốn làm yên lòng hần, nhưng không khống chế được Lâm Dật vừa khóc vừa nói, khổ sở đè nén mấy ngày qua một mực phát tiết ra ngoài, “Đều là người làm hại! Ta nhận lời đi cùng Lương lão sư chính là vì muốn quên đi người! Lương, Lương Thiên Dục! Người, người này hỗn trướng! Bằng cái gì để cho ta một mình vì chuyện ảnh chụp lo lắng... A!” Lâm Dật thở hắt vì kinh ngạc, cuống quýt che miệng lại, nhưng đã không còn kịp rồi.

Nói nhiều tắt nói hớ! Hần lại đem chuyện tấm hình kia nói ra rồi!

“Quên ta? Ảnh chụp? Là chuyện gì?!”

Từ “quên” tuyệt đối là nghịch lân của Lương Thiên Dục! Vừa nghe đến lão sư muốn quên y, dùng một tiếng, y nắm mạnh lấy cổ tay Lâm Dật, vụt đứng lên.

A, Lâm Dật cổ tay bị đau muốn rút lại, lại bị Lương Thiên Dục bạo rống sợ tới mức không dám động, chỉ có thể cắn răng ngồi im tùy ý Lương Thiên Dục tăng thêm lực đạo trên tay.

“Nói chuyện!” Nhấn lại tức giận muốn bùng nổ, Lương Thiên Dục trong giọng nói cất giấu vẻ nghiêm túc trước nay chưa từng có.

Tại sao? Lão sư... thế nhưng nghĩ tới muốn... quên mình?!

Cổ tay truyền đến kịch liệt đau đớn cùng kinh hách làm Lâm Dật phát run, nước mắt lại không khống chế được rơi xuống.

Y lại dọa đến lão sư rồi.

Lương Thiên Dục sợ nhất là nhìn thấy nước mắt của lão sư, khí thế nháy mắt yếu xìu, nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Dật, vuốt vuốt lưng của hắn, nhưng không nghĩ đến Lâm Dật khóc càng to hơn. Y bắt đầu dĩ vãng đầu ngón tay, trên cái trán trơn bóng của hắn búng một cái, lưu lại một dấu vết màu hồng nho nhỏ, Lâm Dật ô oa kêu một tiếng, che lại cái trán, hai mắt nhắm lệ lưng tròn nhìn Lương Thiên Dục, cuối cùng mới dùng khóc.

“Thực xin lỗi, lão sư... ta không phải cố ý dọa người... Van cầu người... đừng bao giờ nói quên ta... Nói cho ta biết đã phát sinh chuyện gì được không?” Lương Thiên Dục dẫn dắt từng bước, Lâm Dật bất an liếc mắt nhìn y, nhận được một ánh mắt xác định xong mới thật cẩn thận từ túi áo trong rút ra một phong thư cùng tấm hình...

Lương Thiên Dục hỏa tốc mở phong thư ra, nhìn ảnh chụp bên trong cả kinh, nhưng kinh ngạc qua đi, lại lâm vào một mảnh trầm mặc. Trong không khí im lặng không có một tia tiếng vang, chỉ có âm thanh hơi thở càng ngày càng to, càng ngày càng dồn dập của Lương Thiên Dục... Lâm Dật cuối cùng mới phát hiện mình vừa đâm đầu vào chỗ chết rồi!

“Phát sinh chuyện lớn như thế mà không chịu nói với ta?!” Lương Thiên Dục nháy mắt trở nên bi phẫn, cơn tức lên đến đỉnh điểm, không phải tức giận vì hắn không chịu nói, mà tức giận vì hắn không tin tưởng mình.

“Ta, ta cũng đâu còn biện pháp nào... chính là không muốn làm cho người lo lắng a! Ta, ta là lão sư... người là học sinh! Nào có thể dễ dàng như thế ở cùng một chỗ?!” Hắn rõ ràng là người lớn... lại ngay cả loại chuyện nhỏ nhặt này cũng không thể giải quyết, sao có thể xứng làm tình nhân của Lương Thiên Dục? Nghĩ đến đây, Lâm Dật càng thấy tủi thân, hốc mắt chưa kịp khô lại nhịn không được muốn vỡ òa.

Lương Thiên Dục tuy không biết bức thư cùng ảnh chụp uy hiếp này là ai gửi, nhưng lão sư thế nhưng cũng vì y mà suy nghĩ như vậy a! Lão sư nói...muốn bảo vệ mình.

Hốc mắt y nóng lên, không thể giấu được rung động trong lòng.

Lương Thiên Dục bắt đầu dĩ lại cảm động buồn tiếng thở dài, liếc mắt dò xét nhìn hắn một cái. Lời nói của lão sư đánh thức y, tuy rằng y không nghĩ lão sư lại thay mình lo lắng, nhưng bọn hắn là tình nhân nha, nếu quả thật yêu đối phương, sẽ không nên cố ý che giấu bất kì bí mật nào.

Y cuối cùng đem chuyện xem mắt cùng bị bắt đính hôn với Josi nói ra.

“Thực xin lỗi, lão sư, chuyện đại sự như vậy ta không nên giấu diếm người lâu như thế... Ta... vẫn luôn do dự.” Lương Thiên Dục giống học trò ngoan nhận lỗi, gục đầu xuống, thấp giọng nói.

Lâm Dật ngồi đối diện ngơ ngơ ngẩn ngẩn nghe Lương Thiên Dục đem mọi chuyện nói ra, mới khóc nửa ngày, ánh mắt sừng đỏ, giờ ngược lại nở nụ cười.

Nguyên lai... Lương Thiên Dục không phải là đã hết thích hắn.

Trong lòng không có một tia trách cứ, vả lại trong nháy mắt này, toàn bộ nghi hoặc cùng hoài nghi đều bị ném đi, tâm tình nhất thời sáng khoái tinh tảo.

“Lương, Lương Thiên Dục... Chúng ta chính là tình nhân a!” Lâm Dật lau lau nước mắt, đem ảnh chụp trong tay Lương Thiên Dục rút lại, vài nhát xé nát. Ngăn cách một tầng vụn giấy phiêu tán trong không trung, Lâm Dật giả hoạt cười cười, ánh mắt cuối cùng trở nên kiên định, “Ta mặc kệ! Bây giờ chỉ cần người đang ở đây, ta sẽ không cho phép người chạy trốn!”

Lương Thiên Dục bị lời của Lâm Dật làm động tâm, đẩy hẳn một cái, “Muốn làm cái gì? Những lời này hẳn là ta nói mới đúng chứ?”

Y lao qua, tay chế trụ đầu Lâm Dật.

Nụ hôn lần này không hề có một chút chần chừ, bởi vì vô luận có cửa ải khó khăn gì, bọn họ đều sẽ cùng nhau vượt qua.

Loa trên quảng trường truyền đến đồng âm trong trẻo hát vang khúc nhạc giảng sinh, bánh xe khổng lồ lóe ra hào quang cầu vòng sáng lạn, tại tinh quang rực rỡ trong bóng đêm chậm rãi đi tới nơi cao nhất, giống như vì sao lộng lẫy nhất trên bầu trời đêm.

Tại đỉnh vòng quay khổng lồ cùng ái nhân hôn môi liền có thể có được hạnh phúc. Nguyệt Nương then thùng ngẩng đầu, làm chứng cho tình yêu của hai người.

“Ừ? Ông nội, con cảm thấy... hiện tại kết hôn còn quá sớm... để cho con tự do chơi vài năm nữa được không?” Nhấn lại tiếng khóc nức nở, Josi nhìn hướng hai thân ảnh hạnh phúc trên đỉnh bánh xe cao chọc trời, bàn tay cầm điện thoại run nhè nhẹ.

Không quan tâm, nàng không quan tâm.

Josi hít hít cái mũi, đem cảm giác mát mát dần xuống đáy lòng.

Lần này, ít nhất, để nàng chúc phúc cho hai người bọn họ.

“Ừ, còn chưa chịu nín?” Lương Thiên Dục nghiêng người tựa trên tường, thân ảnh anh tuấn mang theo biểu tình tán thưởng. Josi hừ một tiếng, lau lau nước mắt, không được tự nhiên đẩy gãi ra, “Người thật ồn ào!”

40. Chương 44

Josi buông tay trước, Lương Thiên Dục tuyệt đối là tối kinh ngạc.

Sao có thể? Là Josi? Là đại tiểu thư y như lọ keo dính cứng bên người y?

Lương Thắng Viễn bởi chuyện này mà mắng chửi y một chút, Lương Thiên Dục nhận ra phụ thân phi thường tức giận, nếu không ông sẽ để quản gia nhắn tin chứ không đích thân đến tận trường học. Nhưng bất kể như thế nào, y và lão sư cuối cùng cũng có thể vô tư được rồi.

Chính là nếu cảm thấy được sự tình sẽ đơn giản chấm dứt như vậy là quá coi thường Lương Thắng Viễn!

Coi như thiên kim tiểu thư Long Đức gia buông tha bọn họ, không có nghĩa là ông sẽ bỏ qua.

Trên tay cầm tư liệu thám tử gửi đến, quan hệ của Lương Thiên Dục cùng Lâm Dật đã có chứng cứ vô cùng xác thực, Lương Thắng Viễn nói gì cũng sẽ không để nguồn tài chính xây dựng sắp tới tay lại vuột mất!

Lâm Dật vẫn dạy học ở trung học Hoa Dục, cùng Lương Thiên Dục thích ý qua ngày, không hề nghĩ sẽ có một ngày Lương Thắng Viễn thể nhưng tự mình tìm tới cửa.

Lâm Dật lên lớp mới nửa tiết đã bị gọi tới tổng văn phòng, Lương Thiên Dục nheo mắt nhảy dựng, còn không biết là cha mình đến đây, chỉ loáng thoáng cảm thấy bất an.

Đột nhiên phải đến “xử lý công việc của trường”, còn bị điểm danh chỉ cần “một mình” Lâm Dật, nhóm lão sư chủ nhiệm đưa mắt nhìn nhau, tâm lý mù mờ khó hiểu.

Ngăn cách một cái bàn gỗ tử đàn trên quý, Lương Thắng Viễn không chút khách khí cao thấp đánh giá Lâm Dật, Lâm Dật mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hai bàn tay đầu là mồ hôi tinh mịn, tim đập khẩn trương như muốn nhảy ra ngoài lại chỉ có thể cứng ngắc nắm chặt bàn tay, dùng khước mắt lạng lẽ đánh giá bốn phía.

Chủ nhiệm thật cẩn thận bưng tới hai chén trà, trước khi đi còn vịn phần lo lắng quay đầu lại nhìn một lần.

Phụ thân của Lương Thiên Dục thật là một người phi thường nghiêm túc, trường kì sống trong thương giới người lữ ta gạt, xung quanh ngăn cách một bức tường lạnh lùng vô cảm, Lương Thắng Viễn nhìn hai mắt hần, ngữ khí uy nghiêm không cho cự tuyệt, “Lâm lão sư, mời ngồi.”

Lâm Dật run rẩy kéo ghế dựa, dưới ánh mắt nghiêm túc của Lương Thắng Viễn ngồi xuống.

“...Nghe nói Lâm lão sư đối khuyển tử thập phần chăm sóc, ngay cả ngày nghỉ cũng không quên siêng năng dạy dỗ... Trung học Hoa Dục có một vị lão sư thật khiến người “kiêu ngạo”, ta thay mặt Lương Thiên Dục cảm ơn Lâm lão sư.” Chính quyền nhân sĩ nói chuyện không khỏi đều phải để ý chút lời đạo đầu, nhưng một câu nói này làm Lâm Dật đỏ khốc đỏ cười, Lương Thiên Dục nói đối còn để hần “được” người ta khen.

Dù gì Lâm Dật không thể có nửa điểm khinh thường, từng câu thật cẩn thận ứng đối. Bất quá là hần nghe lắm sao? Cảm giác xử lý công việc của trường này nghe không ra một tia thiện ý... thậm chí còn có chút ý vị châm chọc.

“Tin tưởng Lâm lão sư biết lý do hôm nay ta tới đây, nên Lương mỗ cũng không đi vòng vèo nữa.”

Nói hết câu, dưới ánh mắt nghi hoặc của Lâm Dật, Lương Thắng Viễn từ trong ***g ngực lấy ra một phong bì dày, ném bịch một cái lên bàn, thiếu chút nữa đánh nghiêng chén trà. Phong thư rơi xuống mặt bàn phát ra một luồng gió quét đến tóc Lâm Dật, Lâm Dật sợ tới mức suýt nhảy dựng lên, thực sự bị dọa không nhẹ.

Lâm Dật hần không biết thế nào tu luyện được “phúc khí” này, được đi vào văn phòng hiệu trưởng không mấy người được tới để xử lý công việc trường, ngoan ngoãn ngồi xem khí thế kia, như tiểu binh nhìn thấy đại tướng, nghĩ tới người ta có hay không sẽ búng tay đem mình bầm ra vắt cho chó ăn?

Lâm Dật khóc không ra nước mắt, bây giờ là lúc nào rồi mà hần còn đi nghĩ lung tung?

Hần dạ thưa, ở dưới ánh mắt sắc bén của Lương Thắng Viễn cầm lấy phong thư kia, rút ra, chỉ thấy một tờ giấy bên trên viết mấy chữ to “Giấy đề cử giáo viên tập huấn”.

“Ta quyết định tiến cử Lâm lão sư tham gia đi tập huấn.”

“Xử lý công việc là... này...!” Lâm Dật kinh ngạc ngẩng đầu.

Mỗi năm một lần, vào kì nghỉ đông, Bộ giáo dục sẽ tổ chức một kỳ tập huấn, kì hạn một tháng, mỗi trường học chỉ có một vài người, các vị lão sư đều tranh nhau đi, bởi vì chỉ cần biểu hiện tốt là có thể được Bộ giáo dục tiến cử tới giảng dạy ở các trường đại học lớn nhất.

Hần không phải lão sư tốt nhất, nếu chỉ là cảm tạ hần đã phụ đạo cho Lương Thiên Dục, phần cảm tạ này... cũng không khỏi quá lớn đi?

“Lâm lão sư sao phải chịu thiệt thòi làm một giáo viên trung học chứ? Nếu lên đại học giảng dạy, muội muội vừa lên lớp mười của người... sẽ được về vang a?”

Vừa mới nghe xong, Lâm Dật đột nhiên ngẩng đầu, không che giấu được khiếp sợ ở trong mắt.

Một câu của Lương Thắng Viễn biểu hiện đã tra rõ ràng gia cảnh của mình... Đây là ý tứ gì? Tại sao?

Lâm Dật âm thầm hít sâu một hơi, chẳng lẽ ông ta đã biết quan hệ của mình cùng Lương Thiên Dục? Gọi mình đến, còn lôi muội muội ra là để...?

Lâm Dật ánh mắt âm tình bất định nhìn người trước mặt, Lương Thắng Viễn không chút cảm tình âm thầm cười, lệnh người không rét mà run.

“Ta tin tưởng... Lâm lão sư là người thông minh...sẽ hiểu ta muốn nói cái gì...”

Là cảnh cáo? Là uy hiếp? Là bảo hần... biết khôn mà rút lui?

Lâm Dật cả người chấn động, xiết chặt ngón tay, móng tay bấm thật sâu vào da thịt mà không có chút cảm giác đau, cố gắng trấn định là tâm tình đang bất an không yên.

Không thể cự tuyệt!

Lâm Dật lo lắng, âu sầu nhíu mày thật sâu, chờ dẫn cầm lấy công văn tiến cử kia, cúi đầu tạ ơn, Lương Thắng Viễn xoay người, khóe miệng gợi lên nụ cười âm tàn.

Như người mất hồn bước ra khỏi văn phòng, Lâm Dật trốn vào trong WC, rốt cuộc không đề nén được kinh hoảng, nước mắt thuận theo hai má trượt xuống, chỉ có thể ôm chặt hai chân lạnh run.

Lúc này hẳn nhớ Lương Thiên Dục quá, muốn được y vòng tay ôm lấy, ở bên tai mình nói “Đừng lo lắng!”

Chính là hẳn không thể để Lương Thiên Dục trướng kiến bộ dáng này của mình, không muốn làm cho y lo lắng. Lâm Dật dùng sức lau nước mắt, hốc mắt vẫn đỏ hồng, cắn môi run rẩy lấy di động từ trong túi ra.

“Uy... Lương Thiên Dục... kì nghỉ đông tới... ta có kì tập huấn dành cho giáo viên... không thể ở cùng người...”

Lương Thiên Dục mặc dù cảm thấy có vài phần tiếc nuối, nhưng cũng vì lão sư mà thập phần cao hứng, y cẩn thận dặn dò vài câu, còn động viên lão sư hảo hảo cố gắng. Lâm Dật rúc vào góc tường, dùng sức găt đầu, không cho Lương Thiên Dục nhận ra khóc âm nghẹn ngào nén trong cổ họng.

Ngay sau khi Lâm Dật đi thực tập ba ngày, Lương Thiên Dục được quản gia báo tin.

“Ăn cơm? Cùng tập đoàn Long Đức?!”

Lương Thiên Dục kinh ngạc nghe tin tức quản gia truyền đến, trong đầu tràn ngập nghi hoặc nhưng lập tức tiêu tan, nghĩ chắc là hôn ước cùng Josi thất bại, ít nhiều cũng phải giải thích cái gì đó, cho nên liền đáp ứng, có lẽ Josi cũng tưởng như thế nên cũng lập tức đồng ý rồi.

Tình cảnh bên bàn cơm vẫn diễn ra như lần trước, tới dự vẫn là mấy người kia: Vũ Minh Long, Lương Thắng Viễn, cha mẹ Josi, còn có y và Josi.

Nhưng vì sao y lại cảm thấy được không khí hôm nay có vài tia quỷ dị?

Cơm trước rượu sau, lại hàn huyên vài câu, Vũ Minh Long thần sắc biến hóa kì lạ cùng vợ chồng con trai nhìn nhau một cái, rồi mới lại lặng lẽ đối Lương Thắng Viễn nháy mắt, găt găt đầu.

Tốt lắm, nếu hôm nay mà không có chuyện gì, tên của Lương Thiên Dục y sẽ đảo ngược!

Quả nhiên, Vũ Minh Long cười cười nói vài câu vô nghĩa với Josi xong, đột nhiên đứng lên, giơ chén rượu làm bộ kính mọi người, thế nhưng mở miệng tuyên bố: “Trải qua nhiều ngày suy tính, tập đoàn Long Đức cuối cùng quyết định cùng Hoa Dục tập đoàn kết thành thông gia!”

“Đây là chuyện gì?” Lời nói của Vũ Minh Long vừa truyền tới lỗ tai, Lương Thiên Dục liền rơi vào cảnh đứng mũi chịu sào, hai mắt trợn to, khó có thể tin nắm lấy mép bàn, đứng phất dậy. Ghế dựa phía sau bị đẩy mạnh lung lay lung lay, gõ xuống sàn phát ra một trận thanh âm, thật lâu mới dừng lại.

Ngay cả Josi cũng thở hắt vì kinh ngạc, kinh nghi bất định nhìn về phía Vũ Minh Long, “Ông nội, cháu...!”

Vũ Minh Long giơ tay cản lại lời nói của Josi, “Đừng tưởng rằng ông nội không biết! Cháu ngày đó gọi điện cho ông đã khóc có phải hay không? Nói cho ông nội! Ông nội thay cháu làm chủ! Ông biết cháu thích Lương gia tiểu tử đó, hết thảy để ông nội an bài, không cho phép cháu nhiều lời.”

Nghe vậy, Josi hạ xuống mi mắt, sắc mặt đen lại.

“Uy... Josi... Josi... Người đừng không nói lời nào a...” Lương Thiên Dục nhỏ giọng cầu cứu, nhưng Josi lại hơi run run khóe môi, không dám nhìn y.

Nàng... thích Lương Thiên Dục, nhưng khi nhìn đến tình cảm sâu đậm của Lương Thiên Dục và lão sư... sẽ có cảm giác mình chỉ là cái bóng dư thừa... nhưng nếu, Lương Thiên Dục thật có thể thuộc về nàng thì sao?

Josi chấn động, bị ý nghĩ này làm cho chần chừ.

Bên kia, Lương Thiên Dục khiếp sợ nhìn Lương Thắng Viễn, sao có thể như vậy?!

Đối mặt với ánh mắt chất vấn của Lương Thiên Dục, Lương Thắng Viễn không hề trốn tránh, bình thản ung dung nhấp nhẹ một ngụm Champagne, lạnh lùng trả lời, “Đây là quyết định của ta cùng Vưu chủ tịch, người chỉ cần nghe theo là tốt rồi!”

A, nghe theo? Lương Thiên Dục bị từ này kích lên lửa giận, lại không thể biểu hiện lên mặt, bởi vậy biểu cảm vụn vặt có chút đáng sợ.

“Phụ thân, chúng ta cần nói chuyện!” Đè nén xuống phần nộ trong ***g ngực, Lương Thiên Dục hướng mọi người hơi cúi đầu, đi trước ra ngoài cửa, Lương Thắng Viễn liếc nhìn y, tao nhã buông khăn ăn đứng dậy.

“Đây là chuyện gì? Không phải nói Josi giải trừ hôn ước, sự tình liền như vậy là xong sao?” Vừa đi ra ngoài cánh cửa kia, Lương Thiên Dục lập tức vứt bỏ mặt nạ, cũng không quản người trước mắt là phụ thân của mình, lập tức nổi trận lôi đình gầm lên giận dữ.

“Ta cho người biết, lần này Long Đức chủ tịch không có trách tội xuống là coi như người may mắn! Người tốt nhất ngoan ngoãn kết hôn cho ta!” Kể cả khi thịnh nộ, Lương Thắng Viễn cũng không mất đi vẻ đạo mạo uy nghiêm của kẻ có tiền, chính là ngữ khí lộ ra tia vụn vặt không khống chế được.

“Ta không muốn!”

“Người nói cái gì?!”

“Ta sớm đã nói qua ta không thích Josi, hiện tại nàng cũng không muốn kết hôn với ta, sao phải gượng ép chứ?”

Thấy Lương Thiên Dục nói sao cũng không nghe, Lương Thắng Viễn tức giận chỉ mặt Lương Thiên Dục, càng thêm cường ngạnh ra lệnh, “Ta cho người biết! Người chính là một phần tử của tập đoàn Hoa Dục! Bất kể như thế nào người cũng là nhi tử của ta! Ta đây là muốn tốt cho người có biết hay không?”

“A, tốt với tôi? Tôi xem là tốt cho công danh tiền tài của ông thì đúng hơn! Đừng cho là tôi không biết trong đầu ông đang nghĩ cái gì!” Loại “hảo ý” này Lương Thiên Dục y đảm đương không nổi!

Lương Thắng Viễn giờ phút này phần nộ đã tới cực điểm, hai mắt long lên sòng sọc. Ba! Một tiếng vang thanh thúy, thể nhưng quăng cho Lương Thiên Dục một cái tát.

“Ta cho người biết, đừng có chọc giận ta!” Ánh mắt thoáng hiện lên nét âm tàn, gần từng câu từng chữ, “Nếu không... sẽ chỉ hại đến... ‘lão sư’ của người mà thôi...”

Một bàn tay vẫn còn đang che lấy bên mặt bị đánh, Lương Thiên Dục hai mắt trừng lớn như chuông đồng, máu toàn thân nháy mắt đóng băng, trong đầu như có từng đạo sấm sét âm ầm rung động. Lương Thắng Viễn cầm giận phẩy tay áo bỏ đi, Lương Thiên Dục đánh mất một tia lý trí cuối cùng, cứng ngắc đứng yên tại chỗ, trong đầu một mảnh trống rỗng!

Phụ thân... là khi nào phát hiện ra?!

41. Chương 45

Cơ hồ là ngay tại lúc Lương Thiên Dục tiến thoái lưỡng nan, trong chốc lát không thể không đáp ứng, hai nhà đã nhanh chóng chuẩn bị thủ tục đính hôn. Càng để lâu càng dễ phát sinh biến cố, Lương Thắng Viễn hạ quyết tâm trước khi Lâm Dật còn chưa trở lại giải quyết xong nghi thức đính hôn của hai người.

Chính là ông không nghĩ tới, Long Đức cùng Hoa Dục tập đoàn đều là lão đại trong thương giới, tin đám hỏi giữa hai đứa con của hai gia đình vừa truyền ra, báo đài liền đua nhau đưa tin công báo. Từ gia thế bối cảnh của Josi với Lương Thiên Dục, tình hình hợp tác kinh doanh của hai tập đoàn đến tiêu phí cho hôn lễ lớn bao nhiêu, tất cả đều bị thêm mắm dặm muối giật tít lên đầu trong nhất các mặt báo, oanh oanh liệt liệt truyền khắp cả nước.

Đương nhiên, ngay cả vùng ngoại ô phía bắc cách xa thành phố, nơi Lâm Dật tham gia thực tập cũng không ngoại lệ.

“Song Long hợp bích! Long Đức, Hoa Dục kết thông gia!”, dòng chữ màu đỏ thật to trên trang nhất mặt báo, mỗi một chi tiết lớn nhỏ về hôn lễ đều được viết ra hoàn toàn chỉnh chỉnh.

Lâm Dật cố gắng nặn ra một nụ cười gượng, giả vờ không nhìn thấy, nhưng không cách nào đành chỉ đầu ngón tay run rẩy. Ảnh chụp của Josi cùng Lương Thiên Dục từ trên xuống dưới che kín trang giấy, làm cho không người nào có thể xem nhẹ.

Không, không có khả năng... nhất định là có nhầm lẫn rồi!

Lương Thiên Dục cùng Josi kết hôn là không có khả năng!

Y đã đáp ứng mình vô luận có cửa ải khó khăn gì đều phải cùng nhau vượt qua! Vô luận phát sinh chuyện gì đều phải... cùng nhau...

Nhưng trên tờ báo đã thanh thanh sở sở ghi rõ hôn lễ sẽ tổ chức vào... ngày mai?!

Hắn trừng lớn mắt, gần như nghẹt thở đem tờ báo gấp lại, đầu óc trống rỗng nhìn vào hư không, muốn đem truyện trong đầu ép quên đi, nhưng tiêu đề màu đỏ lại phóng đại lên không ngừng, ***g ngực truyền đến từng tiếng tim đập kịch liệt, đau đớn đến không chịu nổi.

Còn chưa đầy một tuần nữa là hoàn thành kì thực tập, ngày cuối cùng sẽ tiến hành thẩm tra, nếu hắn chạy trở về... vậy cố gắng suốt một tháng qua liền uống phí... Bây giờ chạy về làm lớn chuyện... muội muội của mình có thể hay không...

Vừa nghĩ tới an toàn của người thân duy nhất, Lâm Dật không có cách nào không lo lắng.

Chính là Lương Thiên Dục... Lương Thiên Dục ... y...

Lâm Dật không dám tái nghĩ tiếp, chỉ có thể thống khổ ôm chặt đầu, tùy ý cho hỗn loạn quấy rầy lòng mình.

Lâm Dật giờ phút này chỉ nghĩ đến một chuyện là gọi điện cho Lương Thiên Dục để hỏi chuyện, nhưng vừa cầm di động lên mới phát hiện, lúc trước Bộ giáo dục vì để cho các giáo viên chuyên tâm, đặc biệt chọn khu vực tập huấn là nơi hoang dã không có sóng điện thoại.

“Đáng giận!” Hắn cảm giận ném một cái, màn hình điện thoạidập vào mặt phiến đá, lưu lại vài vết nứt vỡ. Bạn cùng phòng vừa đi vào đã bị hành động này của Lâm Dật dọa sợ đến co rụt lại, Lâm Dật cảm thấy có lỗi liếc nhìn hắn một cái, rồi lại quay đầu chuyên chú vào lựa chọn mình không thể không đối mặt.

“Uy... Lâm tiên sinh... không sao chứ?” Bạn cùng phòng của Lâm Dật là một đại thúc đã hơn bốn mươi, nghe nói trước kia từng có một thời gian là thiên tài được các công ty ở Mĩ tranh nhau bỏ một số tiền rất lớn ra thuê làm việc, nếu hồi đó hắn tiếp tục ở Mĩ làm nghiên cứu, rất có thể sẽ trở thành người trẻ tuổi nhất đoạt giải thưởng Nobel, nhưng hắn lại vì lão bà của mình, buông tha cho tương lai sáng lạn ở Mĩ, trở lại Đài Loan làm một giáo viên bình thường.

“Đại thúc... ngài lúc ấy làm sao để ra quyết định đó vậy?” Lâm Dật chui đầu giữa hai chân, nhỏ giọng hỏi.

Bạn cùng phòng hơi sững sờ, nửa khắc sau mới hiểu được Lâm Dật đang nói cái gì, cười một tiếng, trên gương mặt sắp bước sang tuổi năm mươi hiện lên vẻ hạnh phúc, “Nếu phân vân không biết lựa chọn thế nào thì tùy lòng mình đi, thứ đầu tiên hiện lên trong đầu chính là... lựa chọn tốt nhất!”

“Đi theo lòng mình...” Lâm Dật ngơ ngơ ngẩn ngẩn ngẩn đầu.

Nhắm mắt lại, điều đầu tiên hiện lên...là Lương Thiên Dục.

Lâm Dật hốt mắt nóng lên, hắn đã không còn phải hoài nghi tâm mình nữa.

“Lâm tiên sinh,” bạn cùng phòng vỗ vỗ bả vai Lâm Dật, “Thời gian là thứ không đợi người, cố gắng một lần để tương lai không phải hối hận, đúng không?”

Lâm Dật cảm động cảm tạ, lão nhân gia lấy khuỷu tay nặng nề hích lên vai Lâm Dật, hất hất cằm, “Cáp! Người hiện tại cùng ta trước kia giống nhau như đúc, một bộ phải chết không sống! Lâm lão sư quả nhiên còn là một tiểu tử mới biết yêu a!”

“Đại thúc... ta cũng đã sắp ba mươi... không phải là tiểu tử a...” Lâm Dật lúng túng đáp lại một câu, vội vàng lấy ra vali bắt đầu thu thập quần áo.

Ngày hôm đó, Long Đức cùng Hoa Dục tập đoàn bao trọn một khách sạn năm sao làm hội trường tổ chức hôn lễ, tuy rằng lễ đính hôn không thể chân chính so sánh độ xa hoa với lễ kết hôn, nhưng bọn họ cũng sẽ không vì thế mà làm đơn giản. Chính trị gia, thương gia cùng phóng viên, khách khứa cuộn cuộn không dứt. Lễ đường trang trí chủ đạo bằng màu hồng nhạt điểm vàng kim, dùng bóng bay, hoa tươi, ruy băng cùng bình thủy tinh bày biện, thậm chí còn có cột trụ bằng cẩm thạch giống trong thần điện Hy Lạp dựng hai bên lối đi.

Bên tai Lương Thiên Dục truyền đến tiếng huyên náo hưng phấn của Josi, y chỉ yên lặng đứng tựa bên cửa sổ, đem tầm mắt phóng hướng phương xa.

Còn có nữa giờ nữa... lễ đính hôn liền bắt đầu rồi. Bây giờ nói không được... có phải là đã quá muộn rồi hay không?

Lão sư... Lão sư... Ta rất nhớ người...

Chính là nếu gặp lại lão sư, y nhất định sẽ càng do dự.

Lương Thiên Dục trầm trọng thở dài, y đã từng muốn rũ bỏ hết mọi trách nhiệm để cùng lão sư ở cùng một chỗ, nhưng lời nói của phụ thân hết lần này đến lần khác lại hiện lên.

Nếu muốn bảo vệ lão sư... chỉ còn một biện pháp.

“Thiếu gia, nên chuẩn bị.” Cửa rắc một tiếng mở ra, quản gia tiến đến thông báo, Lương Thiên Dục thở hắt ra, đem suy nghĩ trong đầu dừng lại.

Thu hồi tầm mắt, cùng quản gia ly khai.

Rõ ràng chỉ còn kém một giây nữa là y có thể nhìn thấy thân ảnh Lâm Dật vội vàng vàng vì y mà trở lại.

“Lương Thiên Dục! Hôn trưởng! Lương Thiên Dục, người đi ra đây cho ta! Lương Thiên Dục !” Sóng chết quát to, Lương Thiên Dục lại không nghe được. Hắn vừa nhìn thấy Lương Thiên Dục ở ngay tại ban công. Hắn lo lắng muốn chạy tới lại bị cảnh vệ cản lại.

“Tiên sinh, không có thiệp mời không thể vào!”

“Thiệp mời?! Bên trong có người ta quen biết, xin người cho ta vào gặp hắn một chút thôi!” Lâm Dật khổ sở khẩn cầu, cố tình cảnh vệ thái độ lại thập phần cường ngạnh.

Ngô a Lâm Dật lo lắng vò tóc, tức giận trừng mắt nhìn chỗ cửa sổ Lương Thiên Dục vừa đứng, chẳng lẽ... hắn thực sự phải dùng “phương pháp kia” sao?

“Tiên sinh, người đi nhanh đi! Không cần đứng đây cản đường người khác...” Cảnh vệ đột nhiên không hiểu sao cả nhìn Lâm Dật vẻ mặt hoảng sợ trừng mắt nhìn phía sau lưng hắn.

“Uy, ta chỉ người biết, kẻ này không dùng được đâu. Ta làm cảnh vệ nhiều năm như vậy đã thấy qua nhiều lần rồi...” Cảnh vệ lại nhìn Lâm Dật càng thêm sợ hãi che miệng... Thiên A, không phải thật sự có cái gì đi...? Hắn nhéo nhéo lòng bàn tay, cũng sợ tới mức toát mồ hôi. Tay hắn liên tiếp run rẩy, khăn trương liếc mắt nhìn Lâm Dật một cái, cần cổ cứng ngắc mới chậm rãi xoay ra đằng sau...

Thu phong lá rụng, đằng sau rỗng tuếch, cái gì cũng không có.

“Cáp?!” Hắn bị gạt! Cảnh vệ quay đầu lại, người vừa rồi sớm đã không nhìn thấy bóng dáng, hắn vội vàng lấy ra bộ đàm, nhanh chóng hướng người bên trong báo cáo, lại là một trận xôn xao.

“Ha ha ha quả nhiên vẫn là phương pháp cũ hữu dụng! Diễn xuất của mình sắp đạt giải Kim Mã rồi!” May mắn tránh được pháp nhãn của cảnh vệ, Lâm Dật mừng rỡ vỗ tay, nhưng một bên vẫn chuyên tâm tìm

kiếm tung tích Lương Thiên Dục, cố tình cái khách sạn năm sao này lại to như cái mê cung, rẽ đông rẽ tây, không ngờ lại trở về chỗ cũ.

“Làm sao bây giờ? Cái khách sạn này cũng quá lớn đi! Sao mà chỗ nào nhìn cũng giống nhau vậy? Phòng yến hội... phòng yến hội ở đâu?”

Bỗng nhiên, tiếng bước chân hỗn độn từ một chỗ khác của hành lang truyền đến, Lâm Dật sợ tới mức vội vàng chui ra sau bồn hoa lớn trốn đi, một đám nam nhân mặc âu phục đen, mang kính râm, nghiêm túc cầm lấy bộ đàm, ở chung quanh xem xét.

“Đừng cho hắn chạy! Hắn tiến vào từ Trung Đình, hắn là còn ở gần đây thôi!”

Lâm Dật cả kinh, bọn họ không phải là đang nói tới mình đi? Thế này hắn chẳng phải càng khó tìm được Lương Thiên Dục sao? Lâm Dật lo lắng nhìn đồng hồ, mười một giờ hai mươi ba phút, chỉ còn bảy phút nữa là lễ đính hôn bắt đầu rồi.

Lâm Dật bối rối, cước bộ rối loạn, lảo đảo một cái lại mất thăng bằng đụng vào bồn hoa trước người. Tuy rằng bồn hoa rất nặng nên không rơi xuống đất nhưng âm lượng phát ra đủ để đám cảnh vệ chú ý.

“Là ai?”

Nam tử cầm đầu vung tay lên, đám người phía sai liền tập hợp quay lại hướng cũ.

Không xong rồi! Lâm Dật thầm kêu không ổn! Hắn bây giờ có thể chạy vào đâu đây?

Tiếng bước chân dần dần tới gần, Lâm Dật đề lên ***g ngực của mình, trái tim khẩn trương kịch liệt nhảy lên.

Trời ạ! Làm ơn đừng để hắn bị phát hiện! Hắn còn phải đi tìm Lương Thiên Dục a!

Cộp, cộp. Cộp, cộp.

Tiếng bước chân của đám người tựa hồ đã đến khúc quanh, đám cảnh vệ liếc mắt nhìn nhau, nhanh chóng chạy đến.

“Là ai? Mau ra đây!” Nhưng khi bọn họ tới thì hành lang trống rỗng, nửa người cũng không có.

Bởi vì trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, một bàn tay đột nhiên kéo hắn tới một góc khác.

42. Chương 46

Bỗng nhiên bị người tha đi vào một chỗ tối om làm Lâm Dật sợ hãi dùng sức giãy dụa, người kia nhẹ nhàng che lại miệng hắn, ở bên tai hắn nói nhỏ, “Không cần khẩn trương.” Lâm Dật thoáng tỉnh táo lại, bên tai truyền đến tiếng bước chân vụn vặt, người nọ qua khe cửa xác nhận không còn ai bên người mới nhẹ nhàng thở ra.

Người nọ giúp hắn phủi bụi trên người, nương theo ánh sáng chiếu vào từ khe cửa nhìn rõ người đến là ai, Lâm Dật ngây người.

Không ngờ là Lương Thiên Hoa.

“Trời ạ! Sao ngươi lại ở đây?” Lâm Dật kinh ngạc hô lên, lại bị gã “suyt” một tiếng ra dẫu, tránh để người bên ngoài nghe thấy lại quay lại. Lương Thiên Hoa bất đắc dĩ chỉ vào bộ tây trang của mình... Lâm Dật mới nhớ ra gã hắn là tới tham gia... lễ đính hôn của Lương Thiên Dục.

“Câu này nên là ta hỏi Lâm lão sư chứ, sao lại ở chỗ này? Còn gây ra xôn xao lớn như vậy?”

Nghe vậy, Lâm Dật ngượng ngùng gục đầu xuống, ủy khuất chu môi, mân mê ngón tay, Lương Thiên Hoa nâng trán thở dài, quả nhiên...

“Không có biện pháp.... Ta không có thiệp mời.... Lòng và lòng vòng lại không tìm thấy phòng yến hội liền...”

Lương Thiên Hoa lặng nhìn hẩn trong chốc lát, biết rõ hẩn kế tiếp muốn làm cái gì nhưng không hề có ý ngăn cản.

“Đi thôi, ta mang ngươi đi, lễ đính hôn sắp bắt đầu rồi... Hiện tại không nhanh cứu tiểu tử đó ra liền không kịp.”

Lâm Dật làm lời nói của Lương Thiên Hoa làm bật cười, nhìn lại gã, kiên định gật đầu.

Lương Thiên Hoa vừa rồi đi tới phát hiện thang máy lên tầng trên có người, bởi vậy chỉ có thể dẫn Lâm Dật đi theo lối cầu thang thoát hiểm. Hiếm khi vận động mạnh, Lâm Dật mới bò lên hai tầng liền thở hồng hộc, Lương Thiên Hoa lo lắng nhìn hẩn, Lâm Dật lắc đầu, gơ tay vuốt mồ hôi trên trán.

Nếu mới như vậy đã kêu khổ, hẩn còn có tư cách làm cái gì? Tuy rằng không biết Lương Thiên Dục vì lý do gì đính hôn với Josi nhưng bất kể như thế nào hẩn cũng phải lên tiếng hỏi cho rõ, bởi vì hẩn cùng Lương Thiên Dục... là thật tâm yêu nhau.

Đại lễ sắp bắt đầu.

Một tay nâng lên tay Josi chậm chậm đi tới, nghe bên ngoài truyền tới tiếng nói chuyện huyền ảo vui vẻ, đứng đằng sau cánh gà, Lương Thiên Dục không biết trong lòng mình hiện tại là cái tư vị gì.

Lương Thiên Dục a Lương Thiên Dục... Lão sư đi xa tập huấn, là không thể nào trở lại! Đây là mục đích của phụ thân, nhân lúc lão sư đi vắng ép mình cũng Josi đính hôn, như vậy khi lão sư trở về cũng không thể làm gì nữa. Bởi vì cho dù là lão sư, phát hiện mình cũng một nữ nhân khác đính hôn cũng sẽ giận dữ mà rời bỏ mình đúng không?

Dùng câu nghi vấn, có phải hay không đại biểu mình vẫn còn có điểm chờ mong? Lương Thiên Dục cười chính mình thật ngốc, lại nhịn không được trong lòng chua xót, lão sư... lão sư... Lương Thiên Dục chưa từng yêu một người đến như vậy, thật sự phải dùng phương thức khó khăn này buộc họ chia tay sao?

Vô luận là đối với mình hay lão sư... cũng quá tàn nhẫn rồi.

Lúc này đã đến phiên bọn họ xuất hiện, người điều khiển chương trình gơ tay mời, Lương Thiên Dục khoác tay Josi chậm rãi bước lên con đường mà y biết rằng sẽ không có khả năng quay đầu, Josi ở một bên đề lại tay y, ngay trong khoảnh khắc đón nhận ánh sáng khi vén bức màn lên, bên tai Lương Thiên Dục lướt qua một lời nói nhỏ nhẹ, thản nhiên, nhưng bao hàm một tia hối hận.

“...Thực xin lỗi.”

Không biết y có nghe được không, bởi vì tiếng vỗ tay cùng hoan hô lập tức che lấp hết mọi thanh âm.

Tuy rằng tuân theo tập tục đính hôn truyền thống, phát biểu, tặng lễ vật này nọ là không thể thiếu, nhưng những lễ nghi cúng tế rườm rà không cần thiết đều bị lược bỏ, Lương Thắng Viễn cùng Vương Minh Long sớm hạ quyết tâm để Lương Thiên Dục cùng Josi sau khi tốt nghiệp lập tức kết hôn, bởi vậy lễ đính hôn long trọng này nhiều nhất chỉ có tác dụng làm dáng... để cho “người nào đó” hết hi vọng.

“Uy, Lương lão sư, không phải nói ở ngay lầu sáu sao? Tại sao quanh quẩn nửa ngày còn chưa tới?” Trèo qua mấy tầng lầu, Lâm Dật cả người mồ hôi ướt đẫm tựa trên lan can.

“Lâm lão sư... anh không biết bên ngoài có bao nhiêu cảnh vệ đâu...” Lương Thiên Hoa quay lại cho hẩn một cái liếc mắt, vừa nói vừa cẩn thận thăm dò động tĩnh bên ngoài. Bọn họ tuy rằng đã đến lầu sáu nhưng vẫn còn cách phòng tổ chức tiệc khá xa, cảnh vệ tùy ý có thể thấy được, muốn tránh cũng không dễ dàng.

Cái đầu thiên tài của Lương Thiên Hoa cuối cùng cũng có chỗ dùng, gã nhỏ giọng giảng giải kế hoạch của mình cho Lâm Dật, Lâm Dật nghe cái hiểu cái không, lại vẫn cố gắng nhớ kĩ.

Hai người nhìn nhau, Lâm Dật kiên định gật đầu, Lương Thiên Hoa lo lắng lại quay đầu nhìn hẩn một lần, cuối cùng đẩy cửa ra.

Dựa theo kế hoạch của Lương Thiên Hoa, bởi vì bên cạnh phòng tiệc còn có một cửa thoát hiểm nữa, cho nên gã ra ngoài trước điều đi cảnh vệ, rồi Lâm Dật mới nhân cơ hội dùng thang máy mau chóng chạy sang bên kia.

“Mọi người, ta vừa này hình như thấy một người lạ chạy tới cửa thang lầu đằng kia.” Lương Thiên Hoa chạy tới chỗ cảnh vệ, ra vẻ lo lắng chỉ hướng ngược lại, gần cửa thang máy có năm, sáu người, người cầm đầu nhìn thấy là Lương Thiên Hoa nên cũng không nghi ngờ gì lắm, lại chỉ phái hai người chạy tới kiểm tra. Lương Thiên Hoa tốn chút công sức mới thuyết phục được những người còn lại theo gã đi đường vòng đến một thang lầu khác để “trước sau giáp công”.

Lương Thiên Hoa hướng Lâm Dật nháy mắt, Lâm Dật hiểu được gật đầu, đợi tới khi bóng người cuối cùng biến mất tại khúc quanh mới dùng hết khí lực toàn thân phóng ra ngoài.

Lâm lão sư, chuyện còn lại phải dựa vào chính anh thôi.

Âm nhạc vang lên, cô dâu chú rể vào bàn, cha mẹ hai bên chúc phúc, khách khứa cười nói... nhưng Lương Thiên Dục từ đầu tới cuối chỉ hờ hững cười nhạt, ngồi ngay ngắn tại chỗ.

Không nghĩ tới vào lúc này, khỏe mắt y thoáng nhìn, lại thấy một cảnh vệ đứng bên ngoài vẻ mặt khẩn trương đối thư kí của phụ thân nói gì đó, thư kí nghe được cả kinh, vội vàng hướng đến chỗ Lương Thắng Viễn đang tiếp khách báo cáo.

“...Cái gì?! Hắn thế nhưng...” Lương Thắng Viễn nghe xong sắc mặt khê biến, giận tái mặt hướng thư kí nhỏ giọng phân phó vài câu, người nọ thần sắc nghiêm túc gật đầu, rồi mới từ cửa bên hông lặng lẽ đi ra ngoài.

Lương Thiên Dục khê biến sắc mặt, lo lắng nhìn lại, trong lòng có vài phần để ý.

...Sẽ không phải là....?

Đáng tiếc, y còn chưa nghĩ được rõ ràng thì người điều khiển chương trình lại tuyên bố.

“Cô dâu chú rể Trao nhẫn ”

Vừa nghe đến câu trao nhẫn, Lương Thiên Dục diễn cảm cứng ngắc, cuối cùng... cũng đã tới. Y và Josi nhất tề đứng lên, trong tiếng hoan hô vang dội đứng trước bục lễ.

Vô luận là lễ đính hôn hay là lễ cưới, toàn bộ quá trình dài dòng phiền phức là vì cấp cho cô dâu chú rể một cơ hội cuối cùng, tự hỏi người trước mắt liệu có phải là người mình muốn sống cùng cả đời hay không

Lương Thiên Dục trong đầu bỗng nhiên hiện lên những lời này, y cả kinh, chiếc nhẫn cầm trên tay sắp đeo vào ngón áp út của Josi chấn động, thiếu chút nữa rơi xuống.

Bất an, nếu hiện tại y quyết định làm thế, tương lai liệu có phải hối hận không?

Giống như thật lâu trước kia cũng từng thảo luận với lão sư về chuyện kết hôn, hai người còn cười nói may mắn bọn họ không cần kết hôn, miễn đi một chuyện thật phiền toái.

Lão sư... Lão sư... Lão sư...

Thân ảnh ái nhân trong đầu không ngừng phóng đại, càng lúc càng thêm rõ ràng. Lương Thiên Dục cầm chiếc nhẫn trên tay do dự, chần chờ lâu như vậy làm mọi người bên dưới đầu bắt đầu xì xào nghị luận, Lương Thiên Dục cắn răng một cái, dứt khoát đưa chiếc nhẫn thẳng tắp hướng đầu ngón...

“LƯƠNG THIÊN DỤC, NGƯỜI NÀY VƯƠNG BÁT ĐẢN!!!!”

Nhưng vào lúc này, một tiếng rống chấn động bỗng nhiên truyền đến, qua cửa đại sảnh, bay qua toàn bộ khách, thẳng tắp dội vào trong tai Lương Thiên Dục.

Kia âm thanh quen thuộc ở trong lòng đánh lên từng trận gợn sóng, cuối cùng hóa thành cuồng phong bão táp long trời lở đất đập vào tim.

Không, không có khả năng! Điều đó không có khả năng...!

Không chỉ không có khả năng... mà còn là không thể nào!

Cả người không ngừng run rẩy, Lương Thiên Dục ngơ ngơ ngẩn ngẩn quay đầu lại, rơi vào tầm mắt là một thân ảnh quen thuộc. Thân ảnh nhỏ gầy thon dài không hề yếu ớt, âm thanh như những gợn sóng lan rộng dần, rung động tâm Lương Thiên Dục! Mọi người trong phòng đều bị nam nhân đột nhiên phá cửa xông vào làm giật mình, cả hội trường im lặng không có nửa điểm tiếng vang.

Thời gian như vì hai người mà dừng lại, trong ánh mắt lóe ra hoa lửa không thể nói nên lời, là nhiệt tình mê luyến, là chân thành kiên định, là giác ngộ dù có phải từ bỏ mọi thứ cũng không muốn buông tha đối phương.

“Lương Thiên Dục, truyện duy nhất ngươi có thể làm bây giờ là bỏ lại cái nhần kia, theo ta đi.”

Nghe thấy câu này, lập trường của mọi người ở đây tựa hồ có chút đảo lộn, không phải là anh hùng cứu mỹ nhân sao? Bất quá Lương Thiên Dục cũng không dư tình lực để ý. Chiếc nhẫn bạch kim không tiếng động rơi trên thảm đỏ, quay tròn vài vòng liền dừng lại, Lương Thiên Dục rút tay lại, quay người về phía Lâm Dật...

“KHÔNG CHO PHÉP ĐI!”

Một tiếng gầm giận dữ khác phá vỡ sự yên tĩnh, Lương Thiên Dục cả kinh, bàn tay cứng ngắc dừng giữa không trung.

“Ta nói không đúng sao? Lương Thiên Dục! Ngươi chẳng lẽ đã quên lời hứa của mình?”

Lời này lại như một tiếng kinh lôi, hung hăng đâm hướng Lương Thiên Dục, bàn tay dừng giữa không trung...suy sụp hạ xuống.

Không... Không... Tại sao đến tận lúc này, tại sao lão sư rõ ràng đã đứng trước mặt y... Y vẫn không thể lựa chọn hẳn?

Rõ ràng y chỉ còn cách hạnh phúc một bước, y...

Suy nghĩ của Lương Thiên Dục đột nhiên gián đoạn bởi một bàn tay ở bên hông y đẩy đẩy, y kinh ngạc nhìn người đứng đằng sau.

“Lương Thiên Dục, lão sư đã dám tới đây vì ngươi, ngươi không có tư cách rút lui.” Josi cười cười nhìn y, nàng chậm rãi đến gần Lương Thiên Dục, ngữ khí không hề có chút áp lực, vẫn duy trì vui đùa tùy hứng như bình thường, “Lời giải thích ta cũng đã nói rồi! Hiện tại ngươi không phải chú rể nữa, theo đuổi hạnh phúc của mình đi!”

Nàng không khóc, bởi vì kì thật nàng đã sớm buông tay rồi.

Lương Thiên Dục nhìn nàng, như đang không tiếng động nói lời cảm ơn. Tay y cuối cùng có thể không hề cố kị hướng về phía Lâm Dật, giống như đồng ý hứa hẹn, bọn họ sẽ không bao giờ cho phép đối phương trốn tránh nữa!

“Lương Thiên Dục! Ngươi trở lại cho ta! Ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi đâu! Trở lại cho ta!!!”

43. Chương 47

Ngày đó Lương Thiên Dục cùng Lâm Dật trắng trợn ở ngay bữa tiệc đính hôn thông báo rồi bỏ trốn ngay lập tức bị phóng viên các báo đưa tin, khá may bởi vì phóng viên không được phép tiến vào hội trường, ảnh chụp từ xa có chút mờ hồ nên Lâm Dật không bị lộ mặt.

Bất quá tin tức đám hỏi của Long Đức và Hoa Dục tập đoàn bắt thành trở thành tin nóng trên đầu trang nhất các mặt báo, ồn ào suốt một tuần lễ. Lương Thắng Viễn phái rất đông người đi tìm Lương Thiên Dục cùng Lâm Dật, thậm chí còn lợi dụng quyền lực kéo cảnh sát địa phương vào cuộc, từ bắc đến nam, từ nam ra bắc, mọi chỗ hai người có thể tới đều tìm qua, thiếu điều đào tung ba thước đất mà cũng không thấy

tầm hơi. Lương Thắng Viễn dù có thể nào cũng không thể nghĩ tới, bọn hắn không đi thuê nhà nghỉ hay khách sạn, mà là thoải mái thoải mái ở trong tư gia của Ngô Dịch Khải.

“Lão sư thân ái bảo bối lão sư ta tới đây ”

Sáng sớm, Lương Thiên Dục cùng Lâm Dật lại chơi trò đuổi bắt, chỉ là một người thì thần tình hạnh phúc cùng sắc phơi, một người lại một bộ như gặp quỷ, kinh hách chạy trốn chết. Từ khi bắt đầu kì tập huấn giáo viên đến giờ, Lương Thiên Dục nhịn suốt hơn một tháng, không hảo hảo phát tiết làm sao được chứ? Bất quá Lâm Dật là người từng trải, phi thường có bản năng cầu sinh, biết không thể để bị tên *** ma Lương Thiên Dục đang sắc dục đầy đầu này bắt được, bằng không sẽ không chỉ đơn giản là một, hai ngày không thể xuống giường đâu!

Huống chi... bọn hắn còn đang ở nhờ nhà người ta a!

Lâm Dật bất đắc dĩ thở dài, Lương Thiên Dục lại giống như không có phát hiện ra sự thật này, hoặc căn bản là y vốn không quan tâm, bất quá Lâm Dật cũng không có da mặt mỏng như vậy, chỉ là vào ngày trốn khỏi lễ đính hôn, Lương Thiên Dục hưng hăng đem hắn thao đến giữa trưa, làm Ngô Dịch Khải vẻ mặt mập mờ, còn vỗ tay hoan nghênh Lương Thiên Dục khen “Người quả nhiên là nam nhân!”, mặt Lâm Dật lúc đó chỉ còn kém quả cà chua chín mà thôi.

Bọn hắn cứ trốn như vậy, đã qua một tuần lễ.

Phụ thân của Lương Thiên Dục đúng là không nuốt nổi cục tức này, bọn hắn bây giờ mà lộ mặt ra kiểu gì cũng bị biến thành cá mực khô cho người ta xé, cho nên Lâm Dật hiện tại có thể coi là người thất nghiệp. Bất quá may mắn là tiền lương giảng dạy tại trung học Hoa Dục trong một năm cũng còn đủ cho hắn dùng một thời gian, đợi qua cơn phong ba bão táp này lại đi tìm việc làm cũng không muộn.

So sánh ra thì Lương Thiên Dục còn đáng thương hơn, Lương Thắng Viễn phong tỏa toàn bộ tài khoản ngân hàng của y, muốn ép Lương Thiên Dục sống không nổi phải buông tha trở về nhà, chính là Lương Thắng Viễn không biết nhà Ngô Dịch Khải cũng không thiếu tiền, bạn tốt gặp nạn có thể nào không giúp?

Mỗi một ngày trôi qua, Lương Thắng Viễn tâm tình càng thêm nóng nảy, bên Long Đức tập đoàn coi như việc nhỏ, nhìn cháu gái bảo bối thật sự buông tha, Vợ Minh Long cũng tỏ rõ không muốn tiếp tục truy cứu, nhưng bên truyền thông lại làm rùm beng lên, scandal lần đó làm cổ phiếu của Hoa Dục tập đoàn rớt giá không phanh, nếu không cấp cho mọi người một câu trả lời thật tốt, chỉ sợ mọi chuyện càng thêm nghiêm trọng.

Bọn người dưới tay đều là phế vật! Chỉ có hai người cũng tìm không thấy! Nhưng ông không biết người phụ trách truy tìm, Lương Thiên Hoa, lại đem hết khả năng để cho thuộc hạ tìm sai khu vực.

Chỉ là như vậy có thể duy trì được bao lâu đây? Hoa Dục tập đoàn quyền lực to lớn, Lương Thiên Dục cùng Lâm lão sư sớm muộn gì cũng sẽ bị tìm ra!

Gã... đến tốt cùng có thể làm gì đây?

Lương Thiên Hoa chọn buông tay, chỉ hy vọng hai người họ có thể hảo hảo ở cùng nhau.

Vì hạnh phúc của bọn họ... coi như bỏ qua chính mình cũng không sao.

“Phụ thân...” Lặng im một lát, Lương Thiên Hoa mở miệng, “Nếu để cho con thay thế Lương Thiên Dục...”

Tuy rằng diễn cảm của Lương Thắng Viễn thay đổi không quá lớn, nhưng hơi hơi kinh ngạc nhìn nhi tử của mình.

Lương Thiên Dục cùng Lâm Dật mấy ngày này hoàn toàn không dám xuất môn, chỉ sợ bị Lương Thắng Viễn tìm được, cho nên ở nhà trừ bỏ ăn ái chính là đùa giỡn thân thiết, làm Ngô Dịch Khải nhìn thấy mà da gà rụng đầy đất.

“Dục thiếu gia, người đến bao giờ mới có thể về nhà a?” Ngô Dịch Khải không cam lòng rúc vào trên ghế salon, ngữ khí yếu ớt như sắp chết. Không có biện pháp, Ngô Dịch Khải dọn ra ngoài ở một mình, đương

nhiên chỉ mua căn hộ có một phòng ngủ, Lương Thiên Dục người này lại cướp đi căn phòng duy nhất của hắn, hại hắn muốn hâm nóng tình cảm với bảo bối quần gia cũng không được.

“Chỉ ở nhờ một chút cũng dài dòng như vậy, người thật là...” Lương Thiên Dục cắn nhằn, rồi mới thực không khách khí cắn miếng hoa quả Lâm Dật truyền đến, còn há miệng ụ trở về cho hắn. Lâm Dật khẽ đánh y một cái, dung ánh mắt ý bảo còn có người bên cạnh. Ngô Dịch Khải trở mình mắt trợn trắng, cầm lấy điều khiển, cô độc một mình, bủm môi ngồi bên cạnh xem TV.

Muốn làm cái gì... còn ra vẻ ngại người ngoài....đây là nhà của hắn nha...

Nhàm chán chuyển tới chuyển lui mấy kênh TV, thế nhưng lại nhìn thấy một tin tức ngoài ý muốn, vừa nhìn thấy rõ ràng đầu đề thì Ngô Dịch Khải sợ tới mức vội vàng gọi Lương Thiên Dục cùng Lâm Dật quay lại.

“Muốn làm cái gì... Bọn ta đang...” Lương Thiên Dục bất mãn oán hận một tiếng, nhưng vừa nhìn thấy hình ảnh trên TV thì cũng ngây người.

Phóng viên quay tại hiện trường nước miếng tung bay, như là bị không khí náo nhiệt cuốn hút, so với ai khác cũng hưng phấn hơn.

“Hôn lễ kinh điển của thế kỷ lại tái hiện! Buổi trưa hôm qua, tại khách sạn Hưng Thành, Long Đức tập đoàn cùng tập đoàn Hoa Dục tái kết thông gia, quy mô vô cùng long trọng! Không khí vui mừng giúp cho tình hình xấu của Hoa Dục tập đoàn mấy ngày qua hoàn toàn biến mất...” Người xuất hiện trên bản tin Lương Thiên Dục cùng Lâm Dật đều biết, cảnh tượng xuất hiện cũng vạn phần quen mắt...

Đúng vậy, cô dâu chú rể mặc âu phục cùng váy cưới màu trắng chính là Lương Thiên Dục cùng Josi.

Đây là chuyện gì?!

“Không thể nào...” Lương Thiên Dục kinh ngạc che miệng, khó có thể tin ngay người một lát rồi mới hừ mũi, bất mãn quay mặt sang một bên, trong giọng nói mang chút tức giận, không cam lòng... cùng khó chịu, “Tên này thật giảo hoạt... Muốn ta thiếu hắn một phần nhân tình...”

Còn khẩu thị tâm phi... Lâm Dật buồn cười nhìn y, rõ ràng là đã cảm động như vậy...

Vừa nghĩ tới Lương Thiên Dục, Lâm Dật hốc mắt cay cay, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng đặt tay lên ngực, yên lặng nói tiếng.... Cảm ơn...

Thật tốt, bọn hắn còn có thể được nhiều người chúc phúc như vậy.

Nhưng Lâm Dật giảo hoạt nháy mắt mấy cái, tươi cười đặc biệt sáng ngời, hắn thật ra lại rất rõ ràng, bọn hắn cũng không phải nguyên nhân duy nhất để Lương Thiên Dục cùng Josi kết hôn. Tuy rằng đương sự có thể còn chưa nhận ra, nhưng hạnh phúc thuộc về bọn họ... cũng đã gõ cửa rồi!

A, mùa xuân năm nay tới thực sớm a!

“Ừ, lão sư, có nhớ hôm nay là ngày gì không?” Ôm thân mình thơm ngát của người yêu, nồng đậm tình ý nẩy lên trong lòng, Lương Thiên Dục tựa cằm lên vai Lâm Dật, một tay không khách khí thăm dò vào trong đũng quần Lâm Dật.

“Thật là... Ta làm sao quên được chứ...” Không có bên lên như thường ngày, Lâm Dật dè dặt tay Lương Thiên Dục giữa hai chân mình nhiệt tình vuốt ve, quay mặt lại, chóp mũi cao thẳng của Lương Thiên Dục chạm vào đỉnh đầu hắn, khuôn mặt anh tuần đến làm người phun máu mũi nháy mắt phóng đại trước mắt. Ánh mắt thâm tình nóng cháy soi mói hai gò má nóng bừng của Lâm Dật, bộ dáng ngượng ngùng biểu hiện hết ra trước mặt Lương Thiên Dục.

Ngày mười bốn tháng hai, lễ tình nhân.

Lương Thiên Dục vừa lòng gật đầu, Lâm Dật thì gấp gấp cởi ra quần áo của hai người, thẳng đến khi không còn thứ gì ngăn trở nhiệt độ cơ thể của cả hai.

“Dục... tiến vào... mau tiến vào... ta nhớ người...” Lâm Dật xụi lơ trong lòng Lương Thiên Dục, hai tay mềm mại ôm lấy gáy Lương Thiên Dục, hậu huyệt bị dục vọng tra tấn ma sát phân thân cực đại của y.

“Đừng nóng vội, đừng nóng vội... Còn chưa tặng quà lễ tình nhân cho người mà!” Từ sau lưng không ngừng khuấy động phân thân ngẩng cao của Lâm Dật, Lương Thiên Dục tươi cười lạn mạn vài phần tà khí, chỉ tiếc Lâm Dật đang đắm chìm trong biển dục vọng không chú ý tới.

Lương Thiên Dục từ trong đồng quần áo tán lác lấy ra hai cái tiểu hoàn, làm bằng bạch kim, thoát nhìn không khác cái nhẫn là bao nhưng kích thước lớn hơn, nhanh như chớp đem nó luồn vào gốc phân thân của Lâm Dật, rắc một tiếng, chờ Lâm Dật phản ứng lại thì đã không kịp.

“Thiên A! Lương Thiên Dục, người lại làm cái gì?” Lâm Dật kêu lên sợ hãi, nhưng gò má đỏ bừng vì dục vọng vẫn vụn phần ngon miệng.

Lại? Lương Thiên Dục nhú mày, giống như y thường xuyên làm chuyện xấu lắm vậy... Ai da, bắt quá đó là sự thật.

“Này muốn hay không thì người cũng phải chịu!” Lương Thiên Dục vui sướng khi người gặp họa nói, còn ở một bên lắc lắc phân thân Lâm Dật thị uy, đem cái vòng còn lại đeo lên phân thân của mình, trên vòng bạch kim có khắc tên của hai người, gắt gao đan xen, như lớn tiếng đối toàn thể giới công khai tuyên bố, “Người đời này chỉ có thể là của ta!”

“Uy người thật bá đạo!” Lâm Dật tức giận đấm lên ngực y, Lương Thiên Dục dè dặt tay hấn, ở ngón giữa ôn nhu hạ xuống một nụ hôn thâm tình.

“Người không phải cũng thích ta như vậy sao?” Lương Thiên Dục dương dương tự đắc hất cằm, Lâm Dật đối với cái tự tin vô sỉ kia hoàn toàn bất lực... Y quá hiểu hần...

“Hừ, không thích... mới là lạ!” Lâm Dật bất thành linh hướng môi Lương Thiên Dục hôn lên, đáng tiếc lập tức bị Lương Thiên Dục đoạt lại quyền chủ động, đẩy ngã xuống giường ăn không thừa một cái xương.

Người xem người xem, ngay cả ai chủ động cũng muốn tranh, thật là...

Bắt quá hiện tại hần cũng không có nhàn rồi nghĩ nhiều như vậy, bằng không Lương Thiên Dục, tên tiểu tử này lại nói hần không chuyên tâm, rồi lại viện cớ khi dễ hần!

Uy, tiểu tử, ta chính là lão sư! Tôn kính một chút!

Ngô, lời này nói cũng không sai, bởi vì không lâu sau hần nhận được danh sách tuyển chọn đặc biệt của Bộ giáo dục, tuy rằng khi đó không kịp tới tham gia buổi xét duyệt cuối cùng, nhưng Bộ giáo dục xem xét biểu hiện tốt đẹp của hần trong suốt một tháng, quyết định cho hần một lần nữa tham gia kì thực tập mùa hè để lấy điểm.

Lương Thắng Viễn kì thực cũng âm thầm hỗ trợ một phen, xem như một khẳng định nho nhỏ đối với hai người.

Chuyện này làm Lương Thiên Dục liều mạng ôn thi vào trường đại học Lâm Dật giảng dạy. Cho xin đi! Trường đại học hạng nhất cũng không dễ vào đâu nha! Bắt quá không nghĩ tới Lương Thiên Dục thông minh như vậy, sống chết cày bài, rốt cuộc cũng trúng tuyển.

Rồi mới hần thành giáo sư đại học, Lương Thiên Dục thành sinh viên, tiếp tục mối quan hệ nguy hiểm giáo viên học sinh.

Sách, thật là, Lương Thiên Dục quả nhiên là ác mộng lớn nhất cuộc đời này của hần! Đã rơi vào liên không thể thoát ra!

Nhưng ít ra mỗi một ngày vượt qua cùng y cũng đều hy vọng chỉ thuộc về ác mộng ngọt ngào của nhau, có thể bên nhau thẳng đến vĩnh viễn, vĩnh viễn!

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-vien-ac-mong>